

Liêu Tiểu Dao

GHI CHÉP PHÁP Y

Khí tử thi biết nói

Bên Lửa

Nhà xuất bản
Thanh Niên

GHÌ CHÉP PHÁP Y KHI TỬ THI BIẾT NÓI LIÊU TIÊU ĐAO

TÁC GIẢ:

Là một bác sĩ pháp y với 18 năm kinh nghiệm. Có thói quen sử dụng một con dao số 24 màu bạc khi giải phẫu. Ông là người chuyên xử lý các vụ án chưa được giải quyết, vậy nên được đồng nghiệp đặt cho biệt danh là “Hoàng tử bé của những vụ án tồn đọng”.

Với tính cách ngay thẳng có lòng nhiệt huyết đến mức “hoang tưởng” với nghề pháp y, ông đã góp phần phá không ít những vụ án lớn nhỏ trong khu vực.

TÁC PHẨM:

Ghi chép pháp y - khi tử thi biết nói là một bản ghi chép chân thật nhất về các vụ án trong suốt gần tám năm hành nghề pháp y của chính tác giả. Cuốn sách sẽ đưa bạn bước chân vào con đường giải phẫu nhân tính con người để tìm ra những sự thật gây chấn động đằng sau mỗi vụ án.

Nếu kẻ thủ ác dùng cái chết để khiến một người im lặng, thì bác sĩ pháp y sẽ làm tử thi phải mở miệng nói chuyện để tìm ra sự thật thông qua những mật mã mã nạn nhân để lại trên thi thể.

Đó là những lần kiểm tra DNA, lược xương, hay quan sát nhộng, khôi phục hộp sọ... Từ đó giúp quá trình truy vết hung thủ cũng như hiện trường gây án người đã chết.

LỜI TỰA:

Năm 2017, một người bạn nói với tôi: “Cậu làm bác sĩ pháp y nhiều năm như vậy, có thể viết vài câu chuyện về các vụ án được không?” Bởi cô ấy cho rằng, phá án chắc chắn sẽ rất li kì và thú vị, đặc biệt là bác sĩ pháp y phá án, nghe đã thấy chuyên nghiệp, khiến người ta ngưỡng mộ rồi.

Ban đầu tôi đã từ chối. Là một bác sĩ pháp y, tôi chỉ biết chút ít về các vụ án, hơn nữa tôi luôn cảm thấy mình không giỏi kể chuyện, từ nhỏ đến lớn,

tôi chưa bao giờ đạt điểm cao khi làm văn, muốn viết tốt câu chuyện về các vụ án thật sự là một thử thách lớn đối với tôi.

Nhưng chẳng bao lâu, tôi gặp một số khó khăn trong cuộc sống, muốn làm chút việc nào đó để chuyển hướng sự chú ý của mình, tôi bắt đầu suy nghĩ lại xem mình có nên viết gì đó hay không, viết về một số vụ án khiến tôi ghi nhớ sâu sắc, ghi chép lại một số chuyện liên quan đến sự sống và cái chết, liên quan đến nhân tính.

Thời điểm đó, Cục Cảnh sát nơi tôi làm việc đang đẩy mạnh công tác giải quyết các vụ án mạng còn tồn đọng, rất nhiều túi hồ sơ phủ bụi nhiều năm được chuyển ra khỏi phòng lưu trữ, một số vật chứng đã bắt đầu bị nấm mốc lại được nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa. Nếu chúng tôi không xử lý những vụ án mạng còn tồn đọng này thì những vụ án chưa được giải quyết sẽ không bao giờ được phá giải và những nạn nhân xấu số sẽ chẳng bao giờ đòi lại được công bằng.

Trong quá trình xử lý hồ sơ các vụ án mạng tồn đọng, cuối cùng tôi quyết định sẽ ghi lại những vụ án mà bản thân từng trải qua, thế là tôi bắt đầu viết hai câu chuyện khá vụng về rồi đăng lên trên mạng.

Chính hai câu chuyện ấy đã khiến các biên tập viên của *Dự án đuổi bắt thiên tài* chú ý đến tôi, họ nói với tôi rằng nếu tôi muốn viết thì tại sao không tham gia cùng họ, cùng kể những câu chuyện về vụ án hay hơn nữa, để nhiều người đọc được những vụ án mà tôi viết.

Vậy là vào đầu năm 2019, tôi đã đăng tải câu chuyện về vụ án đầu tiên của mình trên nền tảng *Dự án đuổi bắt thiên tài*, là câu chuyện về một cô gái bị sát hại và phân xác đặt vào vali.

Một thi thể không đầu, không tứ chi bị nhét vào trong một chiếc vali vứt bên sông. Đây là một trong những vụ án để lại nhiều ám ảnh nhất trong tôi. Bởi phải đến một năm sau, chúng tôi mới tìm thấy đầu của cô ấy.

Biên tập viên đã hỏi tôi không chỉ một lần rằng tại sao lại muốn kể về vụ án này đầu tiên, ban đầu tôi tưởng là do khi đó vụ án chìm xuống quá nhanh khiến tôi không cam lòng, nhưng sau đó lại quá trùng hợp, đầu của cô ấy vẫn luôn ở đó, chờ đợi chúng tôi tìm ra hung thủ cho cô ấy.

Nhưng khi hỏi đi hỏi lại bản thân, tôi nhận ra rằng điều khiến tôi khắc khoải nhất trong vụ án thật ra chính là trạng thái cuộc sống của cô gái này. Cha mẹ và anh em của cô ấy rõ ràng vẫn còn sống khỏe mạnh nhưng cô ấy lại sống như người vô hình, không ai có ý định tìm kiếm cô ấy ngoại trừ chúng tôi cả.

Tôi cũng chỉ là một bác sĩ pháp y bình thường, có lẽ tôi bắt đầu viết chẳng qua là vì bản thân không muốn trở thành một người vô hình, tôi muốn kể nhiều vụ án đặc sắc hơn nữa, chia sẻ những khó khăn khi phá án và nỗi đau khổ của đời người.

Cứ thế, trong vài năm qua, tôi ghi chép lại từng vụ án có thật đã xảy ra. Bên cạnh những vụ án được phá giải vẫn còn đấy những vụ án mà chúng tôi phải tạm dừng bởi nhiều nguyên nhân khác nhau...Tôi cố gắng muốn kể mỗi một vụ án thật hay, để mọi người có thể hình dung từ đầu đến đuôi của sự việc dưới góc nhìn của bác sĩ pháp y.

Vào cuối năm 2019, người bạn bạn đầu khuyến khích tôi viết câu chuyện về các vụ án đã tự tử bằng cách nhảy lầu vì bệnh trầm cảm. Tôi chưa từng gặp cô ấy ngoài đời, trước khi qua đời, cô ấy vẫn luôn nói có cơ hội sẽ đến tìm tôi đi ăn, sẽ “vuốt ve” con mèo nhà tôi, đợi tôi xuất bản sách còn muốn tôi tặng cho cô ấy một bản độc quyền có chữ kí.

Là một bác sĩ pháp y đã hành nghề 18 năm, tôi đã trải qua hàng trăm vụ té ngã từ trên cao, có các vụ tự sát, cũng có các vụ tai nạn nhưng không có lần nào giống lần này, nó khiến tâm trạng tôi bất an, tinh thần suy sụp.

Năm 2020, chú mèo trắng Củ Cải đã bầu bạn với tôi mười mấy năm cũng qua đời vì bệnh tật tuổi già.

Có lẽ sự ra đi của bà nội cách đây vài năm đã khiến tôi hiểu rằng, tôi chỉ quen nhìn xác chết.

Từ năm 2019 đến 2023, 5 năm đã trôi qua, ngoảnh đầu nhìn lại, những người bạn trò chuyện với tôi ban đầu, khuyến khích tôi viết chuyện, một số đã biến mất nơi biến người nhưng rất nhiều người vẫn đang tiếp tục ủng hộ, đồng hành cùng tôi.

Trong mấy năm nay, tôi cũng quen biết nhiều bạn bè hơn trên mạng, cũng đã giúp một vài người bạn trên mạng giải quyết những vấn đề rắc rối của họ, bản thân tôi cũng đấu tranh bò lên từ trong thung lũng đời người.

Tôi vẫn là bác sĩ pháp y không mấy nổi bật, tôi vẫn nhạy cảm và đa nghi như hồi trước, tôi vẫn giống như hồi còn trẻ, luôn muốn làm tốt công việc của mình hơn nữa, cố gắng kết thúc càng nhiều vụ án, tìm ra thêm nhiều sự thật.

Làm bác sĩ pháp y càng lâu, trải qua càng nhiều vụ án, cũng khiến tôi có thêm nhiều câu chuyện về các vụ án để chia sẻ với các bạn hơn, để mọi người có thêm hiểu biết và sự công nhận về pháp y cũng như cảnh sát hình sự.

18 năm trước, khi tôi mới bắt đầu làm việc, pháp y không hẳn là một nghề nghiệp vẻ vang, khi đó, hiểu biết của xã hội về pháp y là rất ít, sự đồng tình càng thấp hơn. Ở khu vực châu thổ sông Châu Giang, một số gia đình thậm chí còn cho rằng chúng tôi xui xẻo, từ chối bắt tay chúng tôi, ngay đến một số đồng nghiệp cũng không muốn ăn cùng bàn vì chúng tôi vừa đến hiện trường có xác chết.

Lúc đó, phòng giải phẫu của chúng tôi chỉ là một căn phòng nhỏ nằm ở góc nhà tang lễ, chưa đầy 10 mét vuông, giữa phòng có một bục xi măng hình chữ T làm thành bàn giải phẫu.

Chính trong những điều kiện giải phẫu như vậy, chúng tôi đã trải qua hàng trăm vụ án mạng trong một năm, cũng chứng kiến an ninh xã hội ngày càng được cải thiện.

Nơi này của chúng tôi chỉ là một mô hình thu nhỏ của cả nước. Trong những năm qua, đã có rất nhiều bác sĩ pháp y lần lượt đứng ra lên tiếng thay cho người đã khuất, bảo vệ quyền lợi cho người sống, lần lượt trợ giúp trong việc phá án, khiến đội ngũ cảnh sát và xã hội ngày càng nhận thức rõ hơn về pháp y, sự đồng tình với nghề pháp y cũng ngày càng mạnh mẽ hơn. Ngày càng có nhiều học sinh chủ động đăng kí chuyên ngành pháp y, thậm chí nghề pháp y này còn có cả chương trình chuyên môn nữa, đến nỗi mà tôi cảm thấy nên dội một gáo nước lạnh vào những ai đang sắp học chuyên ngành này. Bởi vì công việc pháp y chỉ là một phần nhỏ trong công việc điều tra tội phạm, chúng tôi quan trọng nhưng không hề quan trọng như trong tưởng tượng, trong công việc không phải toàn là những câu chuyện phá án đặc sắc như vậy, trong hầu hết thời gian, công việc pháp y vụ vặt và bận rộn.

Tôi đã làm việc 18 năm, trong mấy năm này nhọc nhằn chấp vá sự thật, thứ có thể kể câu chuyện về các vụ án, cũng chỉ là cuốn sách này thôi.

Tôi luôn cảm thấy lời văn của mình rất nghèo nàn, vì vậy tôi đặc biệt cảm ơn biên tập viên của *Dự án đuổi bắt thiên tài* đã luôn khuyến khích và hỗ trợ tôi - Bánh nướng, cô ấy quả thật rất tài năng, rất đáng yêu, từng câu chữ của tôi không thể không có sự chăm chỉ càn cù của cô ấy được.

Tôi luôn ao ước có một cuốn sách có chữ kí của chính mình, để có được cuốn sách này, tôi đã viết không ngừng nghỉ trong gần 4 năm, bây giờ cuối cùng tôi đã đạt được nguyện vọng của mình, cũng rất biết ơn các độc giả đã không ghét bỏ, tôi hi vọng các bạn được hạnh phúc, tránh xa đau khổ.

Là một bác sĩ pháp y, ngoài việc lên tiếng thay cho người đã khuất, bảo vệ quyền lợi cho người sống, tôi còn hi vọng thế giới được hòa bình.
Liêu Tiểu Dao

ÁN CHÌM

Thời gian xảy ra vụ án: Tháng 11 năm 2015

Tóm tắt tình tiết vụ án: Bờ sông có một chiếc vali dài 24 tấc¹. Bên trong đựng một thi thể nữ giới không đầu.

1 Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, 1 tấc = 3.33cm. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch)

Người chết: ?

Phân tích khám nghiệm tử thi: Chỗ tử chi đứt rời lộ ra xương ống, vết thương phủ đầy vết dao, miệng vết cắt nông, vị trí không phải khớp xương, nghi là việc **chặt xác không có chuẩn bị**, thủ đoạn phân xác tàn nhẫn... Phần phổi bị sưng phù nghiêm trọng, mặt ngoài tâm thất trái rải rác vài chỗ xuất huyết hình đầu kim, tử vong do ngạt thở?

Văn phòng càng lúc càng yên tĩnh, chỉ có tiếng sôi sùng sục liên tục phát ra từ chiếc nồi đun nước trên bếp điện cách đó không xa. Từng luồng hơi nước trắng xóa thi nhau bốc lên, bầu không khí tràn đầy sự bất an.

Thứ đang đun trong nồi là một mảnh xương phụ nữ.

Trước tiên, dùng bột giặt luộc chín thịt và tổ chức mô mềm trên một mảnh xương nhỏ của thi thể, sau đó quan sát những đường rãnh lồi lõm phía mặt ngoài. Đây là phương pháp tôi thường dùng để xác định tuổi thọ của người chết.

Tôi ngồi đối diện với máy tính, trước mặt là ảnh chụp hiện trường hôm nay và báo cáo phân tích vụ án đã viết được một nửa. Bốn phía đều tối đen, chỉ có ánh huỳnh quang của tấm ảnh trên màn hình lóe lên. Trong tấm ảnh là hình ảnh một thi thể đang cuộn tròn trong vali, không có đầu, không có tứ chi.

Hơi nước màu trắng không ngừng bốc lên mù mịt. Đây là khoảng thời gian đối thoại giữa tôi và nữ thi thể không đầu...

Cầm con dao giải phẫu màu bạc số 24, khoanh khắc mũi dao nhẹ nhàng tiếp xúc với làn da cô ấy, tay của tôi ngừng lại một chút, tôi cảm nhận được sự mềm mại còn sót lại trên làn da cô ấy.

Bàn giải phẫu inox lạnh lẽo, hai chân tôi mở rộng, ánh sáng lạnh mạnh mẽ lướt qua đỉnh đầu một vòng. Một mùi hương đặc biệt tràn ngập khoang mũi tôi, lạnh buốt, càng ngày càng nồng đậm, dường như muốn tiến vào trong đầu tôi, nước và dung dịch khử trùng cũng không át đi được.

Con dao phẫu thuật cắt vào chính giữa cổ của cô ấy, mũi dao chậm rãi cửa xuống làn da xanh đen.

Xương sườn thứ nhất còn chưa bị vỡ hóa.

Mũi dao tiếp tục hướng xuống dưới. Một nhát mở ngực bụng, không có nhiều mỡ, không có dấu hiệu mang thai, không có sẹo phẫu thuật.

Tuổi tác của người chết không lớn.

Quạt thông gió trong phòng không ngừng phát ra tiếng vù vù, giống như tiếng gào khóc.

Chỗ tử chi bị đứt rời của cô ấy, xương ống nhô ra không đều từ giữa bắp thịt đen sẫm, khác thường bất ngờ.

Thủ đoạn phân xác khá thô bạo.

Vết thương kiểu này cho thấy hung thủ không có kinh nghiệm, cũng không kiên nhẫn. Có thể là do không đủ thời gian, hoặc do không gian có hạn, hoặc có thể là do lo lắng.

Hiện trường thứ nhất cũng có thể là căn phòng trọ đơn sơ nào đó, tôi thầm nghĩ trong lòng.

Tôi gắng sức mở hai bên khoang ngực của cô ấy, lá phổi đã phình to lộ ra. Tôi nhẹ nhàng vớt lấy lá phổi bên cạnh, bọt khí li ti tỏa ra, giữa lá phổi còn có một ít máu bầm màu sẫm. Điều này nhắc nhở tôi, phần phổi của cô ấy đã bị sưng phù nghiêm trọng.

Là tử vong do ngạt thở sao?

Tôi mở màng ngoài tim, mặt ngoài tâm thất trái cũng rải rác vài chỗ xuất huyết hình đầu kim.

Kéo khẩu trang xuống, tôi nhếch đôi môi đang mím chặt. Muốn phán đoán có phải ngạt thở hay không, trái tim có chỗ xuất huyết hay không là một khâu rất quan trọng.

Một cảnh tượng lóe lên trong đầu tôi.

Kẻ thủ ác tức giận bóp chặt cổ họng cô ấy, có lẽ còn đồng thời lắc và tấn công vào phần đầu của cô ấy. Cô ấy cố gắng vùng vẫy nhưng sức lực chênh

lệch, tình trạng thiếu oxy ngày càng trầm trọng, cái chết đã sắp cận kề. Muốn từng bước xác định liệu có phải là ngạt thở cơ học hay không, còn phải xem xét đến khả năng ngộ độc nữa. Mũi dao màu bạc tiếp tục hướng xuống, trong dạ dày và tá tràng chỉ còn chưa đến 50g bã thức ăn. Tôi dùng thìa lấy một chút cho vào một chiếc hộp tròn nhỏ màu trắng để chuẩn bị kiểm tra.

Hắn là đến khi kẻ thủ ác nhận ra cô ấy không còn cử động nữa, nên mới dừng tay lại. Khi trước mặt có một xác chết như vậy thì nên làm gì đây? Nếu chạy trốn ngay lập tức, thi thể sẽ sớm được tìm thấy, dựa theo thông tin về nơi ở là sẽ bị tìm ra ngay, không được. Nhưng bên ngoài chỗ này cũng có người và camera, kéo một người trưởng thành như vậy ra ngoài cũng quá lộ liễu rồi, cũng không được.

Tiếng xe cộ phóng nhanh lướt qua cửa sổ, tiếng phim truyền hình ở phòng bên cạnh, tiếng đóng mở cửa và tiếng người đi lại ngoài hành lang, thậm chí một tràng ho, một cơn hắt hơi, một chút tiếng động nhỏ cũng có thể khiến dây thần kinh của kẻ giết người đang run rẩy bị kéo căng.

Chiếc vali 24 tấc không thể chứa một người hoàn chỉnh, hung thủ rất có thể đã nghĩ đến việc phân xác vào lúc này.

Hắn khom người, lôi cái xác vào phòng bếp hoặc nhà vệ sinh, vớ lấy con dao làm bếp tiện dụng nhất, cũng có thể là con dao duy nhất. Hắn chặt xuống một cách dữ dội.

Việc phân xác không có sự chuẩn bị diễn hình. Chẳng lẽ là người bên cạnh gây án?

Kẻ sát nhân chắc hẳn sẽ sớm phát hiện ra rằng việc chặt xác cũng không phải một chuyện dễ dàng. Bởi vì vết thương trên tứ chi và phần cổ của nữ thi thể đã phủ đầy vết dao, hơn nữa đều không rơi vào vị trí các khớp xương, vết cắt rất nông, một vài chỗ thậm chí còn không bị chặt đứt trực tiếp mà bị bẻ gãy rất thô bạo.

Hắn mệt lắm rồi, thế là động tác cắt da và bấp thịt chậm lại, những tổ chức mô vương vís đó khiến tâm trí hắn rối loạn, khi cắt đến chỗ cuối cùng, hắn dùng vũ lực bẻ gãy xương.

Phần đùi chắc hẳn bị chặt đầu tiên nhưng phần thân trên vẫn không thể nhét vừa vali, hắn lại chặt hai tay cô ấy, còn cắt bỏ phần ống tay áo không thể cởi ra một cách qua loa.

Cuối cùng, thân thể đã nhét được vào vali rồi, tứ chi và phần đầu còn lại được đựng trong một hoặc nhiều túi, những mảnh vụn quần áo thì bị hắt tiện tay ném vào vali.

Đợi đến nửa đêm, kẻ thủ ác kéo chiếc vali đựng thi thể ra khỏi căn phòng trọ. Trên đường hốt hoảng lo lắng, đến khi tận mắt nhìn chiếc vali biến mất trong làn nước, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thi thể được ngâm trong nước vài ngày, phần lớn các bằng chứng sinh học đã bị phân hủy hoàn toàn bởi dòng nước.

Tôi lấy tử cung của người phụ nữ không đầu ra, rút một miếng gạch bằng tấm bông. Nước sông không thể rửa sạch bên trong tử cung, nếu có tinh trùng bơi đến tử cung thì sẽ ở lại đây.

Tôi đặt tất cả cơ quan nội tạng về chỗ cũ, bắt đầu khâu lại.

Những gì cô ấy có thể nói cho tôi biết, dường như đã nói hết rồi.

8 giờ trước, thi thể một phụ nữ không đầu được tìm thấy bên bờ sông.

Khi tôi đến đó, một hàng dây cảnh báo dài đã chặn toàn bộ đường bờ đê.

Bên ngoài hàng dây, một nhóm người hiếu kì vây quanh, ánh mắt của họ lướt qua hàng dây, tập trung về bãi sông cách đó 30m, vài cảnh sát đang đứng với một chiếc vali lẻ loi.

Thật ra tôi không còn nhớ rõ, năm nay mình đã đến nơi này bao nhiêu lần nữa rồi. Trụ cầu khổng lồ cách đó không xa dường như đang giúp đỡ chúng tôi, rất nhiều xác chết trôi từ thượng nguồn đến đều bị nó chặn lại, mắc cạn ở bãi sông này.

Tôi lấy hộp dụng cụ từ trên xe khám nghiệm hiện trường, đi băng qua đám đông, gật đầu với nhân viên bảo vệ đang nâng hàng dây lên, hơi cúi người, chui qua hàng dây tiến vào một vụ án mới.

Một chiếc vali màu đen dài 24 tấc đang nằm úp, khóa kéo đã bị mở ra, có thể thấy phần lộ ra là thân người.

“Có ai khác từng động vào thi thể không?” Tôi vừa đeo găng tay vừa hỏi.

Một cơn gió thổi đến từ bờ sông, mùi đặc trưng của thi thể bị bọc kín phả ra, mấy cảnh sát không nhận được mà bịt mũi.

“Không, chỉ có người báo án vì tò mò nên mở khóa ra, còn những người khác chưa từng động vào.” Nhìn bộ dạng khó chịu của cậu ấy, chắc là cảnh sát mới, tôi tiện tay đưa khẩu trang của mình qua.

Tôi cúi xuống, cẩn thận di chuyển chiếc vali đang mở, xua tay, ruồi nhặng bay tán loạn.

Thân dưới của người chết để trần, thân trên mặc một chiếc áo khoác màu xanh đậm rách nát. Tôi chú ý thấy có một số mảnh quần áo trong vali, bèn lấy mấy miếng rồi ghép chúng vào chỗ rách trên ống tay áo của người chết để so sánh. Trùng khớp.

Tôi ngồi xổm xuống, kéo quần áo cô ất ra, vươn tay ấn vào phần bụng của cô ấy, rất cứng, đó là vì trong ruột chứa đầy khí thối.

Trên 5 ngày. Tôi khoanh vùng khoảng thời gian tử vong, xem xét đến yếu tố thời tiết, nếu sớm hơn thì đã không ăn mặc kiểu này rồi.

Phán đoán cơ bản mà bác sĩ pháp y đưa ra dựa trên hiện trường vụ án thường ảnh hưởng đến hướng điều tra ban đầu, điều này luôn khiến tôi nhớ đến bài kiểm tra trên lớp.

Tôi không biết tên, ngoại hình và quá khứ của cô gái này. hiện tại chỉ có thi thể không còn nguyên vẹn này là có thể cho tôi biết tất cả.

Một nhóm người khiêng cán đi về phía hiện trường, con đường xuống bãi sông rất dốc, nhìn họ, tôi chợt nghĩ tới kẻ giết người khiêng chiếc vali nặng như vậy muốn men theo dốc bờ để đi xuống, việc này không hề dễ dàng. Một điều tôi có thể chắc chắn, nơi này không phải là hiện trường gây án và cũng không phải là hiện trường vứt xác đầu tiên.

Tôi bọc cái xác lại, giúp mọi người cẩn thận đưa cô ấy vào túi đựng xác màu đen.

Thấy chúng tôi khiêng chiếc túi đen lên bờ, đám đông vây quanh quan sát vội tránh sang hai bên, nhường một lối đi rộng rãi lạ thường.

Chiếc xe khám nghiệm hiện trường nhấp nháy đèn cảnh sát biến mất trong dòng xe cộ.

4 ngày sau khi phát hiện nữ thi thể không đầu, tôi thấy thông báo tìm người mất tích cho vụ án thi thể bị cắt rời được dán trước cổng khu dân cư của mình.

Nữ giới, 20 - 25 tuổi, cao 155 - 160cm, dáng người trung bình, mặc áo khoác dài tay màu xanh đậm.

Không có ảnh khuôn mặt người chết, chỉ có một tấm ảnh chụp mannequin mặc quần áo của người chết, vết rách ở quần áo đã được phục hồi thông qua chỉnh sửa trên máy tính, sau cùng đính kèm ảnh chiếc vali lẻ loi kia.

4 ngày đã trôi qua, chúng tôi vẫn không biết cô ấy là ai.

Những cáo thị đỏ rải rác khắp đầu đường cuối ngõ. Chúng tôi mở rộng thời gian mất tích của đối tượng điều tra lên 10 ngày trước khi xảy ra vụ án,

đồng thời cũng mở rộng phạm vi điều tra từ khu vực địa phương sang các thành phố phía thượng nguồn sông nhưng vẫn chưa có kết quả nào phù hợp. 11 giờ mỗi đêm, các cảnh sát hình sự sau khi kết thúc điều tra sẽ tập trung lại để mở cuộc họp. Vụ án chặt xác có tình tiết man rợ trong một năm cũng hiếm có mấy vụ, họ sẽ nắm lấy các chi tiết rồi xác nhận với tôi nhiều lần. Nếu vụ án chưa được phá giải thì những cuộc họp kiểu này sẽ không thể dừng lại.

Có một lần khi đi ngang qua chiếc ghế đệm dài trên hành lang, tôi không nhìn được mà đếm, ở một nơi nhỏ như vậy lại có đến 6 anh em trinh sát ngoại tuyến đang chen chúc cùng một chỗ để chợp mắt.

Không có ai báo án, cũng không có ai lộ diện. Nữ thi thể không đầu trong phòng giải phẫu vẫn nằm đó, dường như thật sự ngoan cường chờ đợi đầu và tứ chi của mình, chờ đợi chúng tôi nói lên sự thật.

Chúng tôi tranh luận rất lâu, cuối cùng vẫn trở lại điểm ban đầu, trở lại hiện trường.

Cây cầu chặn nữ thi thể lại là con đường chính nối liền một số thành phố cấp tỉnh xung quanh, nó không hoàn toàn đồng nhất với nơi mà dòng sông chảy qua.

Một ý kiến đang dần chiếm ưu thế: Có phải chiếc vali màu đen kia được ném xuống từ trên cầu hay không?

Nếu vớt xác ở quốc lộ thì thường sẽ có ô tô tham gia. Theo mạch suy nghĩ này, nơi tìm thấy thi thể có thể cách xa hiện trường vụ án đầu tiên. Nếu đúng như vậy, chúng tôi sẽ phải mở rộng phạm vi điều tra, mức độ khó khăn là điều có thể tưởng tượng được.

Đôi khi, giăng lưới khắp trời cũng là một phần của quá trình phá án, nhằm giành lấy một tia hi vọng cho những vụ án đang rơi vào tình cảnh khó khăn này.

Nhưng tôi không thấy vậy.

“Cậu có suy nghĩ gì về hiện trường đầu tiên?” Một ngày nọ, đội trưởng bỗng nhiên gọi tôi đến văn phòng.

“Tôi vẫn cho rằng hung thủ đã vớt xác ở nơi gần bờ sông.”

Phán đoán của tôi dựa trên chiếc vali và quần áo của cô gái, trông có vẻ được làm bằng chất liệu bình thường, không phải nhãn hiệu gì đắt tiền. Tôi đã kiểm tra hai món đồ này không dưới 6 lần trước và sau, nên hiểu chúng rất rõ.

Tôi nghi ngờ rằng cả nạn nhân và hung thủ đều là những công nhân làm thuê có điều kiện kinh tế yếu kém, họ chắc chắn ít có khả năng sở hữu phương tiện giao thông cỡ lớn. Các phương tiện chuyên chở khác, cho dù là xe máy hay xe đạp, sẽ không có kẻ giết người nào ngốc đến mức chở thi thể trong thời gian dài bên ngoài để bị bại lộ cả.

Tôi vẫn giữ vững quan điểm, trọng tâm của cuộc điều tra nên tập trung vào xung quanh khu vực mấy làng công nhân trong phạm vi 2 – 3km.

Một phán đoán sai lầm sẽ tiêu tốn nhân lực và năng lượng vốn đã hạn chế, đồng thời có thể khiến các cuộc điều tra tiếp theo trở nên vô ích. Nên mở rộng hay thu hẹp vòng điều tra đây? Bây giờ chúng tôi đang đứng ở “ngã tư đường” này.

“Hay là lấy hai chiếc vali ra để thử nghiệm?” Tôi hỏi đội trưởng.

Một tuần sau, tôi và các đồng nghiệp trong tổ kỹ thuật đi đến cây cầu. Chúng tôi xách theo 2 chiếc vali, bên trong chứa gần 20kg đồ, nặng bằng cơ thể của nữ thi thể không đầu.

Bờ sông trong ngày đông xám xịt mờ mịt một mảng, cách bờ đê vài trăm mét không thấy một bóng người, lớp sóng lăn tăn dưới dòng sông vẫn đục.

Tôi đang nhìn cây cầu, nơi trực vớt được thi thể người phụ nữ.

Điện thoại đổ chuông. Đây là tín hiệu đã hẹn sẵn: Chuẩn bị đầu ra đó rồi.

Bỗng nhiên, một bóng đen hình khối rơi từ trên cầu xuống với tốc độ cao, một tiếng “tùm” lớn vang lên, như thể một quả bom nhỏ phát nổ. Ngay khi chiếc vali vừa chạm mặt nước, nó nổ tung, tia nước bắn lên rất cao, tiếng nổ xuyên qua dòng xe cộ âm ỉ, dội thẳng vào màng nhĩ của tôi.

Khi vớt lên, tất cả các khóa kéo và đường may của chiếc vali đều đã bị bung ra. Lực va chạm rất lớn.

Chúng tôi ném một chiếc vali khác, nhận được kết quả tương tự. Điều này có nghĩa là nếu kẻ thủ ác vứt xác từ trên cầu xuống, chiếc vali chắc chắn sẽ bị hư hại nghiêm trọng, trong khi chiếc vali chứa xác chết cô gái không đầu vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí còn ở trong trạng thái tương đối kín khi được tìm thấy, chỉ bởi vì thi thể đã bị phân hủy nên chiếc vali mới nổi lên khỏi mặt nước.

Có thể khẳng định, địa điểm vớt xác không phải trên cầu mà có khả năng ở bãi sông phía thượng nguồn, chắc cũng không xa lắm.

Dòng suy nghĩ mà tôi luôn giữ vững đã trở thành phương hướng phá án.

Sau khi thí nghiệm xong chiếc vali trên cầu, trên đường trở về đội cảnh sát, tôi nhận được kết quả xét nghiệm giám định DNA (acid deoxyribonucleic) của xác chết nữ. Vài mẫu trong tử cung trên tấm bông được thu thập cuối cùng rất hữu ích.

Mẫu DNA của một nam giới đã được xét nghiệm ra, đồng thời phù hợp với mối quan hệ di truyền ruột thịt của mẫu DNA trên người xác chết nữ, nói nôm na một chút, trong bụng của cô gái đã chết có một bào thai đang thành hình.

Một xác hai mạng.

Cha của bào thai là ai? Có phải cô gái bị giết hại vì bào thai này không?

Điều kì lạ hơn nữa là cho dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng cô gái đang mang thai đã mất tích hơn nửa tháng, vậy mà không có bạn trai, người thân hay bạn bè nào trình báo vụ việc cả.

“Anh nói xem có khả năng nào ngoài việc quen biết hung thủ thì người chết không có người thân bạn bè nào khác không?” Nhìn những nét mặt vội vã, tôi không nhìn được mà nói nhỏ với đồng nghiệp.

“Điều này ai mà biết được, có lẽ chẳng ai thêm quan tâm đến cô ấy đâu.”

Khuôn mặt người đồng nghiệp đầy vẻ bất lực.

Tôi tưởng tượng ra gương mặt của cô gái này, nếu không xảy ra chuyện thế này thì bây giờ hẳn là cô ấy cũng đang bôn ba giữa dòng xe cộ vào cao điểm buổi tối giống như những người đi đường này.

Từ cái chết cho đến việc bị phân xác của cô gái đều lạnh lẽo đến mức có phần đáng sợ. Chúng tôi vẫn chưa đối chiếu được danh tính của người chết trong kho dữ liệu DNA, cũng không có manh mối về cha của thai nhi, cả hai người đều chưa từng có tiền án tiền sự.

Một tia sáng của việc phá án chỉ trong cái chớp mắt. Cô gái trên bàn giải phẫu đang chờ đợi, tôi cũng vậy.

Xin lỗi nhé, tôi chỉ là một bác sĩ pháp y mà thôi.

Khi học đại học, không nhiều người biết về chuyên ngành này, trong lớp có 29 người bao gồm cả tôi, 28 người là được điều chuyển qua. Trước khi vào nghề, tôi cảm thấy pháp y có thể khám phá ra hình tượng của cái chết, trả lại sự thật cho người đã khuất, điều này khá ý nghĩa. Nhưng mười mấy năm trôi qua, chỉ chưa đến một phần ba bạn học là còn đang công tác, những vụ án mạng chưa được giải quyết mà tôi chính lí cũng có hơn 50 vụ. Trong số này, có những vụ có đầy đủ vật chứng lại không tóm được kẻ ác, cũng có những vụ án biết rõ danh tính của hung thủ nhưng không tìm ra.

Làm việc càng lâu, những vụ án chìm trong tay càng nhiều, mỗi một vụ đều là trở ngại trong lòng tôi.

Phải vượt qua những rào cản này thì mới có thể tiếp nhận các vụ án mới. Nhưng một khi vượt qua rồi, sẽ lại cảm thấy áy náy day dứt, ai sẽ cho những người đã chết này một câu trả lời đây? Đặc biệt là những cô gái không ai biết đến, không ai quan tâm?

Đôi khi, lúc phá án chỉ thiếu đi một bước ngoặt nhưng liệu bước ngoặt đó sẽ đến vào ngày mai hay sẽ không bao giờ đến, tôi không có cách nào biết được.

Đây chính là định mệnh của nghề này.

Những phòng trọ ở mấy thôn làng xung quanh trở thành trọng điểm điều tra, nơi này có rất nhiều công nhân làm thuê từ nơi khác đến sinh sống.

Nếu hiện trường vụ án đầu tiên là phòng trọ, vậy thì kẻ giết người rất có khả năng sẽ dọn dẹp và trả phòng ngay lập tức. Hơn nữa đã sắp sang năm mới, việc kẻ thủ ác bỏ việc về quê rồi không quay lại sẽ chẳng khiến ai nghi ngờ gì. Lúc đó, chúng tôi thật sự như đang mò kim đáy bể.

Thời gian cho chúng tôi đã không còn nhiều nữa.

Tôi có chút nông nổi nên đã cùng đồng nghiệp đến những căn phòng trọ ở các thôn xung quanh để điều tra.

Từng phòng, từng phòng, không hề có ánh huỳnh quang màu xanh lam xuất hiện trong tầm mắt – phản ứng đặc trưng của thuốc thử luminol khi gặp vết máu.

Tôi đặt bình phun trong tay xuống, đứng dậy, huyết áp thấp do ngồi xõm lâu khiến tôi choáng váng. Trong nhà tối đen như mực, ngoại trừ ánh sáng lập lờ của chiếc máy ảnh cơ thể dành cho cảnh sát.

“Bật đèn lên.”

Đồng nghiệp bên cạnh tôi đặt máy ảnh xuống, bật đèn của căn phòng trọ lên, hỏi: “Bao nhiêu phòng rồi?”

“22 phòng rồi.” Tôi ngoảnh lại nhìn vào sổ ghi chép, bên trên viết tất cả những phòng trọ mà chúng tôi đã từng kiểm tra trong một tháng qua.

“Có khi nào không phải là những thôn làng này không? Lái xe vút đi rồi sao? Anh nghĩ mà xem, đầu và tứ chi đều không được tìm thấy, lỡ như nó thật sự đã trôi đến những nơi xa xôi nào đó ở thượng nguồn thì sao?” đồng nghiệp dần mất niềm tin vào cuộc tìm kiếm không lịc đích này.

Liệu sẽ là căn phòng tiếp theo ư? Ánh sáng của căn phòng trọ trên đầu in lên mặt tôi, lạnh giá, tái nhợt, khiến tôi nhớ đến cô gái trên bàn giải phẫu.

Còn một tuần nữa là sang năm mới rồi, những căn phòng trọ bỏ trống ngày càng nhiều những vẫn chưa tìm ra hiện trường đầu tiên.

Tôi không phải điều tra viên, cũng không phải nhân viên tình báo, không xem được video giám sát, cũng không phân tích được dữ liệu, mỗi ngày vẫn có rất nhiều thi thể đang xếp hàng chờ khám nghiệm. Những gì tôi có thể làm cho cô gái này, dường như đã làm hết sức rồi.

Khi đó tôi không hề biết rằng, đó là lần tôi cách kẻ thủ ác gần nhất.

Một nửa mùa đông đã trôi qua.

Ngày cuối năm, đội cảnh sát tổ chức bữa cơm tất niên đơn giản.

Không chỉ vụ án cô gái bị chặt xác chưa có lời giải, mà cách đây không lâu còn xảy ra vụ án xác chết nữ thứ hai, cũng không đầu, cũng không có người thân trình báo. Tuy nhiên, thủ đoạn gây án của vụ án thứ hai hoàn toàn khác so với vụ án trước, có lẽ không phải là cùng một hung thủ.

Tôi biết bên điều tra áp lực còn lớn hơn, mấy anh em đã tăng ca cả tháng liền, ngày nào cũng đi sớm về muộn. Đều biết rằng vụ án phân xác phải tìm ra nguồn gốc của xác chết nhưng cả hai vụ án đều bị mắc ở khâu này, không có gia đình nào trình báo người thân đi lạc, cũng không có cơ quan nào phản ánh nhân viên mất tích cả.

Ngày mai là năm mới rồi, lẽ nào người nhà của hai cô gái không nhận ra họ đã biến mất sao?

Không khí lạnh buốt đập vào kính cửa sổ tạo thành một lớp sương trắng, trong phòng tiếng người âm ỉ, mọi người thi nhau nâng li.

Đội trưởng mời rượu từng bàn. Lúc đến lượt mình, tôi nâng li CocaCola lên.

“Ơ, hôm nay lại đến ca trực của cậu à?” Đội trưởng hơi bất ngờ.

“Đợi lát nữa quay về tôi còn có việc phải làm.” Tôi uống cạn một hơi.

“Có việc gì sang năm rồi nói.” Đội trưởng vừa ngẩng đầu lên, chiếc li cũng nhìn thấy đáy.

Lấy lí do có ca trực, tôi chuồn về văn phòng. Máy tính vẫn đang mở, màn hình vẫn hiển thị ảnh chụp hiện trường vụ án chặt xác và nữ thi thể không đầu.

Tôi không đếm được đây là lần thứ mấy mình mở những tấm ảnh này rồi, khi nhắm mắt lại, thậm chí tôi có thể khôi phục lại kích thước, độ sâu và

hương của từng vết thương một cách rõ ràng.

Tôi đã tạo một thư mục mới rồi đặt tất cả các tài liệu liên quan đến vụ án cô gái bị phân xác vào trong đó. *Vụ án mạng chưa được giải quyết* - Tôi đã đặt lại tên cho thư mục. Những vụ án chưa được giải quyết lại nhiều thêm một vụ rồi.

18 năm theo nghề, tôi từng gặp gia quyến của người quá cố không muốn bắt tay tôi, người quen không muốn ngồi ăn cùng bàn với tôi.

Suốt 18 năm qua, tôi từng đến đủ loại hiện trường “đẫm máu”, không hạ chân xuống được nên dùng tấm ván làm thành một lối đi.

Suốt 18 năm qua, tôi đã nhiều lần gặp phải xác chết trôi, lớp da người chết trắng bột bong tróc, tôi bèn “mặc” lớp da ở ngón tay lên cho anh ta, giúp anh ta lấy dấu vân tay như đang đeo găng tay.

Suốt 18 năm qua, ở hiện trường có xác chết phân hủy nặng, tôi phải giẫm chân liên tục để xua đuổi những con giòi phiền phức, còn phải cẩn thận để phòng chúng chui vào trong ống quần.

Chúng tôi là bác sĩ pháp y, đối mặt với những thi thể không nói chuyện, chỉ có thể liếc mình đối thoại, liếc mình giải mã mật khẩu mà họ để lại.

Khoảnh khắc tắt máy tính, dường như tôi nhìn thấy một cô gái đang chậm chậm chìn xuống dưới nước.

Sau này, trong mỗi đêm trằn trọc không ngủ được, tôi lại bấm vào thư mục *Vụ án mạng chưa được giải quyết* để xem lướt qua một lần rồi đóng lại. Tôi không thể thay đổi thói quen này.

Vụ án đã chìm xuống nhưng lòng tôi vẫn luôn lênh đênh ở đó.

Một năm sau, vào tháng 11, khi mùa đông quay trở lại.

Trong một năm này, những vụ án mới liên tiếp xảy ra, những vụ án mới cũng liên tiếp được phá giải, túi hồ sơ của vụ án này vẫn luôn nằm trong ngăn tủ của tôi, được phủ một lớp bụi dày.

Lúc tôi sắp tan làm vào ngày 5 tháng 11, tôi nhận được một tin nhắn WeChat, mắt vừa liếc nhìn dòng chữ ngắn trên màn hình, tôi bất ngờ đặt chiếc li xuống, “cộc” một tiếng.

Những người khác trong văn phòng bị giật mình. “Không sao đâu, không sao đâu.” Tôi lúng túng cười nói.

“Có chuyện gì vui vậy?” Mọi người nhìn tôi với vẻ ngờ vực.

“Lát nữa ăn cơm để tôi mời! Vụ án phân xác năm ngoái đã tìm được đúng người rồi!”

Đã tìm thấy cha của thai nhi rồi.

Từ thông tin thu thập được, nghi phạm đang hoạt động trong một thôn công nhân gần hiện trường vụ án. Chỗ đó chính là nơi ban đầu tôi tiến hành cuộc điều tra trọng điểm với những căn phòng trọ, tôi đã từng cách anh ta cực kì gần.

Một năm qua, tôi không từ bỏ việc lần theo dấu vết nhưng anh ta lại từ bỏ việc lần trốn rồi.

Người đàn ông ấu dâm với đồng nghiệp, có người báo cảnh sát, cảnh sát đã ghi lại thông tin của vài người liên quan rồi lấy mẫu máu của anh ta, vậy nên mới có kết quả đối chiếu hiện tại.

Đã đến lúc sắp xếp lại túi hồ sơ bụi bặm đó rồi.

Hơn 11 giờ đêm ngày hôm ấy, tôi nhận được điện thoại của đội trưởng, nghi phạm đã ra trước tòa và bước đầu khai nhận quá trình phạm tội. Sáng sớm mai sẽ đến nhận diện hiện trường.

Cúp điện thoại, tôi lặng lẽ ngồi trong bóng tối rất lâu và suy nghĩ, cuối cùng chúng tôi cũng nắm được tay của cô gái đang chìm kia.

Hiện trường đầu tiên là tầng một của căn nhà trọ, một căn phòng chưa đầy 10m². Phòng ngủ thông với nhà vệ sinh, trong phòng chỉ có một cái giường và một cái tủ thấp.

Tôi đã quá quen thuộc với kiểu cấu trúc và bài trí này. Trong một tháng tự mình quyết định đi điều tra những căn phòng trọ, tôi đã thấy không dưới 20 căn phòng kiểu này. Chỉ không ngờ rằng bởi vì chủ nhà không chịu trả lại tiền đặt cọc, người đàn ông cũng không muốn mất mấy trăm nhân dân tệ, cho nên sau khi giết người, anh ta lại sống ở hiện trường gây án suốt hai tháng liền, vừa khéo thoát khỏi vòng kiểm tra những căn phòng trọ đã trả phòng của chúng tôi.

Lần gần nhất, tôi và kẻ giết người chỉ cách nhau có một con hẻm 5m.

Tìm thấy anh ta rồi. Sự chờ đợi và dẫn vật suốt một năm qua đều có ý nghĩa.

Sau hung thủ, căn phòng này đã qua tay hai khách thuê, hiện trường đã được dọn dẹp nhiều lần, ngay cả ván giường cũng từng được thay một lần. Tìm kiếm hết lần này đến lần khác, cũng chẳng có bất kì dấu vết nào liên quan đến vụ án cả.

Mặc dù có camera ở lối vào của căn nhà trọ nhưng thời gian cách hơn một năm, đã không còn thông tin nào có giá trị nữa.

“Cậu giết cô ấy như thế nào?” Tôi tháo găng tay ra, hỏi người thanh niên có thân hình gầy gò hơn 20 tuổi này.

Anh ta cúi đầu, thỉnh thoảng liếc nhìn tôi. Trên khuôn mặt trẻ trung đó, ngoài vẻ phờ phạc do thiếu ngủ thì chẳng nhìn ra bất cứ cảm xúc nào.

“Bóp cổ đến chết, tôi cũng không muốn đâu, tôi chỉ nhất thời lỡ tay thôi.”

Người đàn ông ôm yếu rụt rè cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt của tôi.

Khi ấy, cô gái sống cùng anh ta trong căn phòng nhỏ này.

Cô gái chưa bao giờ có công việc ổn định, có lúc sẽ tìm người đàn ông để xin tiền, hai người thường xuyên cãi vã vì những chuyện vặt vãnh.

Một ngày nọ, cô gái bị anh ta bắt gặp đang nói chuyện với một người đàn ông khác, giữa hai người xảy ra tranh chấp, cô gái đóng sầm cửa bỏ đi. 2 tuần sau, cô ấy quay về nói với anh ta rằng mình có thai rồi, muốn anh ta chịu trách nhiệm nhưng người đàn ông không hề tin điều đó.

Chuyện mang thai day dưa được 2 tháng. Vào đêm xảy ra vụ án, cô gái lại nhắc đến chuyện mình có thai, yêu cầu người đàn ông đưa tiền, nói là cô ấy muốn đến bệnh viện kiểm tra, hai người lại cãi nhau. Sau đó, cuộc tranh cãi leo thang thành cuộc ẩu đả, trong cơn giận dữ, người đàn ông đã lỡ tay bóp cổ bạn gái mình đến chết.

Nghe anh ta nói đến hai chữ “mang thai” mà tôi cảm thấy thật chói tai.

Có mấy lần tôi mở miệng, muốn nói với người đàn ông trước mặt rằng cô gái thật sự đang mang thai, đứa trẻ là của cậu đấy! Nhưng khoảnh khắc sắp nói ra, lại biến thành một câu chất vấn không mang theo bất kì cảm xúc nào: “Sau khi bóp cổ thì sao nữa?”

Anh ta chạy đến quán net chơi cả đêm; trưa ngày hôm sau mới đẩy cửa vào nhà, thi thể của bạn gái vẫn nằm ở đó.

Người đàn ông biết ngoài cửa có camera nên không thể trực tiếp xử lí xác chết được, chỉ có thể lấy dao làm bếp chặt bạn gái thành nhiều mảnh, hôm sau nhân lúc trời tối, sẽ vứt chiếc vali đựng xác xuống sông.

Phần đầu và tứ chi của cô gái vẫn còn thiếu.

Người đàn ông dẫn chúng tôi đến một con đường ven sông nhỏ cách căn phòng trọ hơn 200m rồi ra hiệu với chúng tôi, đây là địa điểm vứt xác.

Mặt nước của con sông nhỏ chỉ rộng bảy, tám mét, độ sâu giữa lòng sông không quá 2m, nơi này thông với con sông lớn nơi phát hiện ra thi thể. Khi thủy triều trên con sông lớn rút xuống, các nhánh sông được mở ra, dòng

nước của sông nhỏ trở nên chảy xiết, chiếc vali rất có khả năng sẽ trôi vào sông lớn theo dòng nước khi các nhánh sông được mở.

Tôi chạm vào nước sông lạnh buốt: “Hãy vớt từ đây trước!”

Cảnh sát gọi hai thành viên đội dân phòng có kinh nghiệm trực vớt đến, lại mượn hai bộ quần áo cao su liền thân.

Nếu không tìm thấy các phần thi thể còn lại ở đây thì phải dựa vào cảnh sát đường thủy và thợ lặn chuyên nghiệp, tiến hành tìm kiếm trong đoạn sông dài 3km từ chỗ vớt xác đến chỗ tìm thấy thân người.

Một thành viên thò chân xuống sông, nước dần dần ngập đến ngực anh ta. Ngay khi đến vị trí mà nghi phạm chỉ định, thành viên này bèn giơ tay ra hiệu, nói: “Tôi giẫm phải thứ gì đó rồi!”

Thứ vớt lên được là một chiếc đầu lâu trắng xóa. Tôi vội vàng đeo găng tay vào, cẩn thận nhận lấy.

Xương gò má mảnh khảnh, xương trán nhẵn nhụi, mẫu xương chũm¹ nhỏ sau tai, hộp sọ tổng thể nhỏ - Những đặc trưng này đều nhắc nhở tôi rằng đây là hộp sọ của nữ giới.

1. Xương chũm (Mastoid bone) là một khối xương nhỏ, lồi nằm ngay ở phía sau vành tai có thể sờ thấy được.

Là cô ấy.

Khoảnh khắc vớt cái đầu lên, chuỗi bằng chứng rời rạc để hoàn chỉnh lại rồi.

Nếu không vì có cuộc ẩu đả của người đàn ông, vụ này có thể sẽ bị trì hoãn trong nhiều năm.

Tôi nhẹ nhàng đặt hộp sọ sang một bên, người đàn ông đeo siêng chân, hai tay bị cảnh sát trói bằng dây thừng cũng từ từ ngồi xổm xuống bên cạnh hộp sọ.

Qua một năm, người đàn ông bông bột tàn nhẫn này cuối cùng cũng đẩy bản thân cùng với sự thật đến trước mặt tôi.

Anh ta ngã lệch sang một bên như thể xương bị rút ra, hai cảnh sát bên cạnh phải đỡ lấy hai cánh tay anh ta thì mới gắng gượng chống lên được. Cái đêm kinh hoàng một năm trước, lúc này có lẽ đang tái hiện lại trong tâm trí anh ta.

Sau đó, tại cùng một vị trí lại tìm thấy hai chi dưới và một chi trên của mảnh thi thể, tổ chức mô trên phần thân trên đã bị xà phòng hóa hoàn toàn, giống như một khối bùn đen sẫm lớn trải trên bộ xương trắng.

Không phải gia đình, không phải bạn trai, mà là tôi, lần đầu tiên sau một năm đã tìm thấy cô ấy.

Cuối cùng chúng tôi cũng gặp nhau rồi.

Vào buổi chiều của 3 ngày sau, tôi cầm giấy chứng thực và hồ sơ vụ án cô gái bị chặt xác lên tầng hai tìm anh Thắng của Đội Cảnh sát hình sự, anh ấy và tôi vào Cục công tác cùng một năm, tính tình vô cùng hào phóng.

Anh ấy đang dựa vào vách tường hành lang để hút thuốc, tôi đưa túi hồ sơ cho anh ấy kí. Nhấn nhin mấy lần, tôi vẫn nói ra thắc mắc đã đè nén trong lòng suốt hơn một năm: “Cô gái này không có người nhà ở đây sao?”

“Có, họ làm thuê ở thành phố bên cạnh, cha mẹ vẫn còn, có một người anh trai.” Anh Thắng nhận lấy bút kí tên nguệch ngoạc, trả lời mà cũng không ngần ngại lên.

Thông qua lời khai của nghi phạm, anh Thắng đã biết được tên họ của người chết, dựa trên thông tin về danh tính mà tìm ra gia đình của cô gái.

Cô ấy không như chúng tôi tưởng tượng, rời xa quê hương một mình đi làm công, cô ấy không chỉ có cha mẹ anh trai, mà họ còn sống rất gần địa điểm xảy ra vụ án. Gia đình này làm thuê ở nơi đó gần 10 năm, tình hình kinh tế cũng không đến nỗi nào, có một căn nhà cũ nhỏ nhỏ, cũng coi như ổn định rồi.

Một cô gái trong một gia đình như vậy, cha mẹ và anh trai không nhận được bất kì tin tức nào liên quan đến cô ấy trong một năm nhưng lại không chút nghi ngờ. Cho đến khi anh Thắng tìm đến thì họ mới biết rằng cô gái đã bị sát hại hơn một năm trước.

Chúng tôi hỏi thăm tình hình về cô gái từ cha mẹ cô ấy, họ cho biết chỉ nghe nói con gái đang làm thuê ở thị trấn đó, chứ không rõ nơi làm việc cũng như chỗ ở cụ thể. Họ biết con gái có bạn trai nhưng không biết anh ta tên gì, càng không biết số điện thoại của bạn trai cô gái.

Rõ ràng là đứa con ruột thịt, nhưng cô gái xấu số ấy lại trở thành người vô hình không tồn tại ngay trong chính gia đình của mình.

Tôi không biết phía sau gia đình này có bao nhiêu bí mật.

Anh Thắng nói với tôi, khi anh ấy nói với người nhà rằng thi thể cần được đưa về để gia đình tự sắp xếp, điều mà họ lo lắng nhất là có cần phải đưa phí bảo quản cho nhà tang lễ hay không. Nếu cần thì sẽ không đến giải quyết thi thể nữa.

“Họ còn muốn đòi hung thủ đền tiền.” Về mặt anh Thắng ngán ngấm, nhả một vòng khó, tiếp đó móc từ trong túi áo ra một tờ giấy, nói: “Đây, cậu kí cái này đi.” Là giấy chứng tử của cô gái.

Khi bạn đang cố gắng đòi lại công bằng cho người đã khuất thì những người cùng huyết thống gần gũi nhất với cô ấy lại quan tâm đến việc có thể kiếm được một khoản cuối cùng hay không.

Tôi rất muốn phun ra vài câu chữ thề nhưng đến bên miệng cũng chỉ còn một tiếng thở dài. Phía sau mỗi thi thể đều có một thế giới lạnh nhạt và mĩa mai. Một thi thể khác tương tự cô gái vẫn đang được đặt trong nhà tang lễ, không có tin tức gì từ bạn bè người thân.

Anh Thắng dựa vào tường, làn khói thuốc lượn lờ che phủ nét mặt u ám của anh ấy.

Tôi có nhiều cơ hội để được nhìn thấy diện mạo của cô gái, chỉ cần nhập thông tin của cô ấy vào hệ thống cảnh sát.

Nhưng tôi biết, cái cô ấy cần là sự thật chứ không phải lòng thương hại.

Nhận lấy giấy chứng tử của cô gái, tôi viết 3¹ chữ vào cột nguyên nhân tử vong một cách nắn nót: “Ngạt cơ học”. Tờ giấy này, trong một năm tôi phải kí cả trăm tờ nhưng lần này, tôi chân thành mong muốn cái tên trên tờ tiếp theo sẽ thuộc về cô gái còn lại trong nhà tang lễ kia.

1Trong bản gốc tiếng Trung là 5 chữ机械性窒息, tuy nhiên khi dịch sang tiếng Việt chỉ có 3 chữ.

Một tia nắng ngày đông chiếu vào tấm kính của tòa nhà cách đó không xa rồi phản chiếu lại, tôi nheo mắt nhìn qua tấm kính, đâu đâu cũng thấy vàng rực.

Đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết cô gái này trông như thế nào.

TÌM KIẾM ĐỨA TRẺ BỊ MẤT TÍCH

Thời gian xảy ra vụ án: Tháng 12 năm 2015

Tóm tắt tình tiết vụ án

Hà Tiểu Ngọc, học sinh lớp 6 trường tiểu học Thành Nam, 12 tuổi, mất tích trên đường đi học. Trong video giám sát an ninh tại giao lộ bắt buộc phải đi qua để đến trường, phát hiện ra Tiểu Ngọc rời đi cùng một người đàn ông mặc áo khoác thể thao tối màu.

Người đàn ông này là ai? Họ đã đi đâu?

“Khi cảnh sát cảm thấy có điều gì đó không ổn thì rất nhiều chuyện thật sự không ổn nữa rồi.” anh Thắng nói với tôi lúc anh ấy nhớ lại vụ án đó.

Cuối năm 2015, tôi - người đã đổi sang đồng phục làm nhiệm vụ màu đồng, nhìn thấy một tin nhắn chung trong mấy nhóm WeChat:

Hà Tiểu Ngọc, học sinh lớp 6 trường Tiểu học Thành Nam, đã mất tích trên đường đi học lúc sáng nay.

Khi đi lạc mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng, cá nhân tốt bụng nào nếu nhìn thấy xin vui lòng thông báo hoặc gọi cho cảnh sát.

Bên dưới có đính kèm số điện thoại liên lạc của phụ huynh, còn có tấm ảnh một cô bé mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng, đứng giữa bãi cỏ với khuôn mặt tươi cười.

Anh Thắng tìm thấy tôi trong văn phòng, đây điện thoại của mình đến trước mắt tôi rồi tiếp tục vượt xuống, một hàng mấy chục tin đều nhắc đến chuyện này, 3 giờ trước, cô bé tên là Tiểu Ngọc này đã mất tích.

Bạn bè người thân trong vòng bạn bè của hai chúng tôi, ngay đến những đồng nghiệp trong đội cảnh sát cũng đều chia sẻ lại tin này.

Tôi ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, vừa ngẩng đầu lên thì đã bắt gặp ánh mắt của anh Thắng, đột nhiên trong lòng nảy lên một ý nghĩ: Tôi là bác sĩ pháp y, anh ấy đến tìm tôi vào lúc này, chẳng lẽ cô bé đó đã bị sát hại rồi sao?

Trong 18 năm làm nghề pháp y, tuy không tham gia vào nhiều vụ án mất tích nhưng tôi cũng có chút kinh nghiệm.

Thứ nhất, vụ án mất tích giống như một cuộc chạy đua, bắt buộc phải tranh thủ từng giây từng phút để tìm kiếm người mất tích, muộn một phút thôi cũng có thể xảy ra chuyện lớn rồi; thứ hai, nếu người bị mất tích là trẻ em, vậy thì chúng ta càng phải “chạy” nhanh hơn nữa. Bởi trẻ em không có bất kì năng lực phản kháng nào, nếu bị tội phạm bắt cóc, có thể nói rằng tính mạng đang là ngàn cân treo sợi tóc.

Anh Thắng dường như nhìn ra được sự lo lắng của tôi, anh ấy nói: “Vẫn chưa có tin tức gì về cô bé, chỉ là tôi đã tìm thấy một số manh mối, muốn cùng cậu xem qua thôi.”

Ban đầu lúc vụ án xảy ra không hề có đầu mối nào, có thể kéo thêm một người giúp điwx, đối với anh Thắng mà nói cũng là một loại an ủi.

Thật ra tôi có thể hiểu được sự lo lắng của anh Thắng, không chỉ vì tôi và anh Thắng đều có con gái, mà nguyên nhân chính là hai chúng tôi đã từng trải qua một vụ bắt cóc trẻ em cấp bách hơn thế. Khi cảnh sát bắt được nghi

phạm, họ đã mở chiếc tủ chén, một cậu bé đang lấy tay bịt chặt cổ bước ra. Cổ của cậu bé bị cắt, khí quản đứt nhưng còn nguyên động mạch, khi nhìn thấy chúng tôi, cậu bé rất yên lặng, bởi vì không nói được.

Cuối cùng dưới sự cấp cứu kịp thời, cậu bé đã may mắn sống sót. Nhưng sự việc này cũng để lại một bóng đen tâm lí cho tôi và anh Thắng, đứa trẻ đã mất tích, quả thật không thể đợi được nữa rồi, từng phút từng giây mà chúng tôi chộp lấy biết đâu lại có thể đổi về mạng sống cho đứa trẻ.

4 giờ đồng hồ đã trôi qua kể từ khi Tiểu Ngọc mất tích.

Độ nóng của vụ án lan tỏa nhanh hơn chúng tôi tưởng tượng rất nhiều.

Khi đó đúng vào thời điểm bộ phim điện ảnh *Con thân yêu* với đề tài “phòng chống bắt cóc” đang ra rạp, thông báo tìm người mất tích của Tiểu Ngọc giống như một bộ phim được đóng ngoài đời, các nhóm WeChat trong vùng đều đang điên cuồng lan truyền nó.

Học sinh, phụ huynh và giáo viên của trường Tiểu học Thành Nam đã nhanh chóng chia sẻ lại, chỉ trong một buổi sáng, nếu ấn vào bất kì nhóm WeChat nào trong vùng cũng đều có thể nhìn thấy tin Tiểu Ngọc bị mất tích. Gần trưa, những bản tin theo dõi của các phương tiện truyền thông địa phương đã ghi nhận thêm tính xác thực của tin tức.

Phản ứng comọi người có xu hướng rầm rộ như *Chiến dịch bảo vệ đứa trẻ ở Trường Xuân* vào hai năm trước.

Năm 2013, ở Trường Xuân từng xảy ra một vụ trẻ em bị mất tích, tên trộm đã bắt cóc đứa trẻ cùng với chiếc xe. Sau khi vụ án xảy ra, rất nhiều người dân phần nộ chia sẻ lại trên các nền tảng mạng xã hội, các phương tiện truyền thông cũng theo sát đưa tin ngay lập tức. Với sự nỗ lực của cả thành phố, cuối cùng trước sức ép quá lớn, thủ phạm đã đến đồn cảnh sát tự thú.

Tin tức được lan truyền trên diện rộng làm kinh động đến các nhà lãnh đạo, ngay buổi trưa ngày Tiểu Ngọc mất tích, anh Thắng bị gọi vào phòng làm việc của đội trưởng.

“Chẳng phải bên đồn cảnh sát quản lí dân cư xưa này đều giải quyết các vụ án tìm kiếm trẻ em sao?” Anh Thắng vừa đi công tác về, buổi chiều vốn định nghỉ phép để ở bên vợ.

“Bây giờ cả thành phố đều đang chia sẻ tin tức này, cục trưởng cũng tới hỏi thăm rồi, cậu hãy giúp một tay trước đã.” Đội trưởng khuyên nhủ, “Quay về sẽ cho cậu nghỉ bù thêm hai ngày nữa.”

Anh Thắng lập tức vớ lấy chìa khóa xe, vụ án kiểu này không thể đợi được nữa.

Khi anh Thắng đến đồn cảnh sát quản lý dân cư khu trực thuộc, Đội trưởng Lưu đang khiển trách cấp dưới của mình. Đồn cảnh sát phản ứng chậm chạp khiến vụ án từ lúc được cảnh sát tiếp nhận đến nay vẫn chẳng hề có tiến triển gì, nhưng ảnh hưởng của sự việc lại không ngừng lan rộng, đến nỗi cục trưởng phải tự mình đến hỏi thăm. Trong chốc lát, trên dưới đồn cảnh sát đều trở thành những con kiến trong nồi lẩu nóng.

Một học sinh tiểu học mất tích trên đường đi học, trước khi mất tích không có mâu thuẫn với gia đình, cũng không có thù oán từ trước, càng không có tranh chấp nợ nần. Dù thời gian mất tích không lâu nhưng phụ huynh lòng như lửa đốt, nhiều lần bảo đảm rằng con gái mình ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không bao giờ chạy lung tung, giáo viên cũng đồng tình với điều này. Đội cảnh sát giao thông và phía bệnh viện cũng từng xác nhận không có vụ tai nạn giao thông nào xảy ra trên đoạn đường mà Tiểu Ngọc đi học vào buổi sáng hôm đó.

Nhìn bề ngoài, vụ án này quả thật không tìm ra nơi nào để ra tay cả.

Đồn cảnh sát đã cử một nửa nhân lực lái xe máy men theo con đường Tiểu Ngọc đi học để hỏi thăm. Anh Thắng và năm, sáu anh em còn lại trong đồn chia nhau xem qua video giám sát trên máy tính.

Rất nhanh sau đó, họ đã có phát hiện.

Trong video giám sát an ninh tại một giao lộ, vào hơn 7 giờ sáng, Tiểu Ngọc mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng, xuất hiện trên màn hình cùng một người đàn ông mặc áo khoác thể thao tối màu. Hướng hai người rời đi hoàn toàn trái ngược với hướng Tiểu Ngọc đến trường.

Sau khi thu được manh mối mới, anh Thắng lao về văn phòng, lúc này cách thời điểm cô bé mất tích đã là 9 tiếng.

Ngay sau đó, cánh cửa văn phòng bị đẩy ra, anh Thắng bước thẳng đến chỗ tôi.

Anh ấy gửi cho tôi đoạn video không đầu không đuôi kia, tôi nhìn Tiểu Ngọc rời đi cùng người kia, có chút bối rối.

“Tôi đã tìm bố mẹ của Tiểu Ngọc, họ đều không nhận ra người đàn ông này.” Anh Thắng dừng lại, chờ đợi câu trả lời của tôi.

9 tiếng rưỡi sau khi Tiểu Ngọc mất tích. Tôi và anh Thắng vội vã đến giao lộ nơi Tiểu Ngọc bị lạc trong video, đối chiếu với vị trí trên bản đồ, tôi

bèn đi qua đứng đó.

Đây là một ngã tư bình thường, video giám sát an ninh đối diện với vạch kẻ đường của ngã tư, nghi phạm đã dẫn Tiểu Ngọc rời đi từ chỗ dưới chân tôi. Đèn xanh của vạch qua đường sáng lên, các xe cộ ở ngã tư đều dừng lại, tôi mở đồng hồ bấm giây trên điện thoại, tưởng tượng ra dáng vẻ của kẻ tình nghi rồi bắt chước vẽ vôi vàng của anh ta. Một bước, hai bước, ba bước... Ở ngã tư rộng 20m, anh ta chạy qua chạy lại 2 lần mất 21 giây, tổng cộng là 32 bước.

Anh ta và tôi có chiều cao và khổ người rất hnhau, các bước chân bề cơ bản cũng đồng nhất.

Tôi quan sát lại vài lần, phát hiện ra rằng trong video khi người đàn ông dừng lại ở giao lộ, còn từng có động tác cúi người, không biết là anh ta đang nói chuyện với Tiểu Ngọc hay là đang xác nhận xem Tiểu Ngọc có ngoan ngoãn đi theo mình không nữa.

Tôi thử tìm kiếm đầu lọc thuốc, nước bọt hay thứ gì khác mà anh ta có thể bỏ lại bên đường nhưng chiếc xe rửa đường và xe quét rác vào buổi sáng đã lấy đi mọi dấu vết.

Cuối video, họ men theo vỉa hè bên đường rời khỏi phạm vi của camera, tôi ngẩng đầu nhìn về hướng đó, trong lòng không nhin được mà thất lại.

Chỗ đó dẫn đến một khu ổ chuột.

Mặc dù tôi rất không muốn thừa nhận nhưng dẫn theo một cô bé đi bộ cũng không thể đi quá xa được, trước mắt thì đó là nơi mà họ có khả năng dừng chân lại nhất.

Một vấn đề nan giải lại được đặt ra trước mặt chúng tôi, bởi đó là nơi hỗn loạn nhất với ít camera nhất trong thành phố, đồng thời cũng không có quá nhiều video có thể truy suất được.

Thời gian dành cho chúng tôi không còn nhiều nữa.

Anh Thắng lo lắng sẽ rút dây động rừng, nên đoạn video ghi lại lần xuất hiện cuối cùng của Tiểu Ngọc đã không được công bố ra bên ngoài. Anh ấy mong rằng trong các cuộc điều tra video tiếp theo, sẽ khoanh vùng được địa điểm hoạt động của nghi phạm.

Tối đó, tòa nhà của đội cảnh sát sáng đèn rực rỡ, những anh em trong đội không có nhiệm vụ khẩn cấp đều cùng tôi làm một việc giống nhau - Tìm kiếm tung tích của cô bé và nghi phạm trong từng khung hình của hàng trăm giờ video.

Trời đã vào đông, gió bắc gào thét bên ngoài, trong văn phòng lại chỉ nghe được tiếng kích chuột. Đầu lọc thuốc liên tục chất đống trong gạt tàn khiến không khí ngày càng vẫn đục, trên tay ai cũng có trà đặc.

Cho đến tận đêm khuya, dưới sự nỗ lực của trên dưới hơn 200 người trong đội, cũng chỉ đổi lại một chút tiến triển: Tại giao lộ tiến vào khu ổ chuột, đã tìm thấy dấu vết của đối tượng tình nghi và cô bé.

Anh Thắng xem xong video, bèn mặc áo giữ nhiệt lên rồi lao thẳng vào khu ổ chuột nơi có những tòa nhà cho thuê mọc san sát nhau.

Đêm đã khuya, những con ngõ chằng chịt bên trong khu ổ chuột, đèn đường mờ昧, nơi đây tập trung những người vô gia cư. Những người phiêu bạt không nơi nương tựa này chen chúc trong những căn phòng trọ, họ thức dậy hoặc đi ngủ để mong được nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai. Họ không biết tên nhau và cũng không quan tâm.

Anh Thắng thử hỏi tung tích của Tiểu Ngọc từ miệng của các chủ cửa hàng, lại chặn những người đàn ông và phụ nữ lang thang trên phố lớn ngõ nhỏ, hi vọng họ biết được chút gì đó.

Nhưng không ai cung cấp bất cứ manh mối nào.

Lúc này cách lúc Tiểu Ngọc mất tích tròn 17 tiếng đồng hồ, đây là thời điểm vàng để giải cứu nạn nhân trong các vụ mất tích.

Anh Thắng nhìn tấm biển bắt mắt ở sâu trong khu ổ chuột từ đằng xa, có thể chắc chắn rằng đây chính là đường đưa cuối cùng giữa chúng tôi và kẻ tình nghi.

Tòa nhà cho thuê trong ngõ giống như con quái vật lặng lẽ trong đêm tối đen, nó há cái miệng rộng lớn nuốt chửng nghi phạm và Tiểu Ngọc đã xông vào đó.

Bây giờ, chúng tôi cũng phải bước vào địa bàn của nó rồi.

Sau khi tiến vào khu ổ chuột, thời gian đã trở thành kẻ thù lớn nhất của chúng tôi.

Đã 26 giờ sau khi Tiểu Ngọc mất tích, tin tức vẫn đang được lan truyền rộng hơn, các đồng nghiệp ở những thành phố bên cạnh đều gọi điện cho tôi hỏi xem đó có phải là sự thật không.

Mặt khác, tôi cũng đang tiến hành công việc trong sự lo lắng không yên. Cha mẹ của Tiểu Ngọc được gọi đến để thu thập các mẫu DNA, để phòng sau này cần làm xét nghiệm.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp họ, cả hai đều có đôi mắt đỏ hoe, sự mệt mỏi tràn đầy khuôn mặt, bước cao bước thấp tiến vào.

Mẹ của Tiểu Ngọc không nhìn được mà hỏi tôi rằng hiện giờ cảnh sát rốt cuộc đã tìm thấy manh mối nào hay chưa. Nhắc tới con gái, nước mắt bà ấy không ngừng tuôn rơi, Tiểu Ngọc chưa từng khiến cha mẹ thất vọng, họ cũng luôn coi cô bé như hòn ngọc quý trên tay, cố gắng hết khả năng để gửi cô bé đến trường Tiểu học Thành Nam tốt nhất gần đó. Nhưng lúc này con gái đã mất tích hơn 24 giờ, mà vẫn không có chút tin tức gì.

Khi cha của Tiểu Ngọc tạm biệt tôi, ông ấy đã nhét cho tôi một tờ rơi thông báo tìm người mất tích của Tiểu Ngọc. Bên trên đó, tôi lại được nhìn thấy cô bé trong bộ đồng phục học sinh màu xanh trắng, đứng giữa bãi cỏ với nụ cười trên môi.

Nhưng điều tôi không nói ông ấy biết là tất cả manh mối mà cảnh sát nắm được trước mắt, chỉ là góc nghiêng của nghi phạm được nhìn thấy từ xa trong video.

Thời gian đang trôi qua từng giây từng phút, anh Thắng bên này cũng đang tìm kiếm điểm đột phá mới.

Suốt cả một ngày, chúng tôi đã điều động hơn 200 cảnh sát từ một vài đồn cảnh sát lân cận để tiến hành thẩm vấn những ai đi vào khu ổ chuột. Thành viên đội dân phòng cầm bản đồ, kiểm tra từng con đường ngõ nhỏ, từng tòa nhà cho thuê một.

Anh Thắng và mấy anh em thì đổi sang thường phục, thắt lưng giắt khẩu súng lục đã nạp đạn rồi lao vào con ngõ, họ phải đi đến trước mặt với lực lượng lớn. Nếu những cuộc kiểm tra có diện tích đó được coi là đánh rắn động cỏ thì họ phải đánh trúng vào đầu của nó khi cây gậy làm kinh động con rắn.

Người trong khu ổ chuột không nhiều, đa số đều thuê nhà để đi làm bên ngoài, chỉ có một số ít người ở trong phòng ngủ bù sau ca đêm.

Trải qua một ngày nỗ lực, hơn 200 cảnh sát đã gõ cửa hơn 2/3 số phòng cho thuê trên toàn khu vực.

Có người cảm thấy rằng chiến thắng đang ở trong tầm mắt nhưng nhiều người lại cảm thấy rằng hi vọng đang trở nên mờ mịt hơn, đằng sau những cánh cửa không mở đó rốt cuộc là con người hay “quái vật” đang ẩn nấp.

Thậm chí anh Thắng còn tưởng tượng rằng, đằng sau một cánh cửa đóng chặt, hoặc sau cánh cửa sổ có kéo rèm nào đó sẽ có một bóng người đang lặng lẽ quan sát tất cả những điều này.

Sau 43 giờ Tiểu Ngọc bị mất tích, tình hình dần dần trở nên nghiêm trọng, thể lực của mọi người cũng sắp không thể theo kịp được nữa.

Kể từ ngày hôm qua, vòng điều tra đầu tiên trong khu ổ chuột đã kéo dài 17 tiếng đồng hồ, anh Thắng vừa mệt vừa đói nhưng vẫn kiên trì đi qua đi lại trong ngõ như mạng nhện để hỏi thăm những chủ cửa hàng tạp hóa, rồi thám thính tin tức từ những người làm thuê mà anh ấy bắt gặp.

Trong ngõ, ngoại trừ những người tan ca đêm tỉnh thoảng đi về, chỉ có mấy con sâu rượu uống đến say khướt. Những người bình thường sống trong vùng mơ hồ, đã ngửi thấy mùi bất thường từ lâu, họ nhanh chóng trốn vào một góc tối hơn.

Sau khi truy hỏi một kẻ nóng tính với vẻ vội vàng, anh Thắng chui vào một con ngõ không có gì nổi bật, tối đen như mực bên cạnh. Đèn đường bị hỏng, anh ấy mở đèn pin đi được nửa đường thì một khu đất hoang rộng lớn vừa bị phá bỏ bất ngờ xuất hiện trước mặt, giống như một con quái vật hung tợn trong bóng tối dày đặc đang lặng lẽ quan sát, ngồi xổm cạnh giữ, dù nín thở nhưng khiến lòng người hoảng hốt tột độ. Ở cuối ngõ, có thể thấp thoáng nhìn thấy một căn nhà ba tầng lụp xụp nhô ra.

Có thể là người thấy có người lại gần, cũng có thể là bị quấy rầy bởi trước ánh đèn pin rung lắc của anh Thắng, hai con chuột lao ra từ khu đất hoang rồi ngay lập tức chui xuống cống thoát nước cạnh chân anh ấy.

Anh Thắng bị giật mình, anh ấy không nói rõ được nhưng lại cảm thấy con ngõ này, hay nói đúng hơn là căn nhà trước mặt này có hơi kì lạ.

Đột nhiên, điện thoại trong túi quần rung lên, anh Thắng chửi thề trong bụng rồi bắt máy, đội trưởng triệu tập mọi người quay về Cục để mở cuộc hội ý.

Khi quay người rời đi, anh Thắng ngoái đầu nhìn lại căn nhà nhỏ lẻ loi ở cuối ngõ, âm thầm ghi lại vị trí.

Nơi này có chút không bình thường, anh ấy định lần sau sẽ bắt đầu điều tra từ chỗ này.

Anh Thắng không biết rằng, con “quái vật” mà anh ấy vất vả tìm kiếm, lúc này đang ở nơi cách anh ấy chưa đầy 30m. Buổi tối đó là lần anh ấy cách việc thay đổi kết cục gần nhất.

6 giờ rưỡi sáng ngày thứ ba, anh Thắng - người chỉ ngủ được hơn 4 tiếng, lại lao vào trong khu ổ chuột. Nếu muốn chặn những người bên trong thì phải dậy sớm hơn đa số mọi người.

Anh ấy lại chui vào ngõ mà tối qua không kịp kiểm tra một lần nữa. Mặc dù chỉ có một bên mặt nhưng anh Thắng đã phác họa nửa khuôn mặt đó trong đầu hàng nghìn hàng vạn lần, anh ấy phỏng đoán xem liệu thằng cha đó có đang ở quanh đây không.

Con ngõ ban ngày vắng tanh không một bóng người qua lại, khu đất hoang tối qua ngổn ngang đá tảng, cỏ dại rậm rạp mọc ra từ khe nứt, đủ loại rác rưởi bị vứt vào bên trong.

Anh Thắng đứng trước căn nhà nhỏ ba tầng một lần nữa, quan sát nó từ trên xuống dưới một phen, lần này xem xét rất nghiêm túc. Chính vào lúc anh ất định gõ cửa thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Một người đàn ông xách chiếc túi nilon màu đen, chuẩn bị ra ngoài. Lúc nhìn thấy anh Thắng, rõ ràng anh ta đã sửng sốt trong giây lát, như thể không ngờ mới sáng sớm đã gặp phải một gương mặt xa lạ ở trước cửa.

Anh Thắng nhìn chằm chằm vào người đàn ông màu đỏ thể thao tối màu trước mặt, trong lòng khê động, bàn tay đang gõ cửa từ từ hạ xuống, sờ thắt lưng - Chỗ đó có một khẩu súng lục đã lên đạn.

Người đàn ông nhận ra có điều không đúng, bèn ném túi rác trong tay lên người anh Thắng rồi kéo cửa chạy đi.

Anh Thắng hất tung chiếc bánh bao trong tay, cũng không thèm tránh chiếc túi rác đang chặn đầu, trong chốc lát đã lao lên, thậm chí không kịp rút súng.

Oan gia ngõ hẹp, anh ấy chưa bao giờ sợ ai cả.

Người đàn ông không hề cường tráng, chỉ với một cú ngáng chân vịn tay đơn giản liền bị anh Thắng hạ gục dễ dàng. Anh Thắng còng tay người đàn ông ra sau lưng, ấn anh ta lên bức tường bên cạnh cửa, một tay giữ còng tay, một tay dọn sạch rác rưởi dính trên người mình.

Bỗng nhiên, anh Thắng dừng động tác lại, máu nóng dồn lên trán, anh ấy túm lấy người đàn ông, mạnh mẽ đá tung cánh cửa phòng - Con “quái vật” đã hiện nguyên hình rồi.

Nơi mà Tiểu Ngọc đã ở 3 ngày cùng kẻ tình nghi xuất hiện trước mắt anh ấy.

Khi tới đến phòng thẩm vấn thì đã là 2 giờ chiều cùng ngày. Trong không khí ngột ngạt, anh Thắng ngồi đối diện với nghi phạm do chính tay anh ấy bắt về, trên khuôn mặt cả hai đều có nét mệt mỏi như nhau.

Anh Thắng nhận lấy hộp cơm tôi đưa, xê chiếc ghế sang bên cạnh, nhường chỗ cho vị trí trước máy tính, trên đó là biên bản vừa được hoàn thành.

Cuộc thăm vấn đã kéo dài 7 tiếng đồng hồ, đó là lần suôn sẻ nhất trong ký ức của anh Thắng. Không cần tra hỏi, không cần khuyên nhủ, chỉ cần ngồi đó lắng nghe. Ở đầu kia của lan can, người đàn ông tên Từ Quốc Xương vẫn luôn bình tĩnh thuật lại sự việc.

Loại thái độ máu lạnh này mới là sự giãy vò thật sự của cuộc thăm vấn.

Từ Quốc Xương kể về buổi sáng hôm Tiểu Ngọc mất tích bằng giọng điệu hờ hững bình thường nhất trước mặt chúng tôi.

3 ngày trước, mọi chuyện vẫn chưa xảy ra, Từ Quốc Xương cũng chỉ là một công nhân làm thuê bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

7 giờ sáng ngày hôm đó, thời tiết rất lạnh, anh ta đứng ở lối ra của trạm trung chuyển đợi cả tiếng đồng hồ, không ngừng gọi điện thoại. Người mà anh ta chờ đợi không hề xuất hiện, điện thoại của đối phương đã tắt máy, không liên lạc được.

Người anh ta đang đợi tên là Tiêu Huệ, hai người được coi như bạn học thanh mai trúc mã, từ tiểu học đến cấp hai đều học cùng một trường.

Lúc còn đi học, họ không tiếp xúc quá nhiều nhưng sau khi tình cờ gặp lại nhau ở nơi đất khách quê người, Từ Quốc Xương nhận thấy rằng việc ở cạnh cô ấy đã trở thành chỗ dựa ấm áp nhất của anh ta giữa thành phố lạnh giá này.

Anh ta bắt đầu theo đuổi nữ thần trong lòng mình: Gọi điện liên tục, lúc nào cũng tặng quà, thậm chí còn chạy đến cổng công ty và chỗ ở của Tiêu Huệ để đợi. Chỉ là Tiêu Huệ không hề đón nhận, mỗi lần Từ Quốc Xương tỏ tình đều bị cô ấy từ chối, nhưng Từ Quốc Xương lại cảm thấy sự chân thành của mình sớm muộn gì cũng sẽ khiến cô ấy cảm động.

Nhưng vào buổi sáng lạnh lẽo này, lần đầu tiên Từ Quốc Xương cảm thấy thất vọng.

Tiêu Huệ - người đã hẹn anh ta lúc 6 giờ rưỡi sáng đã không hề xuất hiện ở trạm xe đúng giờ, Từ Quốc Xương đói bụng, gọi điện cho Tiêu Huệ nhiều lần trong gió lạnh.

7 giờ 15 phút, sau 37 lần gọi đi gọi lại, Tiêu Huệ cuối cùng cũng bắt máy.

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói quen thuộc, Tiêu Huệ giải thích rằng điện thoại đã tắt nguồn để sạc pin nên không nhận được cuộc gọi, bà nội ở quê bị ốm, mình chỉ đành lùi thời gian quay về lại.

Từ Quốc Xương không biết Tiêu Huệ đang nói thật hay nói dối nhưng giọng nói thiếu kiên nhẫn của đối phương khiến anh ta ngày càng thấy lạnh. “Cứ coi như đó là thật, lẽ nào cô ấy không thể gọi trước để nói cho tôi biết rằng mình đã hủy bỏ chuyến đi hay sao? Vì cô ấy mà đến cả mạng sống tôi còn chẳng cần, tại sao cô ấy lại đối xử với tôi như vậy?” Trong phòng thẩm vấn, Từ Quốc Xương lớn tiếng trút bầu tâm sự với anh Thắng, trong lòng anh ta tràn đầy sự uất nghẹn.

Mà Tiêu Huệ rõ ràng đã đánh giá thấp tính cố chấp của Từ Quốc Xương, thậm chí là cực đoan.

Trên đường về nhà, khi đi qua một giao lộ, Từ Quốc Xương nhìn thấy một bóng người từ xa, đó là một cô bé mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng, buộc tóc đuôi ngựa.

Khoảng cách ngày càng gần, khuôn mặt tròn trịa với đôi mắt to của đối phương càng lúc càng rõ nét. Khoảnh khắc đó, Từ Quốc Xương cảm thấy, “Cô bé này trông thật giống Tiêu Huệ lúc nhỏ.”

Tim anh ta đập càng lúc càng nhanh, chính vào lúc đó cô bé sắp đi ngang qua, anh ta vươn tay ra chặn cô bé lại.

Một người bình thường đi đến việc phạm tội, cần thời gian bao lâu?

Đây là câu hỏi mà tôi và anh Thắng chưa bao giờ thảo luận. Nhưng dựa vào kinh nghiệm có thể phán đoán rằng đây không phải là sự thay đổi được tạo ra trong một ngày, điều thật sự đáng sợ là những lựa chọn nhỏ nói tiếp nhau trong quá trình.

Trong phòng thẩm vấn, Từ Quốc Xương vẫn đang hồi tưởng lại những gì đã xảy ra vào hôm ấy.

Ngày hôm đó, sau khi dán mắt vào Tiểu Ngọc, anh ta vươn tay ra chặn đường cô bé.

“Cháu học trường Tiểu học Thành Nam à?” Anh ta khom người nhìn chiếc bảng tên trên ngực Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc có chút sợ hãi, gật đầu.

“Con gái chú không đem theo bài tập về nhà, cháu đi cùng chú lấy bài tập về nhà rồi đưa cho cô giáo Lý là được.” Từ Quốc Xương vốn không giỏi nói dối, ngay cả một đứa trẻ như Tiểu Ngọc cũng có thể nhìn ra.

Tiểu Ngọc lắc đầu cảnh giác, cô bé không hề quen biết cô giáo Lý nào cả, người chú kì quặc đột nhiên nhảy ra trước mặt cũng chẳng thể khiến cô bé cảm thấy đáng tin.

Từ Quốc Xương gỡ bảng tên trên ngực Tiểu Ngọc xuống rồi nhét vào túi quần của mình, giả vờ tức giận nói: “Cháu không giúp chú lấy bài tập về nhà thì cháu không phải là đứa trẻ ngoan, chú sẽ không trả lại bảng tên cho cháu đâu!”

Cuối cùng, Tiểu Ngọc đỏ hoe mắt, tủi thân đồng ý với yêu cầu của Từ Quốc Xương. Đứa trẻ 12 tuổi này rõ ràng không ý thức được rằng bảng tên trên ngực mãi mãi không quan trọng bằng việc đến trường một cách an toàn, cũng không ý thức được quyết định này sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào.

Khi đèn chuyển xanh, cô bé đi theo Từ Quốc Xương ngang qua giao lộ.

Trường học ngày càng thu nhỏ trong tầm mắt, Từ Quốc Xương không dừng chân lại, phía trước đã là khu ổ chuột rồi.

Những người phía đối diện đều đang cúi đầu vội vã đi làm hoặc đi học. Phần lớn các cửa hàng đều đóng cửa, chỉ còn hàng dài người xếp hàng trước cửa hàng ăn sáng. Không ai để ý đến người đàn ông với vẻ gấp gáp và cô bé này.

Đầu đường cuối ngõ hỗn loạn, Từ Quốc Xương rời khỏi đường chính, dẫn theo Tiểu Ngọc chui vào một con ngõ chỉ có xe gắn máy mới đi qua được. Con ngõ nhỏ cách biệt với những âm thanh ồn ào trên đường phố, Từ Quốc Xương đưa Tiểu Ngọc đến trước cửa căn nhà trọ nơi mình sống.

Đây là một căn nhà nhỏ ba tầng, nằm lẻ loi nơi cuối ngõ, nó xiêu vẹo cũ nát hơn những căn nhà khác. Bạn có thể đi ngang qua nó nhiều lần mà không ngẩng đầu nhìn lấy một lần. Bên cạnh là một bãi đất hoang rộng lớn, cỏ dại và đá tảng bên ngoài khiến người ta có cảm giác nơi này không có người ở.

Cả tòa nhà, ngoại trừ hai công nhân làm việc vất vả sớm về muộn ở tầng một thì chỉ có Từ Quốc Xương sống ở tầng ba.

Lúc này, Từ Quốc Xương đã không còn cần giả vờ nữa, anh ta tóm lấy Tiểu Ngọc, nhấc bổng cô bé trên không rồi kéo lên tầng ba. Tiểu Ngọc cố gắng cạy cánh tay Từ Quốc Xương ra nhưng sự chênh lệch về sức mạnh quả thật quá lớn, cô bé đang định kêu cứu thì đã bị bàn tay to lớn của Từ Quốc Xương bịt miệng lại trong chốc lát, nuốt chửng cô bé vào trong.

Căn nhà nhỏ khôi phục lại sự yên tĩnh, không ai nhận ra có một cô bé đang bị nhốt ở nơi đây.

Vào ngày gây án, sau khi về nhà. Từ Quốc Xương nhìn cô bé đang khóc thút thít trước mặt, sự bất bình và nỗi oán hận ban đầu trong lòng đều đã tiêu tan phân nửa. Tiếp theo phải làm gì, anh ta tạm thời không nghĩ ra nhưng bây giờ anh ta có đủ thời gian.

Tiểu Ngọc vừa nức nở, vừa cầu xin Từ Quốc Xương, hi vọng đối phương sẽ để cô bé về nhà.

“Im miệng, đừng khóc, nhỏ tiếng thôi.” Thấp giọng nạt nộ và cho một bạt tai thật mạnh, đây là câu trả lời mà Từ Quốc Xương đưa ra.

Tiểu Ngọc chưa từng chịu sự bạo lực trần trụi như vậy, cô bé bịt chặt miệng, che đi khuôn mặt đau đớn, trợn mắt nhìn Từ Quốc Xương.

Từ Quốc Xương hạ giọng nói: “Chú không hề muốn hại cháu, chú muốn tìm người nói chuyện thôi, chỉ cần cháu ngoan ngoãn nghe lời, hai ngày nữa chú sẽ cho cháu về nhà.”

Nỗi sợ và sự uất ức khiến Tiểu Ngọc không thể ngăn được dòng nước mắt, Từ Quốc Xương lúc thì nhỏ giọng an ủi, lúc thì dọa dẫm một cách hung dữ.

Trong căn phòng chật hẹp, cô bé có phần yếu đuối giống với Tiêu Huệ, cô bé không còn bất kì lựa chọn nào khác, cũng chẳng còn bất kì khả năng kháng cự nào, cứ thế mà bị anh ta nắm trong lòng bàn tay.

Từ Quốc Xương sẽ không lơ là nữa. Anh ta bắt đầu trút bầu tâm sự từng chuyện một với Tiểu Ngọc, bởi vì anh ta đã không tìm được ai nghiêm túc lắng nghe mình nói chuyện trong một thời gian rồi.

Anh Thắng bảo anh ta kể lại nội dung cuộc đối thoại một lần nữa, tôi nhận thấy rằng người này luôn cho mình là trung tâm, từ trước tới giờ anh ta chỉ quan tâm đến trải nghiệm bị tổn thương của bản thân.

Anh ta nhớ lại khi còn nhỏ cha mẹ không hòa thuận, sau khi có thêm một người em trai thì càng ít quan tâm đến anh ta hơn. Anh ta nhớ lại lần đoàn tụ với nữ thần ở nơi đất khách, Tiêu Huệ ban đầu còn đối xử dịu dàng kiên nhẫn với anh ta nhưng thời gian trôi qua, Từ Quốc Xương nhận ra đối phương đã có thái độ lạnh nhạt, dù mình có lấy cái chết ra để uy hiếp thì đối phương vẫn không bị lay động.

Khi đó, Tiểu Ngọc ngồi đối diện anh ta, im lặng nghe anh ta kể về sự bất công của số phận, Từ Quốc Xương cảm thấy rất hài lòng.

Anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng Tiểu Ngọc chỉ là một đứa trẻ 12 tuổi, giờ khắc này nên ở trường để học tập, chứ không phải bị bắt cóc đến căn nhà trọ âm u lạnh lẽo, lắng nghe một người đàn ông giải tỏa nỗi đau khổ.

Tôi rất muốn nói cho Từ Quốc Xương biết, nếu lúc đó anh ta thả cô bé đi, có lẽ việc này không bị coi là giam giữ trái phép, vậy thì sẽ không xảy ra những chuyện sau này.

“Đối với việc bị bắt được thì sẽ như thế nào, ngày mai sẽ ra sao, khi đó tôi vẫn không quan tâm đến.” Anh ta nói với chúng tôi.

Từ Quốc Xương không nắm bắt cơ hội lần này, đưa ra lựa chọn sai lầm, nó đã dẫn anh ta bước vào một con đường khác.

Trong vài giờ tiếp theo, Từ Quốc Xương đã thay đổi, sau khi trở nên do dự lưỡng lự, anh ta liên tục theo dõi Tiểu Ngọc, lo lắng rằng cô bé sẽ bỏ trốn, anh ta càng ngày càng giống một kẻ bắt cóc thật sự.

Giấu một đứa trẻ lớn như vậy ở trong phòng, chuyện ăn cơm của hai người đã trở thành vấn đề nan giải.

Từ Quốc Xương không dám gọi ship đồ ăn đến, anh ta lo rằng Tiểu Ngọc sẽ cầu cứu người giao hàng. Cửa hàng tiện lợi gần nhất chỉ mất 5 phút đi đi về về nhưng cửa phòng không khóa được, anh ta không thể yên tâm mà ra ngoài, chỉ cần rời đi, Tiểu Ngọc sẽ có thể trốn thoát.

Từ Quốc Xương nghĩ ra một cách, anh ta nói với Tiểu Ngọc, cả tòa nhà chỉ có mình anh ta, nếu bỏ trốn thì sẽ bị đánh đập dã man. Sau đó anh ta giả vờ đi ra ngoài, lặng lẽ ngồi xổm nấp ở cửa.

Tiểu Ngọc bị lừa, chưa đầy một phút sau khi Từ Quốc Xương rời khỏi, cô bé lén lút cố gắng mở cửa, đối lại là những đòn thượng cẳng chân hạ cẳng tay của Từ Quốc Xương.

Thăm dò như vậy vài lần, Tiểu Ngọc không còn dám ra ngoài nữa, Từ Quốc Xương nhanh chóng chạy đến cửa hàng tiện lợi để mua đồ ăn.

Khi mở cửa lần nữa, anh ta mỉm cười hài lòng. Tiểu Ngọc ôm lấy chỗ bị đánh, lẳng lặng ngồi bên giường.

Cô bé này đã hoàn toàn bị con “quái vật” trước mặt dọa sợ rồi.

Ngoài cửa sổ, trời đã tối đen như mực, ánh sáng yếu ớt chiếu xuyên qua khe hở trên rèm cửa, nơi bên ngoài lấp lánh ánh đèn neon tường chừng như trong tầm với nhưng lại vô cùng xa xôi.

Cô bé đã ở trong căn phòng nhỏ này cả ngày rồi, nhìn Từ Quốc Xương nằm bên cạnh mình, Tiểu Ngọc vẫn bất động. Có lẽ là bởi cô bé sợ đối phương đang giả vờ ngủ.

Từ Quốc Xương nói với chúng tôi rằng vì lo Tiểu Ngọc sẽ bỏ trốn mà anh ta quả thật không dám ngủ say, hầu hết thời gian đều nheo mắt nhìn Tiểu Ngọc.

“Lúc đó tôi đã nghĩ, nếu đây là Tiêu Huệ thì tốt biết mấy.”

Sáng hôm sau tỉnh lại, Từ Quốc Xương duỗi tay sang bên cạnh trống không! Anh ta đột nhiên ngồi dậy, phát hiện ra Tiểu Ngọc đang cuộn tròn ở góc giường, mở to hai mắt sợ hãi.

Từ Quốc Xương dùng nước lạnh rửa mặt, trở lại bên giường cầm điện thoại lên, Tiêu Huệ gửi cho anh một tin nhắn, nói hôm nay đã mua vé xe, buổi chiều sẽ đến.

Anh ta nhanh chóng trả lời tin nhắn của nữ thần như phản xạ có điều kiện, khi Tiêu Huệ hỏi “Tối nay có gặp nhau không?”, anh ta ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngọc.

Suy nghĩ trong anh ta bắt đầu rối tung. Tiêu Huệ đã đồng ý gặp mặt, đây là kết quả mà bản thân mong muốn. Lựa chọn tốt nhất cho anh ta ngay lúc này chính là thả cô bé đi. Mặc dù đã cấu thành hành vi giam giữ trái phép nhưng sau khi chấp hành án phạt, cuộc sống của anh ta vẫn còn có cơ hội trở lại bình thường.

Từ Quốc Xương châm một điếu thuốc mà anh ta mua ngày hôm qua, điếu thuốc đầu tiên trong cuộc đời. Anh ta ho sặc sụa trong làn khói, hút thứ này còn khó chịu hơn anh ta tưởng tượng, hơn nữa còn chán ngắt nữa.

Cuối cùng, Từ Quốc Xương quyết định, anh ta gõ dòng chữ này trên điện thoại rồi gửi cho Tiêu Huệ: “Buổi trưa ngày mai, hoặc là buổi trưa ngày kia nhé, hai ngày này anh có việc bận, đến lúc đó anh sẽ gọi cho em sau.”

Từ Quốc Xương không buông bỏ được Tiêu Huệ, anh ta chỉ cảm thấy rằng Tiểu Ngọc vẫn ở trong phòng, mình không đi được, căn bản không thể gặp người ta.

Anh ta đến cửa hàng tiện lợi ngày hôm qua để mua thêm mì gói và đồ uống, trong lúc chờ thanh toán, anh ta nghe thấy ông chủ và một khách hàng khác đang bàn tán tin tức về vụ cô bé bị mất tích.

Anh ta cúi đầu vội vã trả tiền rồi xách đồ chạy về căn nhà trọ, trong lòng nghĩ, lẽ nào có người biết mình bắt cóc cô bé rồi sao?

Khoảnh khắc bước vào cổng, anh ta nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ trên tầng, da đầu ngay lập tức tê dại, mấy bước đã lao lên, chỉ thấy Tiểu Ngọc đã xuống tới chỗ ngoặt của tầng hai. Anh ta vứt đồ ăn, kéo tóc Tiểu Ngọc rồi lôi cô bé vào phòng một cách thô bạo.

Dạy dỗ Tiểu Ngọc xong, anh ta nhớ lại nội dung nói chuyện của ông chủ cửa hàng tạp hóa, thở hốt hển, mở nhóm WeChat và vòng bạn bè đã không chú ý đến trong hai ngày qua, đâu đâu cũng là tin tức về cô bé mất tích.

Anh ta không ngờ chuyện lại gây chấn động như thế. Nhiều bậc phụ huynh và những người dân nhiệt tình đang tự tổ chức tìm kiếm Tiểu Ngọc, ngay cả bản tin thời sự địa phương cũng đưa tin, trước mắt đã điều động hàng trăm cảnh sát. Trong tin tức mới nhất do phía cảnh sát công bố, thậm chí đã có

ảnh chụp của nghi phạm – Bên mặt được camera giám sát ghi lại khi họ đi ngang qua giao lộ.

Tuy hình ảnh không rõ nét nhưng Từ Quốc Xương cực kì chắc chắn rằng người trong hình chính là mình.

Để bắt được anh ta, cả thành phố đều hành động. Anh ta cảm thấy mỗi người qua đường đều là cảnh sát, mà bản thân đang ở giữa sự bao vây của cảnh sát, giây tiếp theo sẽ có ai đó đập cửa nhà anh ta.

Từ Quốc Xương ngây thơ nghĩ rằng mình có thể lặng lẽ thoát khỏi tầm ngắm của cảnh sát. Nhưng gặp gặp kiểu vụ án trẻ em mất tích như vậy, sẽ càng dễ dàng khơi dậy sự tích cực trợ giúp phá án của mọi người, khả năng trốn thoát là rất nhỏ.

Bây giờ thả cô bé đi, tất cả sẽ có chỗ xoay chuyển được. Để các phần tử tội phạm có thể quay lại con đường đúng đắn, pháp luật cũng giữ lại cho họ một cơ hội cuối cùng, chứ không đến mức ép họ vào bước đường cùng.

Nhưng Từ Quốc Xương đã mất đi lí trí, anh ta lại đưa ra một quyết định khiến bản thân hoàn toàn rơi xuống vực sâu.

Anh ta kéo một sợi dây điện rồi siết cổ Tiểu Ngọc.

Anh Thắng đối đầu với Từ Quốc Xương đang ra ngoài vứt rác, trong lúc đánh nhau, anh ấy phát hiện ra một sợi tóc dài ướn dính lên quần jean của mình.

Anh Thắng ngược nhìn mái tóc ngắn ngang tai của Từ Quốc Xương - người đang bị anh ấy vặn thành cái bánh quẩy trước mặt rồi nhìn xuống túi rác vương vãi dưới chân, bên trong có mấy hộp mì ăn liền và một mớ tóc dài ướn rườn rướt.

Mớ tóc dài này khiến tim anh ấy thoáng chốc đập “thình thịch”: Tuy rằng đã bắt được hung thủ nhưng rất có thể đã vượt mất cơ hội giải cứu rồi.

Khi gia nhập đội tìm kiếm Tiểu Ngọc, tôi không hề nghĩ mình sẽ có ích. Nhưng cảnh tượng trước mắt lúc đó, đã rất lâu rồi tôi không gặp phải.

Tôi đeo khẩu trang và găng tay vào, đẩy cánh cửa, bên trong căn phòng hơn chục mét vuông bừa bộn, dù là ban ngày, ánh sáng cũng rất mờ昧. Ở góc tường còn sót lại hộp cơm rỗng chưa được vứt, mấy con ruồi bay vo ve phấp phới trên. Chăn drap của chiếc giường đôi bị cuộn lại, quần áo bị vo tròn, một mùi tanh hôi xộc thẳng lên trán.

Tôi dừng chân trước cửa nhà vệ sinh, chính giữa nhà vệ sinh, hàng chục mảnh cơ thể đang nổi lênh bênh trong chiếc bồn tắm chứa đầy nước màu

đỏ, dưới sàn là một cái đầu.

Tiểu Ngọc không những đã bị sát hại, mà còn bị phân xác đầy man rợ.

“Xin lỗi, chúng tôi đến muộn rồi.”

Là một bác sĩ pháp y, tôi đã quen thuộc với những cái xác từ chết đuối, ngã từ trên cao, cắt cổ, thậm chí là thi thể bị phân hủy mạnh... hằng ngày tôi vẫn đối diện với những cái xác như vậy. Nhưng với tư cách là một người cha, mỗi khi đối diện với xác chết là một đứa trẻ, trong lòng tôi lại run rẩy.

Cô bé còn nhỏ như vậy, dường như còn chưa nhìn thấy vẻ đẹp của thế giới thì đã gặp phải số phận đầy nghiệt ngã.

Tôi mở chiếc hộp đựng vật chứng đã chuẩn bị sẵn, trong lòng thầm nói với Tiểu Ngọc: “Đừng sợ, chú sẽ đưa cháu rời khỏi đây.”

Dây cảnh báo dài được kéo lên ở lối vào ngõ, tại bãi đất hoang cạnh tòa nhà cho thuê, chúng tôi tìm thấy bộ đồng phục học sinh và cặp sách dính máu và bã thức ăn, đó là đồ đạc mang theo của Tiểu Ngọc.

Sau khi Từ Quốc Xương sát hại cô bé, lúc ra ngoài mua dụng cụ phân xác, anh ta đã tiện tay vứt quần áo ở khu đất hoang.

Tôi nhớ lại anh Thắng đã nói với tôi về việc bắt gặp hai con chuột ở đây, tôi đoán rằng, khi anh Thắng đi qua chỗ này vào tối qua, hai con chuột đó rất có thể đã bị mùi máu tanh trên quần áo của Tiểu Ngọc thu hút đến.

Nếu thời điểm đó anh Thắng kiểm tra đến phòng của Từ Quốc Xương thì có lẽ thi thể của cô bé vẫn còn nguyên vẹn.

Con ngõ quá chật hẹp, xe khám nghiệm hiện trường chỉ có thể đậu ngoài đường chính, tôi chuyển hai hộp vật chứng lên trên xe.

Phía ngoài dây cảnh báo, rất nhiều người tụ tập bên cạnh chiếc xe khám nghiệm hiện trường, đám đông vây quanh thò đầu ra nhìn nhỏ giọng trao đổi với nhau, khi tôi đến gần, những tiếng bàn tán xì xầm đó dừng lại ngay lập tức, sau khi tôi đi qua thì lại càng ồn ào hơn.

Tôi cùng sức kéo cửa xe, chặn những tiếng ồn của đám người phiền phức đó ở bên ngoài, vặn tiếng radio trên xe lên mức lớn nhất.

Tôi không biết trong đám người vây quanh có bao nhiêu người đã từng theo dõi tin tức về cô bé bị mất tích, có bao nhiêu người đã giúp đỡ chia sẻ lại, từng tìm kiếm dấu vết của Tiểu Ngọc. Nhưng tôi biết rằng những người đó có lẽ cuối cùng sẽ dần quên cô bé, còn tôi biết rằng cả tôi và anh Thắng đều sẽ không quên được.

Trong một khoảng thời gian sau khi Tiểu Ngọc bị sát hại, chúng tôi đã đến nhiều trường học để làm buổi tọa đàm về sự an toàn, để càng nhiều trẻ em học cách duy trì sự cảnh giác khi đối mặt với người lạ, kêu cứu thật to khi gặp nguy hiểm.

Trên bục giảng, các đồng nghiệp dặn dò những đứa trẻ phải đề phòng bị xâm hại tình dục, đề phòng bị lạc, đề cao cảnh giác. Chúng tôi nhiều lần nhấn mạnh hai điểm - Chỗ nào không được chạm vào, nơi nào không được tới.

Sau này, mỗi năm vào mùa tựu trường, chúng tôi đều tổ chức những buổi tọa đàm như vậy, những đứa trẻ có thể nghe một lần không hiểu nhưng nghe thêm vài lần thì sẽ hiểu được.

Một thay đổi khác là Cục Cảnh sát sẽ tổ chức trại hè vào mỗi mùa hè hàng năm, kêu gọi những đứa trẻ đến tham quan. Chúng tôi muốn chúng biết rằng, cảnh sát là những người lớn sẽ bảo vệ chúng.

Những buổi tọa đàm và trại hè này giống như dây an toàn trên xe ô tô vậy, có lẽ trong một lúc nào đó, chúng có thể giúp ích cho một đứa trẻ nào đó.

Nhưng tôi chân thành mong muốn chúng sẽ không bao giờ phải sử dụng đến kiến thức này.

Bao nhiêu năm làm nghề pháp y, tôi nhìn thấy những cảnh đường phố quen thuộc đều không giống nhau.

Anh Thắng cũng cảm thấy như vậy, mặc dù đã bắt được hung thủ nhưng giao lộ mà Tiểu Ngọc đi qua, con ngõ nơi bản thân dừng chân đêm đó đã trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa trong kí ức của anh ấy.

Tôi không biết phải khuyên giải anh Thắng thế nào, chiếc bông tẩm màu đỏ đầy máu và mùi tanh đã xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ của tôi.

Bản đồ trong tâm trí tôi được ghép lại từ hiện trường từng vụ án mạng một. Trước đây khi chưa có phần mềm dẫn đường, mọi người thông báo địa điểm xảy ra vụ án chỉ cần nói “Bên cạnh hiện trường vụ án nào đó 200m”, hai bên sẽ ngầm hiểu trong lòng.

Nhưng trong mắt của người làm trinh sát như anh Thắng, cảm nhận của anh ấy luôn luôn không phải là việc cuối cùng thi thể sẽ nằm ở đâu, mà là nơi gặp gỡ lần đầu tiên giữa nghi phạm và nạn nhân, đó là khởi đầu của mọi bi kịch.

Anh Thắng nói, trong vòng mấy năm sau khi vụ việc xảy ra, mỗi khi anh ấy đi qua giao lộ nơi Tiểu Ngọc và Từ Quốc Xương gặp nhau, anh ấy đều

dừng lại, mở cửa kính ô tô, nhìn ngó xung quanh không mục đích, nơi đó dường như có một cô bé đang đợi anh ấy tới cứu.

VỤ ÁN MẠNG SỐ 27

Thời gian xảy ra vụ án: Tháng 10 năm 2008

Tóm tắt tình tiết vụ án: Tìm thấy một thi thể nữ giới bán khỏa thân ở giáp khu công nghiệp nhà máy nội thất.

Người chết: Hạ Tiểu Lan.

Phân tích khám nghiệm tử thi:

Thân dưới trần truồng, phần thân từ ngực trở lên mặc quần áo, nghi bị tấn công tình dục. Miệng vết thương trên trán từ từ rỉ máu, thời gian tử vong không lâu.

Hình dạng vết thương nghi do **thanh gổ vuông** tạo thành, vị trí của vết thương không cao, chiều cao của hung thủ không quá nổi bật.

năm 2008, ở nơi Phạt Sơn, Quảng Đông, người biết rõ nhất có bao nhiêu vụ án mạng xảy ra trong vùng, ngoài cảnh sát ra thì chính là chủ quán ăn ven đường.

Đối diện Cục Cảnh sát nơi tôi làm việc có một khu chợ đêm, cứ đến tối, các quán ăn mắc dây đèn, dựng sạp, bán bia, cháo, tiếng la hét không ngớt.

Có thời kì, các vụ án dày đặc như mưa đá, mỗi lần phá xong một vụ là một lần mọi người lại đến quán ăn tụ tập. Trong 3 tháng, 26 vụ án mạng được giải quyết, những bữa ăn khuya tôi ăn còn vượt xa con số này.

Khi đó, tôi mới làm bác sĩ pháp y được 4 năm, quãng thời gian đó là những ngày tháng bận rộn nhất nhưng êm đềm nhất trong kí ức của tôi: Vừa mua nhà mới, đứa con sắp chào đời, tất nhiên còn có một điều quan trọng nhất, “kỉ lục bất bại” về chứng cứ quan trọng để xác định hung thủ trong 26 vụ án mạng đều đến từ tay tôi.

Trước đây, đa số các vụ án đều do điều tra viên và nhân viên tình báo phá án, họ thường tìm kiếm manh mối không quản ngày đêm, theo dõi nghi phạm ở bên ngoài. Nhưng năm đó, trong vùng mới xây phòng thí nghiệm DNA, đó là thứ mà bác sĩ pháp y chúng tôi ít khi có được, nó có thể trực tiếp xác định được vũ khí của hung thủ.

Phòng thí nghiệm giống như mảnh đất trời cho của tôi, từ khi có nó, dường như tôi không gặp phải vụ án nan giải nào. Những vật chứng thu được từ hiện trường vụ án, nhập dữ liệu vào cơ sở dữ liệu, sau đó chỉ cần ấn nhẹ phím Enter là có thể so sánh các nghi phạm.

Có người nói, mấy người bên anh Thắng làm trinh sát, 3 năm đã được coi là cảnh sát kì cựu. Nhưng đối với bác sĩ pháp y chúng tôi, phải 10 năm mới được coi là có thâm niên.

Bây giờ nhìn lại quả đúng là vậy. Vào thời điểm đó, tôi vẫn còn là một bác sĩ pháp y nhỏ bé ít kinh nghiệm, nhưng anh Thắng đã là quân chủ lực tuyệt đối của trinh sát ngoại tuyến.

Chúng tôi không được coi là cộng sự nhưng thường chạm mặt nhau khi đến hiện trường.

Một buổi sáng, tôi đậu chiếc xe khám nghiệm hiện trường ở giáp khu công nghiệp nhà máy nội thất, chúng tôi nhận được tin báo tìm thấy một thi thể nữ giới ở gần đó.

Tôi vội vàng chạy tới hiện trường, một bên là bãi đất trống, một bên khác cách đó không xa là một con suối nhỏ. Dù đã sang đông nhưng cỏ sậy cao nửa người vẫn mọc xanh tốt, khỏe khoắn một bên bờ.

Tôi xách theo hộp dụng cụ chui vào bãi cỏ, những chiếc răng cửa nhỏ ở mép lá cỏ vào mu bàn tay tôi gây nên cơn đau nhói.

Một dáng người cao lớn đứng trong bụi cỏ, là anh Thắng. Anh ấy đến trước tôi một bước, đang nhíu chặt mày, dùng bút kí tên ghi lại tình hình hiện trường vào một cuốn sổ nhỏ.

Giữa đám cỏ bị đổ rạp vì giẫm đạp, tôi nhìn thấy một cô gái bán khóa thân. Cô ấy ngã ngửa trên bãi cỏ tươi tốt, một ống quần bị cởi xuống, để lộ phần dưới cơ thể trần trụi, quần áo phía trên cũng bị kéo lên tận ngực - Một nạn nhân bị tấn công tình dục điển hình.

Tôi lay đầu gối đã cứng đờ của cô gái, lại gần một chút thì phát hiện trên trán phía bên trái của cô gái có một vết thương vẫn đang từ từ rỉ máu ra ngoài, chứng tỏ thời gian tử vong không lâu, bị kích chấn đã xảy ra vào đêm hôm trước. Tuy chỗ này cách khu vực nhà máy không xa, nhưng trên con đường này không có đèn nên ban đêm sẽ cực kì tối. Nhìn vào hình dạng vết thương, hẳn là do thanh gỗ vuông tạo thành.

Tôi gần như vô thức liên tưởng đến hai vụ cưỡng hiếp một tháng trước, cùng một con đường nhỏ vắng vẻ, cùng một bụi cỏ cao, có một người đàn

ông thường nấp trong chỗ tối, nhìn thấy nữ công nhân đi một mình bèn cầm dao đe dọa, sau đó kéo họ vào bãi cỏ sâu đến thắt lưng bên bờ sông để cướp bóc và hãm hiếp. Bất kể hung thủ lựa chọn địa điểm gây án nào, hay sử dụng thủ đoạn gây án nào thì chúng đều quá giống nhau.

Nhìn từ vết thương của cô gái, kẻ thủ ác đã đánh vào đầu của cô ấy từ phía trước. Vị trí vết thương không cao, vết nứt trên xương sọ cũng không nghiêm trọng, lợi thế về chiều cao của hung thủ hẳn là không quá rõ ràng.

Trong trường hợp này mà vẫn chọn tấn công từ phía trước, điều này khiến tôi hơi ngạc nhiên, chứng tỏ kẻ sát nhân thậm chí còn không thêm cải trang và ẩn nấp, trong lúc bản thân đánh một đòn thì khá tự tin.

Vết bầm tím hình tròn trên cổ cô gái nhắc nhở tôi rằng cô ấy đã bị bóp cổ một cách dã man.

Tôi và anh Thắng nhìn nhau, thay một đôi gắng tay mới, bắt đầu làm việc.

Mặc dù trên quần áo của cô gái không còn để lại dấu vết gì nhưng tôi đã lấy được mẫu từ người cô ấy.

Tối đó, cả Đội Cảnh sát hình sự đều sáng đèn, một mình tôi lên tầng 5, mở cửa phòng xét nghiệm DNA.

Phòng thí nghiệm là nơi tôi quen thuộc nhất, kiến trúc và bố cục ở đây đều là do tôi thiết kế, thiết bị máy móc cũng là do tôi chạy thử từng cái một, tôi có thể nhắm mắt mà tìm được bất kì thiết bị nào, đồng thời nói được chính xác tất cả tính năng và thông số kĩ thuật của nó.

Khi đó, phòng thí nghiệm chỉ rộng hơn 100 mét vuông, xét về kích thước mà nói, có thể xếp vào top 10 trong cả nước. Đương nhiên là tính ngược từ dưới lên.

Nhưng đối với tôi, nơi này nhất định là thứ quý giá nhất của tôi, ngoài gia đình ra.

Cục Cảnh sát thành phố đã có công nghệ giám định DNA từ vài năm trước, nhưng nó vẫn là một công nghệ đắt tiền và khan hiếm vào thời điểm đó. Đội trưởng ngày nào cũng cử tôi đi tiếp xúc với hiện trường và thiết bị. Ngoài việc học tập công nghệ xét nghiệm DNA, tôi còn tích cực chuẩn bị cho phòng thí nghiệm của riêng mình.

2 năm sau, công tác chuẩn bị cho phòng thí nghiệm cuối cùng cũng hoàn tất, tôi thuận buồm xuôi gió ở chỗ này, tạo nên “kỉ lục bất bại” về 26 vụ án mạng. Vụ án này là vụ án mạng thứ 27 mà tôi tiếp nhận sau khi phòng thí

nghiệm được xây dựng. Nói thật, tôi không cảm thấy khó khăn gì, 26 vụ án trước đó đều được giải quyết rồi, vụ án này sẽ có ngoại lệ sao?

Đối với bác sĩ pháp y, nếu có thể thu được vật chứng có giá trị thì đã hoàn thành hơn một nửa công việc rồi. Bởi vì xét nghiệm ra DNA là của ai tương đương với việc nắm chắc được thông tin về hung thủ. Còn về phần kẻ thủ ác đang ở đâu, làm thế nào để bắt được hắn, đó là điều mà mấy người bên anh Thắng phải lo lắng.

Ôm theo tâm trạng thoải mái, tôi đeo găng tay vào, cắt một mảnh vật chứng to bằng hạt gạo thu được từ hiện trường nơi cô gái bị sát hại rồi bỏ vào ống nghiệm.

Tôi tin rằng, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi trên 5 tiếng đồng hồ thì có thể tìm ra lời giải cho 3 vụ án liên hoàn này.

Cùng lúc đó, anh Thắng đang bận rộn đến mức đầu óc choáng váng ở khu công nghiệp gần hiện trường.

Anh Thắng điều tra ra cô gái tên là Hạ Tiểu Lan, làm việc trong nhà máy nội thất Long Thịnh cách hiện trường vụ án chưa đầy 500m, nơi đó đã trở thành khu vực điều tra trọng điểm của anh Thắng.

Khi đến nhà máy nội thất, chân trước của anh Thắng vừa bước vào phân xưởng gia công thì chân sau đã vội rút ra. Mùi sơn trong xưởng nồng nặc, vụn bào ở khắp nơi trên mặt đất.

Anh ấy vô thức nghĩ đến vết thương trên đầu cô gái, thanh gỗ vuông có thể gây ra vết thương như vậy có ở khắp mọi nơi trong nhà máy.

Tiếng cửa máy chói tai lẫn với những tiếng ồn khác vang vọng trong xưởng, vài chục công nhân đang làm việc. Dù nhiệt độ bên ngoài chưa đến 10⁰C, nhưng lúc này, những người công nhân đều đang toát mồ hôi.

Nhà máy này gần hiện trường vụ án nhất, có khi nào đồng nghiệp trong nhà máy nhân lúc tan làm đã bám theo cô gái để gây án hay không?

“Ông chủ có ở đây không? Chúng tôi từ Cục Cảnh tới hỏi chút chuyện.”

Anh Thắng hét lớn. Trong góc xưởng, khuôn mặt tròn trịa của một người phụ nữ gần 50 tuổi lộ ra từ trong văn phòng, ra hiệu cho anh Thắng qua đó.

“Thật xui xẻo, lại thêm một người chết.”

Người phụ nữ là bà chủ của nhà máy, bà ta cau mày nói với anh Thắng:

“Vài tháng trước mới có một công nhân trong nhà máy ngủ rồi chết luôn, lần này lại đến con bé này bị giết.” Bà chủ mím môi, tức tối tính toán xem sẽ phải trả bao nhiêu tiền phí đám tang.

Đối với cô gái làm việc trong nhà máy của mình, bình thường bà ấy không để ý lắm nhưng vẫn nhắc nhở cô gái kế toán làm cùng văn phòng, cô ấy mới gọi cái tên tương ứng với là “Hạ Tiểu Lan”, cô gái bị giết.

Theo mô tả của kế toán, anh Thắng đã phác thảo chung chung được tình hình cơ bản của Hạ Tiểu Lan.

Hạ Tiểu Lan là người Giang Tây, 19 tuổi, đã làm việc trong nhà máy được 2 năm. Cô ấy chịu khổ rất giỏi, những việc đàn ông làm được thì hầu như cô ấy cũng đều làm được. Dạo gần đây trong nhà máy đang tăng ca để đẩy nhanh tiến độ, nên cô ấy thường xuyên làm ca đêm.

Hạ Tiểu Lan sống một mình, không có bạn trai, gia đình cũng ở quê, cô gái hằng tháng đều gửi tiền về, chưa bao giờ nghe nói cô ấy xảy ra tranh chấp tài chính với ai, chứ đừng nói đến có kẻ thù nào.

Cô gái có quỹ đạo cuộc sống đơn giản này có vẻ như vì kém may mắn nên bị người ta để mắt tới. Nhưng những thông tin này đối với anh Thắng mà nói thì không hề dễ dàng. Gây án càng ngẫu nhiên lại càng khó tìm ra manh mối trực tiếp.

Anh Thắng đẩy cửa văn phòng ra, quan sát những người công nhân đang làm việc hằng say, những người đàn ông trẻ trung và khỏe mạnh.

Giống như các nhà máy sản xuất bàn ghế gỗ nguyên chất, các công nhân về cơ bản đều là những thanh niên khỏe mạnh. Ngoài bà chủ và nữ kế toán ra, Hạ Tiểu Lan có thể là người phụ nữ duy nhất trong nhà máy.

Ở nơi đàn ông tụ tập như thế này, một cô gái có chút nhan sắc chắc chắn sẽ là tâm điểm của mọi ánh nhìn, hung thủ rất có thể đã ẩn nấp bên cạnh nạn nhân.

Lúc này, một công nhân thấp bé xách hai thùng sơn đi ngang qua trước mặt anh Thắng, ánh mắt rơi trên tấm thẻ cảnh sát trên ngực anh Thắng, anh ta đột nhiên cúi đầu, bước chân tăng tốc. Trong lòng anh Thắng “thình thịch” một cái, trực giác phá án mách bảo anh: Người công nhân này có vấn đề.

Anh nhìn chăm chăm vào bóng người đó, quả nhiên, công nhân lặng lẽ quay đầu lại khi đến chỗ rẽ, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh Thắng.

Anh Thắng nắm lấy thời cơ, chặn công nhân tan ca trong con ngõ bên ngoài nhà máy lại.

Toàn thân người công nhân tỏa ra mùi sơn nồng nặc, vừa nhìn thấy anh Thắng thì cúi đầu muốn lách qua bên cạnh. May là con ngõ chật hẹp, anh Thắng thô bạo đẩy anh ta vào tường, vặn tay, lôi cánh tay, khám người rồi cạch một tiếng còng tay anh ta lại.

Để đối phó với những người này, anh Thắng gần như đã hạ gục họ chỉ bằng một chiêu.

Dựa theo kinh nghiệm của anh ấy, oan gia ngõ hẹp, lợi dụng thời gian đối phương đang chần chừ, khống chế người trước thì có thể tránh được 90% nguy hiểm. Hơn nữa, đánh úp bất ngờ thường có tác dụng thần kì, rất dễ phá vỡ tâm lí đề phòng của đối phương ở khoảnh khắc bắt người không chỉ một lần.

Nhưng lần này, anh Thắng đã phạm sai lầm.

Người công nhân khả nghi không đợi anh Thắng mở miệng thì đã chủ động thú nhận.

Lúc thẩm vấn, anh ta nói rằng bản thân ăn xong bữa tối rồi quay về nhà trọ sau khi tan làm vào ngày hôm trước, ba người đồng nghiệp có thể làm chứng. Hơn nữa, quỹ đạo hoạt động của anh ta cũng hoàn toàn ngược lại với hướng của hiện trường vụ án.

Anh ta thừa nhận đã từng ảo tưởng được ở bên Hạ Tiêu Lan, nhưng nhiều nhất cũng chỉ hay nói đùa với những công nhân khác, chứ chưa bao giờ dám nói chuyện riêng với cô gái cả. Anh ta nói: “Tôi biết người ta coi thường tôi.”

“Vậy cậu nhìn thấy tôi lại hoảng sợ làm gì?” Anh Thắng có chút ăm ực hỏi.

“Chỗ quê chúng tôi có lời đồn rằng những người từng đến hiện trường vụ án có thể mang theo ma quỷ bên mình, tôi sợ Tiểu Lan sẽ bám lấy tôi.”

Lời giải thích này khiến anh Thắng cảm thấy hơi buồn cười nhưng anh ấy không cười nổi. Bắt nhầm nghi phạm là một đả kích không nhỏ đối với “trực giác phá án” mà anh ấy luôn coi trọng.

Có lẽ cũng chính vì thất bại lần này mới khiến anh Thắng nỗ lực gấp đôi, bắt đầu “hành động lớn” thật sự - Anh ấy đưa một mạch những người lang thang và những kẻ nghiện ma túy hoạt động gần đó vào trong phạm vi điều tra. Dựa theo mạch điều tra thông thường nếu không có đối tượng nghi phạm trực tiếp nào thì các nghi phạm có tiền án tương tự đều là trọng điểm. Nhưng cứ như vậy, việc điều tra ngày càng trở nên khó khăn hơn. Do trong số những kẻ này, rất nhiều người có hồ sơ tội phạm đăng sau nên họ luôn lảng tránh trả lời các câu hỏi.

Thấy tôi từng nói với tôi, trinh sát và bác sĩ pháp y làm thí nghiệm không giống nhau. “Trinh sát chú trọng tốc độ, tấn công mạnh mẽ. Chúng ta phải

từ từ, làm thí nghiệm phải làm từng bước một, không được bỏ sót bước nào, làm đúng một lần thì mới nhanh thật sự.”

Sau khi thu được vật chứng trên người Hạ Tiểu Lan, tôi lập tức bắt đầu xét nghiệm. Bây giờ vật chứng quan trọng nhất của vụ án này đang ở trong một ống thủy tinh nhỏ, bên trong đó có chứa câu trả lời mà tôi muốn.

Thêm nước, khuấy đều, cắm giấy thử vào. Từng giọt chất lỏng thấm vào giấy thử, hai dải màu tím đậm từ từ hiện ra - Dương tính, có dấu vết tinh trùng lưu lại. Rất tốt, mọi thứ đúng như tôi nghĩ. Đã tìm thấy dấu vết tinh dịch của nam giới trong âm đạo của cô gái, DNA của cùng một người đàn ông cũng được xét nghiệm ra trên phần ngực.

Qua chiếc khẩu trang, tôi cảm thấy mình thở ra một hơi, cơ thể cũng theo đó mà thả lỏng. Tiếp theo, chỉ cần lấy kết quả này đối chiếu với cơ sở dữ liệu DNA để tìm ra người phù hợp, vụ án sẽ khép lại.

Nhưng khi tôi nhập kết quả xét nghiệm như bình thường, trên màn hình chỉ có một mảng trống rỗng: Không có người tương ứng.

Dữ liệu của hung thủ không có trong kho dữ liệu, gã này lại không có tiền án tiền sự.

Cuộc đối chiếu của tôi thất bại rồi, chỉ có thể hi vọng vào việc điều tra của anh Thắng mà thôi.

Tôi báo tin cho anh Thắng, ở đầu bên kia điện thoại, anh ấy đang quát tháo đối tượng thẩm vấn, yêu cầu đối tượng nhỏ giọng lại rồi kéo ống nghe lại gần nói anh ấy sẽ tìm ra nghi phạm, gửi mẫu đối chiếu cho tôi, nói xong bèn cúp điện thoại.

Điều mà anh Thắng không nói với tôi là anh ấy cũng đang gặp phải rắc rối lớn - Trực giác phá án của anh ấy hình như đã mất đi tác dụng, cuộc điều tra không đạt được kết quả gì.

Anh Thắng quyết định mở rộng phạm vi điều tra.

Anh ấy vẽ một vòng tròn lên bản đồ, bán kính 2km bao phủ gần như toàn bộ khu công nghiệp nhà máy nội thất, bên cạnh còn có hàng trăm căn nhà trọ, gần chục nghìn người liên quan.

Điều tra thế này chẳng khác nào mò kim đáy bể, vụ án đang đi chệch hướng so với dự kiến của chúng tôi từng chút một.

Đã sắp cuối năm, hai vụ án hiệp dân trước đó vẫn chưa có kết quả, mà vụ án giết người với thủ đoạn tương tự này cũng rơi vào cục diện bế tắc, trong lòng ai nấy đều bức bối.

Càng không có manh mối, anh Thắng dường như càng phát điên. Anh ấy bắt đầu dùng xe mini van của cảnh sát lần lượt kéo người về, dáng vẻ như thể muốn đảo lộn cả khu nhà máy lên vạ.

Đi kiểm tra những căn phòng trọ trong khu vực nhà máy có lẽ là lúc anh Thắng nóng nảy nhất trong ngày. Đa số những người thuê nhà đều là công nhân, bởi vì anh Thắng phải vội vã kiểm tra khi họ ở nhà, cho nên không phải anh ấy dậy sớm, mà là ban đêm không ngủ nổi.

Trong những ngày đó, người đàn ông rõ ràng là cảnh sát lại phải sống như kẻ trộm. Họ ngồi xồm ở tầng dưới căn trọ, thấy người ta vừa tắt đèn là đã biết, họ đã ngủ rồi, người nhất định đang ở bên trong. Anh Thắng bèn dẫn mấy anh em cấp dưới đi gõ cửa lần lượt từng nhà.

Những công nhân bị kiểm tra thường xuyên ôm một bụng đầy oán hận, mấy người đi ngủ sớm bị đánh thức thì không nói, từng người một đầu óc choáng váng bị lôi lên xe.

Họ bị đưa về đồn cảnh sát để lấy dấu vân tay, thậm chí còn bị chích tay, lấy máu, quá trình này rất chậm chạp và rườm rà. Đồn cảnh sát cách khu nhà máy một đoạn, nửa đêm không có xe bus, khu nhà máy hẻo lánh, cả buổi cũng không thấy một chiếc xe taxi nào. Kiểm tra xong, các công nhân chen chúc trước cổng đồn cảnh sát, run rẩy hỏi: “Chúng tôi quay về kiểu gì?”

Tôi hỏi anh Thắng có thể thu xếp người đưa họ về được không. Nói xong thì anh Thắng mới phản ứng lại, bèn gọi nhân viên bảo vệ đưa người đi.

Khoảng thời gian đó, gần như tất cả nam giới trong phạm vi điều tra đều bị đưa về, tôi phải chích tay bốn năm mươi công nhân trong một buổi tối.

Trong các vụ án trước đây, tôi chỉ cần đối chiếu với các nghi phạm là được, việc điều tra vốn là công việc của đám người anh Thắng. Giờ đây, khối lượng công việc tăng đột biến khiến tôi rất mệt mỏi, điều tồi tệ hơn nữa là tôi phát giác tâm trạng của mình đã dần dần thay đổi: Càng xét nghiệm nhiều mẫu, tôi lại càng hoảng sợ.

Dữ liệu về các nghi phạm “đầy đủ” trong tay trước kia đã giúp tôi phá được 26 vụ án mạng, sao bây giờ lại mất tác dụng rồi?

Tôi luôn cảm thấy rằng kẻ sát nhân có thể gây ra hàng loạt tội ác chắc hẳn sẽ có tiền án, chắc hẳn sẽ được ghi vào cơ sở dữ liệu mới phải. Đôi khi tôi đột nhiên sửng sốt, lo lắng liệu có phải trong quá trình điều tra ban đầu đã bỏ sót hay không, nếu không sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có kết quả.

Những tin tức tình cờ nghe được cũng sẽ khiến lòng tôi bồn chồn. Có một đồng nghiệp pháp y đã tìm nhằm đối tượng tình nghi do kiểm tra sai. Tôi

vội vàng lục lại vật chứng của vụ án Hạ Tiểu Lan, kiểm tra lại từng thứ một, kết quả vẫn y như trước, tôi lại không vui nổi.

Càng ngày càng nhiều người bị lôi đến lấy máu. Trong lòng mọi người điều hiểu rõ, sự nghi ngờ đối với bản thân càng nhiều thì niềm tin vào vụ án càng ít đi, chúng tôi đã bắt đầu trở nên mù quáng rồi.

Khi chúng tôi đang cực kì rối trí thì một tình huống đột ngột xảy ra khiến chúng tôi bị chấn động một phen.

Một chấp tội nọ, lại có một cô gái khác bị cướp giật và hãm hiếp trong một công viên nhỏ gần hiện trường nơi Hạ Tiểu Lan bị sát hại. May mắn thay, cô ấy vẫn còn sống.

Kẻ thủ ác ẩn mình trong bóng tối giày vò chúng tôi bấy lâu nay cuối cùng cũng lộ mặt rồi.

Khi chúng tôi đến công viên, mặt trời đã khuất sau núi, đèn đường thừa thớt và mờ ảo khiến những lối đi nhỏ trong công viên lộ ra vẻ tĩnh mịch lạ thường.

Theo chân nhân viên bảo vệ dẫn đường, tôi nhìn thấy cô gái thoát chết trong gang tấc ở bìa rừng.

Đó là đương sự bình tĩnh nhất mà tôi từng gặp. Cô gái trông có vẻ chỉ trạc 16, 17 tuổi, đôi mắt đỏ hoe, yên tĩnh ngồi trên bậc đá, quần áo dính đầy bụi bặm, cô ấy đang gỡ cỏ dại và lá rụng trên mái tóc dài xuống từng chút một.

Tôi ngồi xổm, hỏi về chi tiết vụ án.

Lúc sẩm tối, cô gái đang đi dạo một mình trong công viên thì bị 3 thanh niên khoảng 20 tuổi chặn lại. Sau khi cướp tiền mặt và điện thoại, một trong những người đàn ông đã kéo cô ấy vào sâu trong rừng rồi xâm hại. Khi hai người kia định tiếp tục, đã bị người qua đường phát hiện ra, cả ba sau đó rời khỏi công viên.

Thủ phạm gây án lại là một tập thể nhỏ sao? Có 3 người ư?

Cô gái đã mô tả chi tiết đặc điểm quần áo của các nghi phạm, thậm chí còn nhớ rõ cả mẫu chữ trên quần áo của một trong những người đàn ông.

Trong tình huống hoảng loạn, không dễ gì ghi nhớ được vẻ bề ngoài và quần áo của một người, vậy mà cô gái lại có thể duy trì sự bình tĩnh sau khi bị xâm hại, điều này là vô cùng hiếm thấy. Tuy rằng cách đó không a có nhà vệ sinh công cộng nhưng cô ấy không hề rửa sạch dấu vết trên người, thế nên mọi vật chứng đều được giữ lại một cách hoàn hảo.

Khi tôi và đồng nghiệp nữ đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, nữ đồng nghiệp đã nắm tay cô gái rồi nói với cô ấy: “Có bằng chứng ở đây, mấy tên

khốn này chạy không thoát đâu.”

Tối hôm đó, căn cứ vào đoạn video ở cổng vào công viên, mấy người bên anh Thắng đã tìm ra tung tích của 3 kẻ kia, tiếp đó bắt được một người trong số họ ở quán net.

3 thanh niên là đồng hương, sau khi từ quê lên thì không tìm được việc làm nghiêm túc, lại không có kỹ năng khác, suốt ngày lang thang trong khu ổ chuột.

Không đợi anh Thắng phát huy “kỹ xảo thẩm vấn”, kẻ bị chúng tôi bắt đã trực tiếp hét lớn nhận tội, anh ta không chỉ giải thích toàn bộ quá trình phạm tội, thậm chí còn nói ra cả chuyện nhìn trộm các cô gái tắm rửa ở căn phòng trọ.

Chỉ có những thứ liên quan đến vụ án của Hạ Tiểu Lan, anh ta không đề cập đến một chữ nào.

Chiếc gậy cuối cùng lại được trao vào tay tôi, tất cả mọi người đều đang chờ kết quả đối chiếu DNA. Tôi thầm cầu nguyện trong lòng, hi vọng lần này sẽ giống như 26 lần trước.

Lúc nhập dữ liệu vào kho dữ liệu, tay tôi hơi run lên.

Nhưng kết quả lại khiến mọi người thất vọng, DNA của nghi phạm bị bắt không hề trùng khớp với DNA mà hung thủ để lại tại hiện trường vụ án mạng, đây chỉ là một vụ án cưỡng hiếp không liên quan gì đến vụ án của Hạ Tiểu Lan mà thôi.

Dù có cấp bách đến đâu thì bằng chứng vẫn là bằng chứng. Chúng tôi đã để hung thủ lọt lưới rồi.

Mùi thuốc lá trên người anh Thắng càng ngày càng nồng, râu ria xồm xoàm, quần thâm dưới mắt chong chát hết lớp này đến lớp khác. Tôi biết, chúng tôi lo lắng về cùng một chuyện.

Chớp mắt cuối năm sắp đến gần, tất cả công nhân làm thuê đều phải về nhà, nếu hung thủ lợi dụng lúc này để trốn thoát thì có lẽ cả đời này chúng tôi cũng không có cơ hội bắt được hắn nữa.

Đó là thời hạn cuối cùng của chúng tôi, cũng là thử thách mà chúng tôi bắt buộc phải vượt qua.

Hương vị của năm mới ngày càng đậm đà, các nhà máy lần lượt dừng sản xuất, các nhà cho thuê cũng lần lượt đóng cửa, từng tốp công nhân kéo những túi hành lý lớn nhỏ về quê.

Những công nhân trở về kết bè kết đội tản ra, thậm chí tôi còn muốn đứng trước đoàn người để dang tay ra ngăn cản họ. Nhưng liếc nhìn đám đông không nhìn thấy điểm đầu, tôi cũng không thể làm như vậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hi vọng phá án bị mang đi mất theo biển người.

Việc tôi có thể làm chỉ là cố gắng đi thăm hỏi, ghi nhớ mỗi một khuôn mặt mà thôi.

Họ không chắc chắn sang năm sẽ quay lại nơi này hay không, họ cũng không chắc chắn liệu hung thủ có trà trộn vào đám người về quê, không còn quay lại nữa hay không.

Thời gian dành cho chúng tôi ngày càng ít đi.

Anh Thắng đã theo dõi đến “đỏ mắt”, cứ dăm ba hôm lại ra ngoài điều tra, đi thu nhặt DNA do người ta bỏ lại ở khắp nơi.

Một lần tiêu biểu nhất, một nhóm công nhân chân trước vừa đi ra từ trong lều thì anh ấy chân sau đã kéo tôi vào, gói lại từng chiếc đầu lọc thuốc lá mà công nhân mới vứt đi.

Tôi đang tính toán số lượng của những vật chứng này, không nhin nổi bèn hỏi anh Thắng: “Ý anh là mang tất cả về đối chiếu sao?”

Số lượng mẫu DNA phải xét nghiệm cho vụ án này đã vượt mốc 300 mẫu, nếu cứ làm tiếp thì cho dù có đập kinh phí kĩ thuật cả năm của đội vào, cũng sẽ không kiên trì nổi 3 tháng.

Anh Thắng dựa vào khung cửa, nhìn tôi bỏ từng cái đầu lọc thuốc lá vào túi vật chứng, nói: “Mạng của người khác đã không còn, chúng ta có thể không liều mạng sao? Về chuyện tiền bạc, để tôi đi tìm đội trưởng nói chuyện.”

Chúng tôi đều biết rằng vụ án đã rơi vào bế tắc, cách tiếp cận của chúng tôi không có nhiều hiệu quả nhưng chúng tôi không thể dừng lại được.

Tổ chuyên án của vụ Hạ Tiểu Lan chỉ còn lại 4 người, mà năm mới đã ở ngay trước mắt.

Anh Thắng ghi lại thông tin của hầu hết những nhân viên ở gần hiện trường vụ án, danh sách dày đặc với hàng nghìn cái tên trên đó. Anh ấy định sau Tết sẽ đối chiếu danh sách những công nhân về quê này xem có những ai chưa quay lại, sau đó sẽ tập trung điều tra. Cách làm mò kim đáy bể này đã trở thành lựa chọn duy nhất của chúng tôi vào thời điểm đó.

Chúng tôi đã nhiều lần khắc họa hình ảnh của kẻ giết người, suy đoán các đặc điểm ngoại hình của hắn, nhưng càng nghiên cứu thì dáng vẻ của hung thủ lại càng mơ hồ. Hắn chỉ là một người bình thường với một khuôn mặt bình thường.

Ngay sau khi kì nghỉ Tết Âm lịch kết thúc, các nhà máy vừa mở cửa, anh Thắng đã bắt đầu kiểm tra danh sách lớn được sắp xếp để đối chiếu từ trước Tết, nhưng vừa kiểm tra xong hai nhà máy thì đã bị đội trưởng bảo dừng.

Những anh em trình sát ngoại tuyến theo sát vụ án của Hạ Tiểu Lan, từng người một đều đã tiếp nhận các vụ án mới, chỉ có anh ấy vẫn còn nắm trong tay vụ án cũ của năm ngoái.

“Vụ án năm ngoái không giải quyết được là vấn đề, thế vụ án năm nay không phải vấn đề à? Hôm nay ở quận này xảy ra một vụ cướp xe, hôm qua lại có một vụ chém người ở quận kia, vụ án của Hạ Tiểu Lan cần phụ trách, vậy vụ án của Lý Tiểu Lan thì không phải phụ trách sao? Cứ tập trung vào vụ án cũ thì vụ án mới làm sao mà phá giải được!”

Anh Thắng nhét danh sách vào đáy tủ, vẫn còn rất nhiều sự thật đang chờ anh ấy tìm ra.

Sau đó, anh Thắng mời tôi ăn cơm, uống được ba tuần rượu, anh ấy đột nhiên sáp đến gần khoác vai tôi, mê man nói: “Thằng nhóc đó nhất định sẽ lại lộ diện! Tôi tin cậu chắc chắn sẽ bắt được hắn!” Nói xong bèn ngẩng đầu, uống hết hơn nửa chai.

Thực tế không ai có thể nói chính xác vụ án đó có được phá giải hay không, khi nào sẽ được phá giải. Kẻ thủ ác không xuất hiện như chúng tôi mong đợi, hắn đã biến mất.

Nhưng phương pháp mà anh Thắng đề xuất có lẽ đã đúng.

Thoắt cái đã ba năm trôi qua, khi tôi đang học ở Trung tâm Giám định Pháp y của Cục Cảnh sát thành phố Bắc Kinh, đúng lúc khu trực thuộc của họ xảy ra một vụ án hiếp dâm giết người, hung thủ còn để lại dấu vết tinh trùng tại hiện trường.

Cảnh sát đã khoanh vùng phạm vi, điều động hàng nghìn cảnh sát để thu thập mẫu DNA của 5000 nam giới trong phạm vi điều tra.

Cứ 10 giờ tối, các bác sĩ pháp y sẽ đến đúng giờ nhận mẫu DNA thu được trong ngày hôm đó, sau đó xét nghiệm xuyên đêm để có kết quả. Hàng nghìn người không màng nghỉ ngơi cố gắng phối hợp, đây là điều mà trước đây tôi không thể tưởng tượng được.

“Chiến thuật biến người DNA” đã đạt hiệu quả. Tiến hành xét nghiệm đến ngày thứ mười bốn, sau khi đối chiếu hơn 3800 mẫu, hung thủ đã xuất hiện. Tôi rất cảm động trước sự kiên trì và nhập tâm của họ. Trước đó, tôi cảm thấy rằng việc điều tra hàng trăm mẫu DNA trong vụ án của Hạ Tiểu Lan đã

được coi là một nỗ lực lớn rồi. Bây giờ xem ra, sự quyết đoán của chúng tôi còn lâu mới đủ.

Tôi bắt đầu tin tưởng vào việc điều tra danh sách lớn mà anh Thắng nhắc tới rồi.

Thật ra trước đó rất lâu, tôi đã bắt đầu thử nghiệm kế hoạch của anh ấy. Có lần tình cờ đi ngang qua cây cầu vượt gần hiện trường vụ án Hạ Tiểu Lan, tôi thấy cả chục người khuôn vác ngồi xõm dưới chân cầu chờ việc. Những người này hoạt động trong khu vực nhà máy nhưng không được coi là nhân viên cố định của nhà máy, không được nhà máy đăng kí trong danh sách, vì vậy tính lưu động rất lớn.

Ngẫm nghĩ một hồi, tôi bắt đầu quan sát những tài xế xe máy và xe bán tải ở giao lộ giống như anh Thắng lúc xưa làm tình sát: Những người này có ánh mắt không bình thường, có phải cũng từng đi vào khu nhà máy hay không?

Nhìn rồi lại nhìn, tôi chợt cảm thấy mình phải nhanh chóng gọi điện thoại cho anh Thắng, hỏi anh ấy xem đã kiểm tra những kiểu người này chưa. Anh Thắng nghe xong, chỉ cười: “Cậu bị hâm rồi, nhìn ai cũng giống hung thủ.”

Sau khi trở về từ Bắc Kinh, chỉ còn lại mình tôi vẫn còn bám sát vụ án của Hạ Tiểu Lan. Tôi đã kiểm tra lại tất cả các manh mối vật chứng của vụ án: Thông tin DNA của hung thủ là do tôi xét nghiệm ta, dữ liệu là do tôi nhập vào kho dữ liệu, ngay cả số điện thoại liên lạc lưu lại trong kho dữ liệu cũng là của tôi.

Vụ án này đã trở thành “vụ án số một Thiên Tự”¹ danh bất hư truyền của tôi.

1 Tên một bộ phim truyền hình Trung Quốc sản xuất năm 2007, được cải biên dựa trên sự kiện có thật trong lịch sử.

Năm 2015, chúng tôi bắt đầu dọn dẹp một cách có hệ thống các vụ án mạng chưa được giải quyết, những túi hồ sơ làm bằng giấy da bò dày cộp đó lại được nhìn thấy ánh mặt trời, tất nhiên, cũng có cả vụ án của tôi nữa.

Công việc dọn dẹp tiến hành không liên tục đã khiến mấy chục vụ án chần lờn lượt được điều tra lại, phần lớn các vụ án này đều được triệt phá thông qua đối chiếu DNA và đối chiếu dấu vân tay.

Khi từng kẻ thủ ác bị sa lưới, tôi cấp giấy giám định cho từng hồ sơ. Đóng hồ sơ, trả hồ sơ, trong hàng dài các hồ sơ vụ án chưa giải quyết, túi hồ sơ

của vụ án Hạ Tiểu Lan chậm rãi được đẩy từ vị trí đầu tiên ra sau cùng rồi lại được tôi chuyển lên phía trước một lần nữa.

Đương sự sẽ nói dối, nhân chứng sẽ quên, video sẽ bị che nhưng thông tin DNA của hung thủ sẽ không thay đổi, chỉ cần nó vẫn còn đó thì cho dù là 10 năm, 20 năm nữa, tôi vẫn có thể tìm ra hân.

Tôi đang chờ một cơ hội.

Những năm đó, tôi dồn sức phá những vụ án nhỏ để tích lũy thêm nhiều mẫu DNA, đồng thời liên tục cập nhật dữ liệu cho các điều tra viên.

Khu vực lân cận hiện trường vụ án đã trở thành khu vực thu thập trọng điểm của tôi, chỉ cần xảy ra những vụ án chặn đường cưỡng hiếp tương tự ở các khu vực xung quanh thì tôi sẽ đến đối chiếu ngay lập tức.

Sau này, chỉ cần có anh em trinh sát ngoại tuyến nào đi công tác ở tỉnh khác, tôi sẽ nhờ họ mang số liệu đến nơi đó để đối chiếu, tôi luôn lo rằng dữ liệu của hung thủ sẽ không được lưu vào kho dữ liệu của nơi đó một cách kịp thời.

Cứ mỗi lần có công nghệ giám định DNA mới được áp dụng vào công tác pháp y là tôi sẽ lật lại vụ án này để thử.

Tôi luôn nhớ đến câu nói của anh Thắng: “Hung thủ sẽ lại lộ diện.”

Ngày đó cuối cùng cũng đã đến.

Vào một ngày tháng 3 năm 2019, tôi vừa tỉnh lại sau giấc ngủ trưa ngắn ngủi thì chiếc điện thoại trên bàn làm việc rung lên không ngừng, đó là một số điện thoại hiển thị thuộc về tỉnh Quý Châu.

Sau khi giới thiệu ngắn gọn về danh tính của mình, người ở đầu dây bên kia nói một câu mà tôi đã chờ đợi suốt 10 năm qua - “Chúng tôi có vật chứng của hàng loạt vụ án cướp của hiếp dâm, trong đó có DNA của hung thủ trong vụ án Hạ Tiểu Lan của các anh.”

Tôi lập tức đặt chiếc li xuống, vừa hỏi thăm về tình tiết vụ án, vừa nhanh chóng mở trang web của kho dữ liệu DNA ra.

Đã 10 năm 4 tháng 8 ngày lẻ kể từ khi Hạ Tiểu Lan bị sát hại

Vụ án xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ của tôi cuối cùng cũng có bước ngoặt.

Mặc dù vẫn chưa biết được danh tính cụ thể của hân nhưng cảnh sát Quý Châu đã khoanh vùng phạm vi sinh sống của hung thủ, xác định được diện mạo và ngoại hình, khuôn mặt vẫn luôn mơ hồ đó cuối cùng đã phác họa ra được những chi tiết quan trọng nhất.

Tôi cẩn thận hỏi thăm tình hình ở Quý Châu, đối phương thành thật gửi cho tôi bản đồ DNA của vật chứng. Khoảnh khắc nhìn thấy bản đồ, cuối cùng tôi cũng tin chắc rằng thông tin DNA được xét nghiệm trong vật chứng tại hiện trường năm đó đã không làm tôi thất vọng. Sau 10 năm chờ đợi, cuối cùng tôi cũng chạm được vào cái đuôi của hắc.

Tôi kìm nén tâm trạng kích động, gọi điện cho anh Thắng rồi hét lớn: “DNA của hung thủ trong vụ án Hạ Tiểu Lan năm 2008 có trong vụ án ở Quý Châu rồi!”

Đầu kia điện thoại im lặng trong hai giây, có lẽ vẫn đang nghiền ngẫm câu nói của tôi rồi bỗng nhiên truyền tới giọng nói tăng lên hai tông của anh Thắng: “Vụ án đó hả? Đối chiếu ra sao rồi?”

Không đợi tôi trả lời, anh Thắng đã gác máy, chưa đầy hai phút sau, cửa phòng làm việc của tôi bị đẩy ra, anh ấy lao vào.

Anh Thắng nhận lấy hồ sơ năm đó từ tay tôi, lại tìm ra ghi chép điều tra do chính anh ấy viết đã bị ấn xuống đáy tủ, dĩ nhiên, còn có cả chồng danh sách dày cộp kia nữa.

10 năm sau, chúng tôi lại một lần nữa bước lên con đường truy tìm hung thủ, lần này là tôi và anh Thắng, hai người chúng tôi.

Anh Thắng bay đến Quý Châu ngay lập tức, anh ấy cảm thấy trực giác của mình quay lại rồi.

Anh ấy và cảnh sát địa phương mặc thường phục, tìm thấy tiểu viện¹ của gia đình nông dân giữa lưng chừng sườn núi. Đá trên núi làm thành tường vây, cửa viện không khép, anh Thắng đứng bên cửa viện, chiếc còng tay trong túi khiến quần anh ấy trĩu xuống hơi xộc xệch, anh ấy hít sâu hai lần rồi thật chặt dây lưng trên eo. Khoảnh khắc này, anh ấy đã đợi 10 năm rồi.

1 Thiết kế nhà ở xưa của Trung Quốc.

Nhẹ nhàng đẩy cửa viện ra, trong sân, một cậu bé mặt mũi lấm lem quay đầu lại, ngờ nghệch nhìn anh Thắng và những người khác đi vào. Trước cửa phòng chính, một cụ già đang ngủ gật, trong phòng trống không, chẳng còn ai khác cả.

Mấy người bên anh Thắng để lọt lưới rồi.

Cụ già cho biết, con trai và con dâu vừa rời nhà quay lại Quảng Đông làm việc vào hai ngày trước, trong nhà chỉ còn lại ông ấy và cháu trai.

Anh Thắng bỗng cảm thấy hơi buồn cười, bản thân từ nơi xa xôi bay đến Quý Châu, tính ra, hung thủ lại rời khỏi đây cùng ngày, ngồi xe lửa đến

Quảng Đông.

Sau đó, họ đã thu thập DNA của cha nghi phạm để xét nghiệm xuyên đêm, kết quả đối chiếu thông tin hiển thị: Hoàn toàn trùng khớp.

Tập hợp dữ liệu đã nằm yên trong kho dữ liệu suốt 10 năm, cuối cùng lại trở thành xiềng xích trên người hung thủ vào giờ phút này. Nam chủ nhân của căn nhà này chính là hung thủ đã sát hại Hạ Tiểu Lan bên bờ sông 10 năm trước.

Anh Thắng ngồi máy bay quay về ngày hôm sau nhưng vụ án này dường như đã định sẵn để lại cho anh ấy chút tiếc nuối. anh ấy vừa xuống máy bay thì đã nhận được tin, kẻ giết người đã bị các đồng nghiệp trong Đội Cảnh sát hình sự bắt được. Địa điểm bắt giữ lại cách nơi Hạ Tiểu Lan bị giết chưa đầy 4km.

Kẻ thủ ác không những không rời đi vào thời điểm đó, mà thậm chí còn làm việc trong khu công nghiệp đó phần lớn thời gian trong một thập kỉ qua.

Năm đó, sau khi sát hại Hạ Tiểu Lan, bởi vì không cướp được tiền, nên anh ta vẫn luôn ở lại nhà máy nội thất gần đó để làm việc. Anh Thắng đã từng kiểm tra nhà máy nội thất nơi anh ta làm việc nhưng lúc đó anh ta đang lẫn trong đám công nhân, không thu hút được sự chú ý của anh Thắng.

Vì anh ta chỉ biết làm nghề mộc, ở quê không có cơ hội kiếm tiền nào, vợ lại mới sinh con, đang cần dùng tiền, vì thế sau Tết anh ta quay lại Quảng Đông, điều này giúp anh ta thuận lợi tránh được cuộc điều tra những người không về quê của anh Thắng.

Vào mùa hè năm thứ hai sau khi giết hại Hạ Tiểu Lan, anh ta lái một chiếc xe hăn máy cũ đâm vào bồn hoa bên đường, dẫn đến vỡ xương hộp sọ.

Đây vốn là cơ hội để chúng tôi tìm ra anh ta nhưng bởi vì tự làm tự chịu nên cảnh sát không can thiệp quá nhiều, sau khi anh ta điều trị qua loa thì trở về quê dưỡng thương. Việc dưỡng thương kéo dài hai năm, mà trong hai năm đó, vừa vặn là khoảng thời gian chúng tôi tiến hành cuộc điều tra sâu rộng ở gần hiện trường vụ án.

Trong biển người mênh mông, anh ta hết lần này đến lần khác chạy thoát khỏi tầm mắt của chúng tôi. Ngoại trừ lần xảy ra tai nạn giao thông đó, suốt những năm qua, anh ta chưa từng nói chuyện với cảnh sát một câu nào, ra đường cũng sẽ lảng tránh đồn cảnh sát.

Nhưng bây giờ, 10 năm, quanh đi quẩn lại, mọi thứ đều trở lại điểm khởi đầu.

Sáng ngày hôm sau, tại phòng tạm giam của đồn cảnh sát.

Qua hàng rào sắt, cuối cùng tôi và anh Thắng cũng có cơ hội gặp mặt trực tiếp người đàn ông mà chúng tôi đã tìm kiếm 10 năm nay. Tôi vốn tưởng rằng tâm trạng của mình sẽ rất kích động nhưng lúc đó tôi lại vô cùng bình tĩnh.

Đó quả thật là một khuôn mặt bình thường. Hung thủ tên là Vi Kim Trọng, thân hình mảnh khảnh, cao khoảng 1m7, mặc áo khoác xám và quần dài màu đen, nói giọng địa phương rõ rệt.

Trong kí ức của tôi, đó là cuộc thẩm vấn có thời gian dài nhất trong sự nghiệp của anh Thắng, tổng cộng mười mấy giờ, ngày đêm đảo lộn.

Ban đầu, Vi Kim Trọng không hề thừa nhận hành vi phạm tội của mình, trả lời cực kì ngắn gọn, giống như sợ sẽ để lộ bí mật nào đó vậy, lúc không nói chuyện, anh ta mím đôi môi mỏng rồi ngáy người.

Sự việc của 10 năm về trước, anh ta không nói gì cả. Quả thật, đây là cách làm ổn thỏa nhất, thời gian 10 năm sẽ khiến nhiều thứ phai nhạt đi nhưng chúng tôi cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị nếu anh ta chối cãi rồi.

Chỉ là kẻ thủ ác có thể im lặng nhưng bằng chứng có thể lên tiếng. Vật chứng liên tiếp được tung ra từng chút một đã đánh tan phòng tuyến của Vi Kim Trọng, sau mười mấy tiếng đồng hồ im lặng chống đối, cuối cùng anh ta cũng thừa nhận mình đã giết hại Hạ Tiểu Lan.

Anh ta đã không còn nhớ ngày gây án rồi cuộc là ngày nào nữa rồi, chỉ nhớ rằng đêm đó trời rất lạnh.

Khoảng hơn 9 giờ tối, anh ta cầm theo con dao làm bếp ra ngoài mà không một xu dính túi, vợ đang ở nhà chờ sinh, anh ta muốn kiếm chút tiền, nghĩ tới nghĩ lui, cách nhanh nhất là đi cướp.

Anh ta chọn một con đường vừa vắng vừa tối gần nhà, đợi một lúc lâu, Hạ Tiểu Lan đạp xe đã xuất hiện ở đầu đường.

Thấy đối phương chỉ có một mình, anh ta nhảy ra từ trong bụi cỏ rồi chặn cô ấy lại, hỏi cô ấy có tiền không. Anh ta giơ con dao làm bếp đe dọa Hạ Tiểu Lan, Hạ Tiểu Lan định đạp xe chạy trốn, Vi Kim Trọng dùng sống dao bằng gỗ tàn nhẫn nện vào đầu gối cô gái khi cả hai đi ngang qua nhau.

Anh ta kéo cô gái vào trong bụi cỏ bên cạnh, nhanh chóng lục lọi túi của cô ấy nhưng không tìm thấy gì. Nhưng lúc này, anh ta đã không còn quan tâm có tiền hay không nữa, nhìn cô gái không có phản ứng gì, anh ta cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đang quay cuồng. Nhân lúc cô gái không có bất kì năng lực phản kháng nào, anh ta đã lột bỏ quần áo của đối phương.

Lời giải thích của Vi Kim Trọng chỉ dừng lại ở đây, từ đầu đến cuối anh ta vẫn không chịu thừa nhận hao vạ án khác với phương thức tương tự vào khoảng thời gian đó.

“Có chứng cứ thì hẵng bắt tôi, sợ cái gì chứ.” Anh ta ngẩng đầu, giọng nói bình thản nhưng ánh mắt lại mang theo sự khiêu khích sâu sắc.

Những lời của Vi Kim Trọng giống như một nắm đấm vào mặt tôi. Về hai vụ án kia, tôi đã có quá nhiều nỗi tiếc. Dựa theo mô tả của hai cô gái bị xâm hại, trải nghiệm và thủ đoạn gây án của hai vụ án gần như giống hệt nhau, thủ phạm rất có thể là cùng một người. Chỉ là các cô gái bị xâm hại sang ngày hôm sau mới trình báo, đã tắm rửa sạch sẽ, giặt quần áo, thậm chí còn cắt cả móng tay, không để lại bất kì vật chứng có giá trị nào. Cho dù sự tình nghi của anh ta có lớn đến mức nào thì chúng tôi cũng không có bất kì bằng chứng xác thực nào để chứng minh điều này.

Sau khi kết thúc cuộc thẩm vấn, chúng tôi đưa Vi Kim Trọng đến hiện trường vụ án để xác nhận. Anh ta mang còng tay và xích chân đi rất chậm.

Con đường nhỏ năm đó đã biến thành con đường bê tông rộng rãi, bãi cỏ hoang nay đã được thay thế bằng thảm cỏ xanh nhân tạo. Chúng tôi chỉ có thể suy đoán vị trí cụ thể nơi Hạ Tiểu Lan bị giết năm đó dựa vào dòng sông và cột điện xung quanh.

Nhà máy nơi Hạ Tiểu Lan làm việc khi đó đã được di dời, thay vào đó là một khu dân cư. Những người dân qua lại tò mò quan sát đám người chúng tôi, họ không biết rằng bờ sông mà mình đi dạo hằng ngày đã từng xảy ra chuyện gì.

Chỉ có tôi nhìn dòng sông chảy không ngừng nghỉ, như thể quay về 10 năm trước, trong đám lau sậy um tùm, cô gái trần truồng vẫn đang nằm đó. Nhưng tôi biết, qua hôm nay, cô ấy sẽ không còn xuất hiện trong giấc mơ của tôi nữa.

Hàng loạt vụ án cướp của hiếp dâm ở Quý Châu cuối cùng cũng được xác định là do anh ta làm, nhưng hai vụ bên chúng tôi do không có chứng cứ trực tiếp, cộng thêm việc thời gian xảy ra vụ án đã quá lâu, nạn nhân không thể nhận dạng chính xác hung thủ, cuối cùng không thể xác định được.

Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng nhiều hơn cả vẫn là sự giải thoát.

Lúc áp giải Vi Kim Trọng trở lại trại giam, trong xe, anh ta đã hỏi anh Thắng một câu cuối cùng: “Có phải lần trở về này nếu tôi không làm chuyện đó thì các anh sẽ không bắt được tôi đúng không?”

“Cậu có thể kiềm chế không làm chuyện xấu không?”

Anh Thắng kéo còng tay anh ta, đẩy anh ta vào cổng trại tạm giam.

TỘI ÁC KHÔNG CHỨNG CỨ

Thời gian xảy ra vụ án: Tháng 10 năm 2012

Tóm tắt tình tiết vụ án: Một ông lão chăn bò tìm thấy một bộ xương trắng vô danh trong rừng cây ven sông.

Người chết: ?

Phân tích khám nghiệm tử thi:

Nửa thân trên đã hóa xương hoàn toàn, hai chân, cẳng chân còn sót lại một ít thịt và da đã khô quắt lại.

Xương sọ không có vết thương, xương chậu, tứ chi không bị gãy, và cơ bắp loại bỏ khả năng vứt xác sau khi gây tai nạn giao thông. Móng tay ngắn và sạch sẽ, lòng bàn chân chưa bị thối rữa hoàn toàn, không có vết chai, không phải là người vô gia cư. Tìm thấy trên xương có **3 vết cắt song song**, bị giết bằng dao.

Cơ thể một người trưởng thành bình thường có tổng cộng 206 chiếc xương, xếp chồng lên nhau trông không nhiều, nhấc lên cũng không nặng nhưng nếu trải chúng ra, trên một chiếc bàn giải phẫu dài 2,45m, rộng 1,1m thì lại không xếp được.

Đây là một bộ xương trắng đã mang đến cho tôi phát hiện mới.

Chiều hôm trước, một ông lão chăn bò tìm thấy bộ xương trắng này trong rừng cây nhỏ ven sông. Khi chúng tôi đến đường đê, đã bắt gặp cảnh tượng hai vị cảnh sát trực tổng đài đang ngồi điều hòa mát rượi trong xe ô tô đậu bên đường.

“Các anh mau di chuyển cái xác đi kiểm tra đi, thời tiết này nóng quá.”

Bộ xương được tìm thấy ở vị trí cách đường đê khoảng 50m, cảnh sát dẫn chúng tôi chui vào rừng cây, men theo con đường gồ ghề, đi vòng vèo mấy lượt mới tới được hiện trường.

Khi đó, bộ xương trắng đang “nằm” ngay đó, chiếc áo thun trên người hoàn toàn không phân biệt ra nguyên dạng, cũng không có bất cứ thứ gì có thể

chứng mình danh tính.

Lại là một “người vô danh”.

Loại xác chết này gần như là “đặc sản” xuyên suốt cả mùa hè ở Quảng Đông. Nhiệt độ cao hơn 30 độ C, trong rừng cây hẻo lánh bên con sông nhỏ, có người tự sát, cũng có người chết vì dùng thuốc, đương nhiên, người vô gia cư chết vì bệnh càng thường gặp hơn.

Loại xác chết này thường không có người nhà, không có quần chúng vây xem, không có người hỏi han, trung bình một tháng tôi có thể tiếp nhận ba, bốn cái xác. Xử lý nhiều rồi, mọi người cũng không lấy làm lạ nữa.

Người đồng nghiệp chụp ảnh dường như cũng cảm thấy những chiếc xương này không đáng để lãng phí thời gian, bèn nói với tôi: “Cứ xếp bừa đi, chụp vài tấm là được rồi.”

Tôi liếc nhìn điện thoại, đến giờ tan làm rồi. Chiếc áo sơmi trắng trên người đã ướt sũng, tôi có hơi hối hận vì buổi trưa lại đem bộ đồng phục cảnh sát đến phòng giặt ủi, nó bị xác chết trôi mới kiểm tra hơi sáng làm cho ám mùi, nên tôi đành phải mặc quần áo của mình đến xem hiện trường. Quay về phải nhanh chóng nhét áo sơmi vào máy giặt, bỏ thêm chút thuốc khử trùng mới được, tâm trí tôi đều đang nghĩ đến chuyện này.

“Tốc chiến tốc thắng đi.”

Nghe tôi thúc giục, người đồng nghiệp chụp ảnh dứt biển ghi số thứ tự vật chứng vào túi rồi cùng tôi thu gom đồng xương rơi vãi.

Trở về phòng giải phẫu, tôi kéo khóa chiếc túi đựng thi thể màu đen, xương lớn, xương nhỏ, xương dài xương ngắn nằm lộn xộn với nhau, giống như bộ đồ chơi lắp ráp bị rơi ra khỏi giá.

Bàn giải phẫu không đặt vừa bộ xương, tôi bèn trải một tấm drap giường màu trắng trên sàn rồi bắt đầu “xếp hình”.

Đầu tiên là hộp sọ, tôi bưng nó ra khỏi túi đựng xác bằng cả hai tay. Đây là một hộp sọ cực kì đẹp: Không có tóc, nguyên vẹn, sạch sẽ, khiến trong nháy mắt tôi có ảo giác đang cầm tiêu bản xương, chứ không giống như đang khám nghiệm tử thi.

Sau đó là xương chậu, tiếp theo là tứ chi, đốt sống và xương sườn.

Nửa thân trên của anh ta đã hóa xương hoàn toàn, chỉ có hai chân và cẳng chân còn sót lại một ít thịt và da đã khô quắt lại, khiến người ta liên tưởng đến bộ xương của những con gia súc bị treo lên ở quầy hàng thịt.

Một bộ “xếp hình xương người” hiện ra trước mắt tôi từng chút một, nhưng tôi không biết gì về anh ta cả.

Xương trắng là thứ có nhiều bí mật nhất trong xác chết, cũng là thứ mà pháp y khó giám định nhất. Bởi vì cơ thể về cơ bản đã bị phân hủy hoàn toàn, ít để lại những thông tin có giá trị nhất cho bác sĩ pháp y.

Xếp càng hoàn chỉnh, tôi càng bối rối. Xương sọ không có vết thương, xương chậu và tứ chi không bị gãy, về cơ bản loại bỏ khả năng vứt xác sau khi gây tai nạn giao thông.

Tôi nhặt những chiếc móng tay bị tróc ra do phân hủy, lại nhìn lòng bàn chân của thi thể. Móng tay rất ngắn và sạch sẽ, lòng bàn chân chưa bị thối rửa hoàn toàn, cũng không có vết chai được hình thành trên chân trần lâu ngày, người chết chắc hẳn không phải là người vô gia cư lúc còn sống.

Đó là tự tử hay hút chích ma túy?

Tôi ra sức nhớ lại hiện trường ngày hôm qua trong đầu, có phải tôi đã bỏ lỡ điều gì chăng?

Lúc đó trời đã nhá nhem tối, tôi quay đầu nhìn lại vết trũng còn sót lại ở phía dưới sau khi cái xác được khiêng đi lần cuối, vỏ nhộng màu nâu xám chất đồng tầng tầng lớp lớp bên trong.

Có chỗ nào không đúng ư?

Chính vào lúc tôi đang nhớ lại hôm qua có chỗ nào xảy ra vấn đề thì một vết bẩn trên đốt sống của bộ xương trắng trên sàn phòng giải phẫu đập vào tầm mắt tôi. Bộ xương trắng ở hiện trường hôm qua và trên bàn giải phẫu chòng chéo trước mắt tôi.

Đội đã! Không kim tiêm, không dây thừng, không dao kéo. Tại hiện trường không chỉ không có dụng cụ hút chích ma túy, mà cũng chẳng có dụng cụ để tự sát nào cả!

Vậy người đã chết như thế nào?

Tôi nhặt mảnh xương lên rồi lập tức đứng dậy, có lẽ do ngồi xồm quá lâu nên trước mắt tôi bỗng chốc tối sầm, việc đó kéo dài một lúc mới bước đến bồn rửa mặt, cẩn thận dùng nước rửa sạch vết bẩn kia đi.

Dòng nước không ngừng gột rửa, vết bẩn càng ngày càng nhạt, 3 vết cắt song song đã lộ ra! Tim tôi thoáng cái đập nhanh hơn nhưng lại không dám khẳng định.

Ánh sáng trong phòng giải phẫu tối mờ mờ, tôi bước nhanh ra ngoài, giờ mảnh xương kia dưới ánh mặt trời. Dưới ánh nắng, mấy vết cắt trên xương được phân biệt rõ ràng.

Có người đã cắt cổ người chết bằng dao một cách tàn nhẫn, đây là một vụ án mạng!

Tôi sợ nhất là kiểu hiện trường ngay từ đầu không được nhận định là án mạng này. Bởi vì tôi thậm chí còn không biết rằng khi nào, ở vị trí nào, mà mình có thể đã làm hỏng hiện trường trong lúc vô tình.

Tôi bắt đầu bực mình, nạn nhân là ai? Là ai đã ra tay tàn nhẫn như vậy?

Bởi vì 3 vết cắt không nổi bật này mà tính chất của vụ án đã xảy ra sự thay đổi long trời lở đất, chúng tôi đã để lỡ khá nhiều thời gian rồi.

Trong phòng giải phẫu, vẻ mặt của ai cũng khó coi. Một vụ giết người và một vụ đột tử thông thường, phương hướng và cách thức khám nghiệm hiện trường khác nhau một trời một vực, tôi phải quay lại hiện trường một lần nữa để làm rõ xem bộ xương trắng là ai, đồng thời tìm ra hung thủ.

Khi đến hiện trường lần thứ hai, tâm trạng của tôi không thể thoải mái như ngày hôm qua.

Xung quanh rừng cây đã được rào dây cảnh báo, sáu, bảy chiếc xe cảnh sát đậu bên đường đê. Lần trước chỉ có 3 kỹ thuật viên bao gồm cả tôi, lần này chúng tôi điều động 2 tổ, 6 người.

Tôi chào hỏi những anh em trinh sát ngoại tuyến phụ trách chuyên môn điều tra án mạng từ xa, bước về phía vị trí ban đầu của thi thể.

Đoạn đường dẫn vào sâu trong cánh rừng vẫn khó đi như cũ, ánh nắng như thiêu đốt cộng thêm thần kinh căng thẳng cao độ, cả người tôi lại ướt đẫm.

Vị trí hẻo lánh như vậy, về cơ bản có thể chắc chắn là không phải vứt xác, bởi vì khoảng cách từ đường cái đến bờ sông còn gần hơn so với vào rừng. Khiêng một xác chết đi một quãng đường dài như vậy, thể lực khó mà chống đỡ được, hơn nữa nếu chuyển xác chết vào rừng, chi bằng quãng thẳng xuống sông sẽ càng khó bị phát hiện hơn.

Chính giữa hiện trường, vũng bùn nông còn sót lại sau khi thi thể được chuyển đi. Trong vũng chứa đầy chất lỏng đã thối rữa từ lâu, cùng với đồng rác nhỏ bên cạnh, trong không khí oi bức, một mùi hôi thối trộn lẫn kì lạ quanh quẩn xung quanh chúng tôi.

Tôi lật từng lớp rác, đánh số, chụp ảnh cái đồng “rách nát” không biết có ích gì không kia, từ số 1 đến số 30, ngay cả cây cối xung quanh cũng không bỏ qua.

Biến số vật chứng đã dùng hết rồi, tôi đành viết tạm số lên giấy ghi chú để làm biến số.

Anh Thắng đeo khẩu trang đi về phía tôi. Anh ấy mở miệng hỏi tôi về vấn đề chính: “Đã chết bao lâu rồi?”

Tôi dùng kim cán dài hết lần này đến lần khác xác định vị trí ban đầu của cái xác xem còn thứ gì khác không, sau đó cởi bỏ một lớp găng tay, chỉ để lại lớp trong cùng, tôi nhặt vỏ một con ruồi nhộng trong vũng bùn lên, dùng đầu ngón tay vụn nhẹ nó.

Vỏ nhộng màu nâu xám đã hoàn toàn nát ra, biến thành bột mà không cần tác động lực. Xem xét lại tổng hợp thời gian và thời tiết, có thể ước tính sơ bộ rằng thời gian thi thể được đặt trong rừng cây nhỏ này là hơn 2 tháng.

Khi còn đi học, tôi luôn cảm thấy suy luận về thời điểm tử vong của giáo viên thật kì diệu, sau khi trở thành bác sĩ pháp y, tôi mới nhận ra đây là một “câu đố thế kỉ”, không ai có thể đưa ra được đáp án chính xác.

Tôi ném vỏ nhộng trong tay đi, cho anh Thắng một câu trả lời dè dặt: “Thời gian tử vong là hơn 2 tháng nhưng không quá 1 năm.”

Anh Thắng lập tức ngừng làm việc, hét lên: “Thế này thì sao mà điều tra được? Khoảng thời gian quá dài rồi!”

Anh ấy ngồi xổm xuống sát gần tôi, khẽ huých vào vai tôi. Việc này nhắc nhở tôi phải có “đề xuất cá nhân” mạnh dạn hơn sách vở.

Đối với thời tiết ở Quảng Đông, tôi khá bất lực, giống như ông trời tăng độ khó công việc của tôi lên quá mức vậy. Cho dù mùa đông chỉ có 2 ngày nắng thì nhiệt độ cũng có thể tăng vọt lên 26 - 27 độ C, mùa đông ở đây mà mặc áo thun ra ngoài chẳng phải chuyện kì lạ gì.

“Hãy điều tra thời gian sau tháng 4 năm nay trước, đầu năm trời vẫn còn khá lạnh, chắc sẽ không mặc áo thun đâu.”

Phạm vi thời gian đã nhỏ đi một nửa, anh Thắng hài lòng rời đi, để lại tôi buồn rầu với mấy biến số và những vật chứng tỏa ra mùi tanh hôi.

Lần thứ hai trở về từ hiện trường, tôi bắt đầu cẩn thận giặt sạch chiếc áo thun trên bộ xương.

Chiếc áo thun đã hơi mục nát gãy giòn nên tôi không dám vò mạnh, chứ đừng nói là vụn nó, chỉ có thể xả dưới vòi nước đang chảy.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi không hay giặt quần áo bằng tay, tôi bèn cẩn thận giặt bộ “quần áo tử thi” này hai lần, chiếc áo thun vẫn còn đen kịt. Tôi vắt nó lên, lật vào bên trong, chỗ đó còn dính vài chiếc vỏ nhộng cùng nhiều mô đã phân hủy khó mà phân biệt nổi.

Trong thùng rác vét được từ hiện trường, đây là những thứ “quý giá” nhất của tôi. Mặc dù bộ quần áo đã bị dịch xác chết thối rửa thấm vào, lại bị biến thành một khối đen xì do mưa gió nhưng hai chữ in hoa lờ mờ ở chính giữa khiến tôi không kìm nổi sự phấn khích. Có logo rõ ràng, độ nhận dạng của áo rất cao, nói không chừng người nhà có thể nhận ra nó!

Tôi lấy một chiếc túi nilon ra, trải phẳng chiếc áo thun lên đó, gỡ từng chiếc vỏ nhộng xuống, lại dùng lưỡi dao nhẹ nhàng cạo lớp mô không xác định bên trên đi, sau đó quét bột giặt lên những chỗ có vết bẩn rõ ràng từng chút một, xử lý từng chỗ.

Cuối cùng, nước ngâm chiếc áo thun cũng không còn vẩn đục nữa. Tôi tháo găng tay ra, chụp ảnh thành quả của công sức trong nửa tiếng đồng hồ rồi gửi cho anh Thắng. Ở giữa chiếc áo thun xám phẳng phiu, hai chữ in hoa rõ nét: “FE”.

Thông báo hỗ trợ điều tra đầu tiên của bộ xương trắng vô danh cuối cùng đã được gửi đi, chúng tôi đều đang chờ đợi người có thể nhận ra chiếc áo thun này.

Anh Thắng điều tra các vụ mất tích trong khu vực thuộc gần một năm nhưng ba, bốn gia đình đến nhận diện xác chết đều không khớp. Việc tìm kiếm nguồn gốc của thi thể đã mở rộng từ phạm vi khu vực thuộc của địa phương sang các thành phố lân cận.

Ưu điểm của xác hóa xương là khớp xương khung chậu cực kì dễ nấu lên, quá trình này có thể giúp tôi phán đoán chính xác tuổi tác của người chết. Nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng - Đối diện với một bộ xương, kể cả mẹ ruột có đến cũng khó mà nhận ra người chết được.

Một tuần sau, vẫn không có ai đến nhận bộ hài cốt cả.

Tôi dự liệu rằng vụ án này sẽ trở thành một vụ khó nhằn, suy cho cùng, thời gian tử vong càng lâu thì vật chứng và manh mối còn sót lại hiện trường càng ít.

Ngoài các phương pháp hiện tại này ra, chỉ còn lại “khôi phục giai đoạn hộp sọ”. Đây là công nghệ vẽ lại diện mạo ban đầu của người chết bằng cách kết hợp hình dạng của hộp sọ với độ dày mỡ của các chi còn lại. Nhưng vì rất khó để khôi phục chính xác ngũ quan và kiểu tóc, độ lệch tương đối lớn nên tôi quả thật không muốn sử dụng công nghệ này.

Chiếc áo thun mà tôi đã giặt sạch đến cực hạn vẫn còn đó, những vết rách và nếp gấp lộn xộn trên áo luôn khiến tôi càng nhìn càng phát cáu.

Trước mắt, chiếc áo thun là đồ vật có khả năng nhận diện danh tính của bộ xương trắng nhất, tôi chợt nảy ra một suy nghĩ, dự định tiến hành một thử nghiệm “trước nay chưa từng có”.

Ngày hôm sau, khi tôi khiêng một mannequin nam vào cổng Cục Cảnh sát, tất cả đồng nghiệp đều ném ra ánh nhìn kinh ngạc.

Bảo vệ mỉm cười đi tới chặn tôi lại, hỏi: “Có phải chị dâu định mở cửa hàng quần áo không?” Tôi lắc đầu.

Mấy cậu trai trong đội cảnh sát chưa ai từng nghịch thứ này, mọi người đều nhiệt tình cực độ, trong tay không còn việc gì thì chạy lên sân thượng giúp đỡ, mỗi người một tay lấp ráp “người” lại.

Tôi cẩn thận mặc chiếc áo thun của người chết lên. Mọi người đi một vòng quanh mannequin rồi quan sát, đều cảm thấy rất mới mẻ. Hiệu quả chụp ảnh cực kì tốt.

Có ảnh rồi, tiếp đến là chỉnh ảnh. Vết rách trên áo thun, những mảng màu bị vết bắn thấm ra nghiêm trọng đều cần được sửa chữa.

Trước đây tôi từng học nhiếp ảnh, lần này tôi vừa tìm kiếm các hướng dẫn chỉnh sửa hình ảnh trên mạng, vừa tự mình chậm rãi mày mò, tối đó tôi tốn mất 2 tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng sửa xong tấm ảnh chiếc áo thun mới chụp rồi chuyển cho anh Thắng.

Anh Thắng lập tức gửi thông báo hỗ trợ điều tra thứ hai.

Sau khi chụp ảnh xong, tôi cất mannequin vào phòng lưu trữ vật chứng tạm thời ở tầng 5. Theo tôi, trong cả tòa nhà này chỉ có căn phòng đó là phù hợp, không gian rộng rãi, bình thường ít người lui tới.

Tôi đặt nó ở góc phòng, cứ nghĩ không vướng víu là được. Chẳng ngờ, mannequin “dọn vào ở” được hai ngày đầu thì đã khiến một đồng nghiệp bị “người” đứng trong góc dọa đến mức la hét khóc lóc khi đến phòng vật chứng vào buổi tối.

Nhóm người này bình thường đều có dáng vẻ trời không sợ đất không sợ, nói chuyện say sưa về đủ loại chuyện hiện trường nặng mùi nghĩa trang lúc nửa đêm, kết quả là một mannequin lại khiến họ “hiện nguyên hình” rồi.

Tôi đã nói chuyện này với anh Thắng, anh Thắng nói rằng buổi tối sẽ đến phòng vật chứng để tìm hiểu nhưng sau đó cũng chẳng đề cập đến nữa.

Chẳng mấy chốc đã vào tháng 11, một buổi sáng, anh Thắng nhận được cuộc gọi từ một người phụ nữ lạ mặt: “Tôi nhận ra bộ quần áo đó!”

Một tháng sau khi vụ án xảy ra, mannequin cuối cùng cũng thể hiện được sức mạnh.

Anh Thắng tiếp đón người phụ nữ đã gọi điện tại đồn cảnh sát. Cô ấy khoảng 330 tuổi, đang khóc rất thương tâm trên băng ghế, một tay cầm kính, tay kia lấy khăn giấy lau nước mắt.

Cô ấy nói, bộ quần áo trong báo cáo là món quà sinh nhật do chính tay cô ấy mua tặng cho em trai Lâm Vũ. Một ngày đầu tháng 7, Lâm Vũ mặc chiếc áo thun này, sau khi phóng xe máy ra ngoài thì không bao giờ trở lại nữa.

Ban đầu, cô ấy không quá lo lắng, bởi vì em trai mê cờ bạc, mỗi lần đánh bài ba, bốn ngày không về nhà là chuyện bình thường. Nhưng một tuần trôi qua, em trai vẫn chưa trở về, điện thoại vẫn luôn không liên lạc được, cô ấy và người trong nhà bắt đầu sốt ruột, bèn đi hỏi thăm khắp nơi.

Mãi cho đến khi anh Thắng dán tờ thông báo hỗ trợ điều tra trên con đường cô ấy thường đi, thì cô ấy mới biết rằng em trai mình có thể đã bị giết hại.

Người phụ nữ còn cung cấp một manh mối, một người bạn cũng là con bạc của Lâm Vũ nói, một ngày trước khi Lâm Vũ mất tích, anh ta mới vay 3000 nhân dân tệ.

Nhưng chi tiết liên quan đến việc Lâm Vũ bị sát hại dần dần trở nên phong phú hơn.

Anh Thắng cảm thấy, bản thân thật sự nên đến phòng vật chứng để xem thử mannequin đứng trong góc kí, tuy có chút đáng sợ nhưng lại lập công lớn.

Buổi tối hôm đó, kết quả đối chiếu DNA đã chứng thực người chết là Lâm Vũ. Lúc này, đã hơn 4 tháng kể từ khi anh ta mất tích, cuối cùng chúng tôi cũng có thể viết tên lên bộ xương này rồi.

Anh Thắng lập tức lấy bản ghi điện thoại của Lâm Vũ trước khi mất tích, dãy số cuối cùng đã thu hút sự chú ý của anh ấy. Cuộc gọi đó đến từ bạn học kiêm đồng hương của Lâm Vũ, Ngô Dũng.

Ngô Dũng là một thanh niên trẻ mọc mọc trung thực với đôi mắt nhỏ và đôi môi dày. Anh ta từng đến ăn cơm ở nhà họ Lâm, người nhà họ Lâm đều biết người bạn cùng quê này. Theo lời kể của chị gái Lâm Vũ, Ngô Dũng không nói nhiều, bất kể làm gì thì đều nghe theo Lâm Vũ, giống như tay sai của em trai cô ấy vậy.

Sau khi con trai mất tích, cha của Lâm Vũ đã hai lần tìm Ngô Dũng để hỏi tung tích của Lâm Vũ nhưng Ngô Dũng đều nói rằng mình không biết. Ghi

chép cuộc gọi cho thấy, họ đã nói chuyện điện thoại vào ngày Lâm Vũ mất tích, hơn nữa anh ta cũng là người cuối cùng gọi cho Lâm Vũ nhưng anh ta chưa bao giờ nhắc tới điều này với gia đình Lâm Vũ cả.

Nhưng chỉ dựa vào một bản ghi chép cuộc gọi thì không thể động đến đối phương được.

Ngay tức khắc, chúng tôi tìm kiếm camera đường bộ. Nhưng thời hạn theo dõi chỉ có 3 tháng, và lại con đường cái bên bờ đê hoàn toàn không có camera, chiếc camera gần nhất lại nằm bên ngoài mấy nghìn mét.

Nhìn từ góc độ chuyên môn của pháp y, thời gian đã trôi qua quá lâu, môi trường của hiện trường vụ án phức tạp, cho dù có để lại vật chứng gì thì khả năng có thể tìm thấy và thu được cũng rất nhỏ. Nếu lúc gây án, quần áo và giày của hung thủ vẫn còn ở đó, có lẽ sẽ có cách, tiền đề là hẳn có thể thành thật khai báo mình đã mặc bộ quần áo nào khi gây án.

Khoảng thời gian 4 tháng đủ để hẳn soạn ra cả một bài hùng biện phù hợp với logic của mình nhưng trong đó liệu có sơ hở nào không, chúng tôi có thể kiểm tra giúp hẳn.

Tôi có nhiều ý tưởng, lại nghĩ ra một phương pháp mạo hiểm: Kiểm tra nói dối. Đây giống như một lần đánh cược với nghi phạm này.

Ngày hôm đó, anh Thắng mượn cơ thăm vấn nhân chứng để đưa Ngô Dũng đến Cục Cảnh sát. Khi đó, anh ta đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc về quê.

Trong văn phòng, như thường lệ, anh Thắng hỏi Ngô Dũng rằng liệu anh ta có biết gì về cái chết của Lâm Vũ không, Ngô Dũng đáp với vẻ mặt thoải mái: “Tôi không biết.”

Khi anh Thắng hỏi đến ngày mà Lâm Vũ mất tích, anh ta có từng gọi điện cho Lâm Vũ không thì ánh mắt của Ngô Dũng bắt đầu hơi dao động. Rõ ràng, anh ta không biết gì về các phương pháp điều tra, cũng hoàn toàn không nghĩ đến chi tiết này.

Lúc nhìn thấy chiếc máy trên bàn trông giống như điện tâm đồ, Ngô Dũng đã bắt đầu có phần căng thẳng, các ngón tay vô thức thực hiện những cử động nhỏ.

Tôi yêu cầu Ngô Dũng ngồi lên chiếc ghế bên cạnh máy phát hiện nói dối, sau đó nói cho anh ta biết rằng anh ta đang làm kiểm tra nói dối. Đôi mắt vốn trĩu xuống của anh ta vô thức ngược lên.

Khi máy phát hiện nói dối vừa được đưa vào trong nước, các điều tra viên hàng đầu đã cho rằng thứ này rất thần kì. Cho đến sau khi “vụ án giết người

của Đỗ Bồi Vũ”¹ được nhận định là án oan thì không còn ai lấy kết quả kiểm tra nói dối làm bằng chứng nữa. Lần này, chúng tôi định sử dụng máy phát hiện nói dối để phát huy tác dụng khác.

1 Vụ án oan chấn động giới cảnh sát Trung Quốc, vợ và bạn thân bị sát hại khi lên lút ra ngoài hẻm, cảnh sát Đỗ Bồi Vũ trở thành nghi phạm duy nhất và bị kết án tử hình.

Chúng tôi không trực tiếp bắt đầu cuộc kiểm tra nói dối, mà cố tình trì hoãn. Chờ đợi lâu sẽ khiến người bị thẩm vấn càng thêm căng thẳng, do đó sẽ dễ bị lộ sơ hở.

Tôi vội cón lên tay Ngô Dũng, dán các điện cực, cảm nhận hai tay anh ta cứng lại một cách rõ ràng. Tôi rút những lá bài poker đã chuẩn bị sẵn ra, bất ngờ đưa một lá Át Bích qua, anh ta ngạc nhiên nhận lấy.

“Xin hỏi, có phải tôi đưa lá Át Bích cho cậu đúng không? Cậu chỉ cần trả lời đúng hoặc không đúng thôi.”

“Đúng.” Ngô Dũng không hiểu gì.

Tôi lại đưa một lá 3 Rô qua.

Mục đích của câu hỏi đặt trước này là để kiểm tra mức độ hợp tác của đối phương, đồng thời khiến đối phương tin tưởng, chúng tôi có thể thông qua chiếc máy này để phán đoán xem liệu anh ta có đang nói dối hay không.

“Xin hỏi, có phải tôi đưa lá Át Rô cho cậu đúng không? Hãy nói cậu đang cầm lá Át Rô.”

“Tôi đang cầm lá Át Rô.”

Đường cong trên máy xuất hiện thay đổi nhẹ, đó là phản ứng bản năng sinh học nhất thời không thể kiểm soát được của Ngô Dũng sau khi nói dối.

Khiến anh ta “tin” chỉ là bước đầu tiên, rốt cuộc có thực hiện được hay không, bước tiếp theo mới là phần quan trọng nhất.

Anh Thắng và tôi bỏ qua câu hỏi mẫu chốt đầu tiên “Cậu có giết người không”, mà trực tiếp ném ra hai câu hỏi liên quan tiếp theo - “Có phải cậu đã vứt con dao ở gần hiện trường sau khi giết người không?” “Có phải cậu đã mang bộ quần áo mình mặc khi giết người về nhà không?”

Dường như trong phút chốc, Ngô Dũng đã bị trúng mũi tên vào khe hở bên trong áo giáp. Về hai câu hỏi này, anh ta gần như không hề có sự chuẩn bị nào, bèn hoang mang ngẩng đầu, nói: “Tôi không biết các anh hỏi vậy là có ý gì, tôi không muốn trả lời câu hỏi này.”

“Cho dù cậu có trả lời hay không thì chúng tôi đều có thể biết được kết quả, im lặng đồng nghĩa với có.”

Bước thứ hai của kiểm tra nói dối chính là khiến anh ta “hoảng loạn”.

Ngô Dũng bắt đầu liên tục phủ nhận, đường cong trên máy dao động dữ dội.

“Máy phát hiện nói dối rõ ràng đã phát hiện ra cậu đang nói dối, có chối cãi cũng không có tác dụng gì đâu.”

Phòng thủ tâm lí của Ngô Dũng đã hoàn toàn sụp đổ. Ngay sau đó, trước máy quay chuẩn bị sẵn của chúng tôi, anh ta thừa nhận rằng mình đã giết Lâm Vũ: “Tôi đã giết người, còn có Ngô Bình giúp tôi.”

Dựa theo manh mối do Ngô Dũng cung cấp, anh Thắng đã tóm được Ngô Bình ngay trong ngày hôm đó.

Cả hai đều nhận tội, quá trình quá suôn sẻ.

Điều khiến tôi không ngờ được là lúc này cả tôi và vụ án đều bị đẩy đến bên vách núi, lung lay sắp rơi. Bởi vì không có vật chứng.

Vật chứng quan trọng nhất trong vụ án là hung khí cắt cổ và bộ quần áo mà anh em họ Ngô mặc vào thời điểm gây án. Nếu tôi tìm thấy vết máu của Lâm Vũ trên những thứ này, vậy thì có thể khâu chuỗi bằng chứng hoàn chỉnh lại với nhau, kẻ giết người sẽ nhận được hình phạt thích đáng.

Nhưng hiện tại tôi không có những thứ như vậy, thật sự đã trở thành “chết không đối chứng” rồi!

Anh em họ Ngô nói rằng quần áo họ mặc vào hôm phạm tội đều đã bị vứt bỏ. Còn hung khí là một con dao làm bếp inox do Ngô Dũng mang từ nhà đến, kiểu dáng bình thường, cũng được sử dụng rất lâu, giết người xong thì vứt xuống sông, anh ta hoàn toàn không nhớ là nhãn hiệu gì, trông như thế nào, anh Thắng nhấp vào một tấm ảnh chụp con dao làm bếp từ trên mạng nào thì Ngô Dũng đều nói là giống.

Con sông bên rừng cây là con sông lớn nhất của khu vực thuộc chúng tôi, mặt nước rộng, trên sông thường có những con tàu chở hàng nghìn tấn qua lại. Ngô Dũng cũng không chắc rằng rốt cuộc mình đã ném ở vị trí nào, chỉ nhớ mình đã dùng rất nhiều sức lực, ít nhất đã ném xa 10m.

Bởi vì câu nói này mà tôi và đồng nghiệp đã mang theo máy dò kim loại và nam châm điện từ ngoại cỡ rồi bắt đầu trục vớt.

Trong 3 ngày, tôi đã thu hoạch được một chiếc vòng sắt bỏ đi, hai thanh thép, một vài mảnh kim loại khối không xác định và một vài cái ốc vít nhưng ngay đến thứ đồ trông giống con dao cũng không vớt lên được.

Đội trưởng bảo tôi dừng công việc trục vớt lại, điều này có nghĩa là vụ án có thể được treo ở đây rồi.

Tôi biết rằng tập hồ sơ này hoặc sẽ nằm trên bàn của tôi, hoặc sẽ bị bỏ vào trong tủ hồ sơ. Mà một khi đã bị cắt vào chiếc tủ tối tăm đó thì 10 năm, 20 năm sau sẽ không còn người nào mở ra nữa.

Những vụ án chưa giải quyết không còn được mở ra chẳng phải là một xấp giấy mỏng, mà đó là những “năm mờ” của các nạn nhân đè lên tim tôi.

Tiến độ của bên anh Thắng cũng không thuận lợi.

Vật chứng quan trọng cuối cùng được nhắc đến trong lời khai của anh em họ Ngô là chiếc xe máy mà Lâm Vũ đã lái đến hiện trường. Theo lời Ngô Dũng, họ đã bán chiếc xe cho một cửa hàng sửa xe máy nhỏ trên phố. Nhưng khi anh Thắng tìm thấy chủ cửa hàng xe, người chủ lại nói rằng chiếc xe máy mua vào chưa lâu thì đã bị người ta trộm mất.

Mặc dù chúng tôi nghi ngờ đây là cái cớ của ông chủ nhưng nhiều khả năng chiếc xe máy của Lâm Vũ đã bị đại lí xe tháo rời thành nhiều bộ phận để thanh lí rồi, điều đáng xấu hổ là chúng tôi cũng không có bằng chứng để chứng minh luận điểm này.

Mắt xích cuối cùng của chứng cứ cũng đã bị đứt đoạn.

Chỉ với lời khai thì chúng tôi hoàn toàn không thể buộc tội anh em họ Ngô được. Nếu anh em họ Ngô phản cung¹, tôi lấy cái gì để xác nhận tội ác của họ, lấy cái gì để đưa họ ra trước công lí đây? Mà bằng chứng đang ở đâu chứ?

1 Đưa ra lời khai lần sau ngược lại hoàn toàn, phủ nhận 1 phần hay toàn bộ lời khai trước đây mà bị can, bị cáo hoặc những người tham gia tố tụng khác đã cung cấp trong quá trình điều tra, xét xử vụ án hình sự.

Chính vào lúc này, chuyện tôi lo lắng nhất đã xảy ra:

Lời khai của anh em họ Ngô có vấn đề rồi.

Anh Thắng phát hiện ra rằng các chi tiết do Ngô Dũng và Ngô Bình khai báo không hề nhất quán hoàn toàn, thậm chí biên bản của cùng một người mỗi lần cũng đều có một số chi tiết không khớp. Sau cuộc thẩm vấn trong trại tạm giam thì anh ấy đến tìm tôi rồi nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Bắt buộc phải tìm ra bằng chứng, nếu không sẽ “rắc rối” đấy.”

Tôi biết “rắc rối” trong miệng anh Thắng là gì.

Đó là một vụ án có thể gọi là cơn “ác mộng” của mọi cảnh sát hình sự trong đội chúng tôi - Chúng tôi đã từng tự tay thả một “kẻ giết người”.

6 năm trước, ở khu vực thuộc từng xảy ra một vụ án kì lạ: Trong bệnh viện, một bệnh nhân bỗng nhiên lên cơn co giật, sau đó nhanh chóng tử vong.

Bệnh nhân vốn dĩ không có tiền sử động kinh, việc có các triệu chứng này là khá bất thường. Do các triệu chứng ngộ độc tetramine² rất giống với các triệu chứng khi lên cơn động kinh, nên có bác sĩ nghi ngờ rằng bệnh nhân có thể đã bị ngộ độc.

² Tetramine là hóa chất diệt chuột cực độc, đã bị cấm ở nhiều nước, kể cả ở Trung Quốc.

Kết quả xét nghiệm chất độc khiến mọi người đều sửng sốt: Máu của người chết quả thật có chứa thành phần tetramine.

Chúng tôi ngay lập tức phong tỏa bệnh viện. Nhưng trong khi kiểm tra hồ sơ bệnh án sau đó, chúng tôi phát hiện ra chuyện còn khiến người ta sồn gai ớn hơn: Bệnh viện này từ trước đến nay đã có 26 bệnh nhân từng xuất hiện triệu chứng co giật tương tự chứng động kinh.

So sánh với số liệu trước đây, khả năng một bệnh viện chưa đến 500 nhân viên y tế xuất hiện 26 bệnh nhân động kinh trong thời gian ngắn gần như bằng không.

Nói cách khác, trong bệnh viện này có một kẻ lang thang vẫn luôn lây lan chất độc! Trong số 26 người trước đó có lẽ cũng có cả nạn nhân nữa.

Chúng tôi đã lấy mẫu móng tay của những người này, lấy máu để tiến hành xét nghiệm, thậm chí sau khi có được sự đồng ý của người thân đối phương, chúng tôi đã đào thi thể của một bệnh nhân được chôn cất lên rồi mở quan tài để khám nghiệm tử thi.

Nhưng cuối cùng, tôi chỉ phát hiện ra thành phần tetramine trong cơ thể của một người chết mà thôi.

Nghi phạm được xác định là một nữ y tá ngoài 60 tuổi. Bà ta trông có vẻ kín đáo, rụt rè, bình thường đến mức cứ đi một vòng trên đường là sẽ biến mất trong đám đông.

Tôi chỉ nhớ rằng tay bà ta cực kì ướt.

Nhìn trong hồ sơ y tá, bà ta giống như một “ác quỷ” biết đi, bà ta phụ trách khu nào, tầng nào thì chỗ đó sẽ xuất hiện các “bệnh nhân lên cơn động kinh”.

Chúng tôi thậm chí còn tìm thấy tetramine ở chỗ bà ta cất đồ đạc cá nhân, nhưng bà ta thanh minh là mình giữ lại để diệt chuột, hơn nữa căn phòng nơi y tá cất đồ về cơ bản là không gian mở, ai cũng có thể ra vào, ai cũng bị tình nghi.

Cuối cùng, chúng tôi không phát hiện ra thành phần tetramine trong mẫu xét nghiệm của nữ y tá. Nữ y tá được thả ra do vô tội.

Ngày thả bà ta ra, tâm trạng tôi vô cùng nặng nề. Đáng sợ nhất chính là kiểu “hung thủ” tưởng chừng như là bình thường này, bởi vì không ai có thể đảm bảo rằng bà ta sẽ không tiếp tục gây án, mà thả đi có lẽ sẽ không bắt lại được nữa - Loại cảm giác đó giống như chôn một quả bom dưới đám đông vậy, không biết liệu rằng nó có phát nổ hay không, càng không biết khi nào nó sẽ phát nổ.

Dưới con mắt của các bác sĩ và y tá trong bệnh viện, là chúng tôi đã thả hung thủ đi.

Lúc này, nghi phạm Ngô Dũng, Ngô Bình đang bên trong hàng rào sắt của trại tạm giam, cả hai đều có cùng lời khai nhưng nếu chúng tôi không lấy được chứng cứ thì cánh cổng dẫn ra bên ngoài kia có thể được mở bất cứ lúc nào.

Từ đó về sau, vào những ngày đã kết thúc công việc như thường lệ, hoặc những khi sắp xếp việc khám nghiệm tử thi trong ngày đó tương đối ít, tôi thường dẫn trợ lý và đồng nghiệp đến bờ đê nơi Lâm Vũ gặp nạn để “hóng gió”, mong đợi có thể vớ được thứ gì đó liên quan đến vụ án.

1 lần, 2 lần, 10 lần “hóng gió” trôi qua, thời tiết ở Quảng Đông đã dần dần mát mẻ hơn.

Có lần “hóng gió”, trợ lý không biết tìm thấy ở đâu ra một chiếc dép lê rách nát, tôi liếc nhìn rồi hỏi anh ta với vẻ không vui: “Một người chết, hai nghi phạm, ba người đàn ông, chân của ai có thể xỏ vừa chiếc dép kiểu nữ size 36 này chứ?”

Không biết đã “hóng gió” bao nhiêu lần, vào một ngày của tháng 12, bỗng nhiên tôi tìm thấy một giọt máu khô chỉ lớn hơn hạt đậu tương một chút trên con đường cái ven bờ đê.

Tôi rất phấn khích, bèn cẩn thận chuyển mẫu về phòng thí nghiệm nhưng cứ như gặp ma vậy, tôi xét nghiệm ba lần liên tiếp đều không ra mẫu DNA. Tôi không từ bỏ, gửi mẫu còn lại lên cơ quan giám định cấp tỉnh. Kết quả khiến người ta sục sôi hoàn toàn: Đó vốn không phải là “máu người” mà là “máu cá”!

Tôi đã trở thành bác sĩ pháp y không phân biệt được máu người với máu cá. Chính vào lúc tôi bị hiện trường giày vò đến kiệt quệ cả về tinh thần lẫn sức lực, anh Thắng vẫn đang mò mẫm trong một con sông nhỏ ròng rã 2 ngày dưới sự chỉ dẫn của khẩu cung mà Ngô Dũng mới khai, hi vọng sẽ tìm thấy ví tiền, điện thoại anh ta vứt xuống con sông nhỏ.

Thứ vớt lên được ngoại trừ lớp bùn đen sì ra thì chỉ toàn là rác.

Vào thời điểm then chốt, chị gái của Lâm Vũ chợt nhớ ra một manh mối quan trọng: Chiếc hộp đựng kính. Cô ấy nhớ rất rõ Lâm Vũ lái xe của mình đi, trên xe còn có một cặp kính của cô ấy. Sau khi cả em trai và xe cùng mất tích, cô ấy lại cắt một cặp kính khác tại cùng một cửa hàng kính mắt.

Nhưng từ đầu cuộc thẩm vấn đến nay, anh em họ Ngô hoàn toàn không đề cập đến “chiếc hộp đựng kính”.

Đây có thể là một sơ suất nhưng cũng có thể là một bước ngoặt của vụ án.

Tôi lại đến hiện trường vụ án, đây đã trở thành hiện trường tôi từng đến nhiều lần nhất kể từ khi tôi làm bác sĩ pháp y đến nay.

Sắp đến những ngày cuối tháng 12 rồi, tôi đã chứng kiến sự thay đổi của hiện trường vụ án, ở Quảng Đông, 3 tháng này đã bao gồm 3/4 cảnh vật thay đổi trong một năm.

Chiếc hộp kính nho nhỏ. Phần khó chịu nhất của loại công việc tìm kiếm này nằm ở chỗ không có vị trí cụ thể, chỉ có thể dựa vào hai mắt, hai chân để tìm đi tìm lại nhiều lần.

Nỗi lo lắng lớn hơn đến từ việc không ai biết liệu chiếc hộp đựng kính do hung thủ tiện tay vứt đi rồi cuộc có còn ở đó hay không.

Lần đầu tiên, 10 người với ý chí chiến đấu cao ngất. Kết quả là tìm cả buổi chiều, đến lúc trời tối chỉ có thể quay về căn tin ăn cơm.

Lần thứ hai, chỉ có 3 người đi.

Lần thứ ba, lần thứ tư, tôi chỉ có thể kéo người trợ lý đi cùng.

Đúng vậy, tôi đã quen với sự thất vọng nhưng vẫn không thể từ bỏ sự kì vọng. Trong lòng tôi đã tính sẵn, cho dù hồ sơ vụ án có được gửi lên Viện kiểm sát, chỉ cần một ngày chưa mở phiên tòa, một ngày chưa xét xử thì một ngày tôi cũng sẽ không dừng lại.

Vụ án chưa phá xong, kẻ xấu chưa bị bắt nhưng loại chuyện khiến tên tội phạm trong tay trượt mất, một lần là đủ rồi.

Sau một buổi chiều rất bình thường, tôi lại gọi đồng nghiệp cũng xuất phát. Đây đã là lần “hóng gió” thứ hai mươi ba.

Gần tối, giữa lúc tôi tưởng rằng hôm nay lại là một ngày uống phí nữa thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng reo hò của đồng nghiệp, tôi thấy anh ấy nhảy cẫng lên, hai tay giơ cao, một tay còn cầm một cây sào trúc dài không biết nhặt ở đâu về.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người hơn 30 tuổi nhảy cao như vậy, ngoài ở sân bóng rổ ra.

Tôi vút cành cây khô trên tay rồi chạy đến.

Trong bãi cỏ, một chiếc hộp nhỏ màu đen lặng lẽ nằm đó.

Sau khi được chị gái Lâm Vũ nhận diện, chiếc hộp kính mà chúng tôi tìm thấy chính là chiếc ban đầu cô ấy đã để trên xe máy, trên hộp kính và khăn lau kính còn in rõ tên và địa chỉ của cửa hàng kính mắt.

Vật chứng được tìm thấy dựa theo lời khai đã trở thành mắt xích cuối cùng, cũng là mắt xích quan trọng nhất trong chuỗi bằng chứng.

Tất cả các tài liệu của vụ án đã được bàn giao đúng hạn cho Viện kiểm sát trước cuối năm, anh em họ Ngô chính thức bị bắt giữ. Vào mùa đông năm sau, Ngô Dũng bị kết án tử hình, Ngô Bình bị kết án tử hình hoãn thi hành. Lúc gửi hồ sơ về phòng lưu trữ, tôi đã kí tên mình lên hồ sơ vụ án. Tôi biết rằng tập hồ sơ này sẽ không bao giờ được mở lại, tôi là người cuối cùng xử lí nó.

Có lẽ tôi thật sự đã bị ám ảnh quá sâu. Mặc dù đã tìm thấy bằng chứng, kẻ giết người đã bị trừng phạt nhưng tôi vẫn không thể hoàn toàn buông bỏ vụ án này. Bộ “xếp hình xương người” đó cứ lớn vồn trong tâm trí tôi, tôi vẫn còn một “câu đố” chưa nghĩ ra.

Lúc đầu, một ngày nào đó sau “ngày 1 tháng 5”, Lâm Vũ tìm gặp Ngô Dũng nói rằng có người nợ anh ta 5000 nhân dân tệ tiền cho vay nặng lãi, bảo Ngô Dũng đi đòi nợ cùng anh ta, đồng thời hứa sẽ chia chút cho anh ta khi đòi được, “Chắc chắn sẽ không để cậu làm việc vô ích đâu.”

Lâm Vũ đã đến Quảng Đông được vài năm, càng quen thuộc môi trường ở đây hơn, sau khi Ngô Dũng từ quê lên, anh ta đã trở thành tay sai của người đồng hương Lâm Vũ này. Lần này, Ngô Dũng cũng không nghĩ nhiều, bèn đồng ý cùng đi đòi nợ với Lâm Vũ.

Bận rộn mất 2 tháng, cho dù cả hai có tìm đến nhà con nợ hay nơi làm việc thì cũng không chặn được người, không lấy lại được một đồng nào. Ngô Dũng cảm thấy việc đòi nợ không có kết quả nên không muốn đi nữa.

Còn có một chi tiết nhỏ được Ngô Dũng đề cập đến khi thẩm vấn, đó là anh ta thấy Lâm Vũ đã tự thêm một số “0” vào giấy chứng nhận nợ vì không lấy được tiền, đổi “5000” thành “50000”, điều này càng khiến anh ta cảm thấy Lâm Vũ không đáng tin.

Anh ta lại từ chối lời rủ rê cùng nhau đi đòi nợ của Lâm Vũ, đồng thời thử xin “đại ca” chút phí cực khổ. Bởi vì mỗi lần ra ngoài, dù là đồ xăng xe hay ăn uống, đều do bản thân bỏ tiền túi ra.

Không ngờ, “thằng em” lại nhận được hai cái tát từ “đại ca”.

Ngô Dũng không lên tiếng, cũng không đánh trả nhưng chính hai cái tát này đã khiến anh ta âm thầm có những mưu tính riêng.

Ngô Dũng nói chuyện này với anh họ Ngô Bình, hai người giao hẹn sẽ dạy cho Lâm Vũ một bài học trong rừng cây nhỏ ven sông.

Hôm đó, Ngô Dũng gọi điện nói với Lâm Vũ rằng nhìn thấy con nợ đang câu cá bên bờ sông, bảo anh ta nhanh chóng đến.

Ngô Dũng dẫn Lâm Vũ vào rừng cây, Ngô Bình đang trốn trong rừng lập tức quơ con dao xông lên từ phía sau nhưng chẳng đợi Ngô Bình ra tay thì “đại ca” Lâm Vũ đã đẩy anh ta ra rồi trả lại cho Ngô Dũng hai đá.

Gần như cùng lúc đó, Ngô Dũng rút con dao làm bếp cửa vào cổ Lâm Vũ. Sợ rằng đối phương không chết, anh ta lại cửa lên cổ mấy nhát nữa. Đây chính là 3 vết cắt mà tôi tìm thấy trên bộ xương lúc đầu.

Sau khi giết người, cả hai lấy đi ví tiền và điện thoại của Lâm Vũ rồi lái xe máy của anh ta bỏ trốn. Cho đến khi bị chúng tôi bắt giữ sau hơn nửa năm.

Tôi từng gặp rất nhiều thiếu niên mơ mộng về một giang hồ đầy hào hiệp và chính nghĩa. Bây giờ tôi mới hiểu rằng trong giang hồ này thật ra chỉ có những tranh chấp về mấy trăm tệ tiền bạc, phía sau là dao kiếm và xương khô.

05

AI ĐÃ ĐỘNG VÀO LÊ CỦA CÔ ẤY?

Thời gian xảy ra vụ án: Tháng 6 năm 2017

Tóm tắt tình tiết vụ án: Một khách thuê nhà bị giết hại trong một tòa nhà cho thuê nào đó.

Người chết: Khách nữ thuê nhà.

Phân tích khám nghiệm tử thi:

Khuôn mặt bị quần bằng băng dính trong, chân tay bị trói bằng dây nilon.

Váy bị vén lên tận eo, tìm thấy những dấu tay máu ở mặt trong đùi, **ngghi bị xâm hại tình dục.**

Phần ngực “có vết thương”, không ngừng rỉ máu, máu hiện lên màu đỏ sẫm.

Khoảng năm 2000, làm bác sĩ pháp y ở khu vực châu thổ sông Châu Giang là chuyện không dễ dàng gì. Nhất là đối với một bác sĩ pháp y đen đui như tôi.

Vào thời điểm đó, châu thổ sông Châu Giang là khu vực điểm mù về an ninh trật tự nổi tiếng trong cả nước, có gần trăm vụ án mạng xảy ra mỗi năm. Có lẽ tôi là nguồn cơn của mọi rắc rối, vừa đến ca trực thì vụ án đã nổ ra. Tôi từng điều tra liên tiếp 3 vụ án mạng không liên quan gì đến nhau trong một đêm trực. Trong thời điểm đen tối nhất, không ai có thể tưởng tượng được sự hung hãn của bọn xã hội đen.

Nhưng giờ đã khác rồi. Chúng tôi đã chiến đấu với đám người này gần 10 năm, trong đội có 3 anh em hi sinh, rất nhiều camera được lắp đặt để quản lý chặt chẽ việc đăng kí nhà trọ, số lượng những vụ án mạng tính chất man rợ cũng không bằng 1/5 năm đó nữa.

Anh Thắng và tôi vẫn luôn nghĩ rằng cuộc sống sẽ trôi qua chậm rãi như thế.

Tuy nhiên, giữa mùa hè năm 2017, một vụ án đã khiến chúng tôi cảm giác như mình vừa bị đánh một gậy. Chúng tôi chưa bao giờ phải chịu cú sốc như vậy, hung thủ đã sử dụng một miếng che mắt vụng về để làm rối tung mọi manh mối. Chúng tôi đã điều động hàng trăm người, lực lượng cảnh sát của cả khu vực bị trêu đùa đến mức quay mòng mòng.

Vào ngày thứ ba sau vụ việc, anh Thắng và tôi đứng trong tòa chung cư nơi xảy ra vụ án, cảm thấy hơi thất thần. Việc tìm kiếm bên ngoài long trời lở đất, mà vật chứng quan trọng nhất lại cách chúng tôi không quá 10m theo đường thẳng, nhưng lúc đó chúng tôi vẫn chưa hề nhận ra.

Sáng sớm hôm đó, tôi bị đánh thức bởi một cuộc điện thoại.

Địa điểm xảy ra vụ cướp mà tôi mới đến hôm kia lại xảy ra một vụ án mạng. Cùng một tòa nhà, cùng một thủ đoạn gây án, nạn nhân đều là nữ giới. Hung thủ đã dùng một chai CocaCola để làm nhục cô gái. Tôi đoán rằng đây là một vụ án liên hoàn, những kẻ khốn nạn dám làm thế này đáng lẽ phải bị bắt hết từ 10 năm trước mới phải.

Tôi vừa cầm hộp dụng cụ chuẩn bị lên đường thì đã thấy anh Thắng lái chiếc Nissan cũ lao thẳng ra khỏi cổng Cục Cảnh sát. Anh ấy không đợi tôi. Tôi lái xe qua những con ngõ treo đầy biển hiệu, đậu lại ở nơi xảy ra án mạng. Hộp đèn nhấp nháy, con ngõ ẩm ướt, giống như *Trùng Khánh Sâm*

Lâm¹ phiên bản chợ, chiếc Nissan cũ của anh Thắng đậu ở phía trước.

1 Một bộ phim kinh điển của điện ảnh Hồng Kông do đạo diễn Vương Gia Vệ sản xuất năm 1994.

Trước mặt là một tòa nhà ba tầng màu trắng, có cửa chống trộm inox, cửa sổ chống trộm inox, xung quanh dán những biển quảng cáo như bệnh vẩy nến.

Mọi thứ bên cạnh đều đang nói với tôi rằng nhất định phải cẩn thận khi đến đây.

2 ngày trước, chủ tòa nhà này bị một khách nam thuê nhà trói vào phòng rồi cướp đi điện thoại và tiền mặt. Không ngờ 2 ngày sau, tại đây lại xảy ra một vụ án khác, thủ đoạn gần như y hệt: Trói cô gái, cướp tiền. Chỉ là lần này, tên tội phạm đã hoàn toàn chìm đắm trong sự cuồng loạn, hắn đã giết chết cô gái.

Khi tôi đến cửa, anh Thắng vừa ra khỏi đó. Thấy tôi đến, anh ấy chỉ một vò dầu. Tôi nhìn thấy một vết trà bẩn nho nhỏ trên quần jean của anh ấy, đoán là đêm qua lại không về nhà.

Tôi biết anh Thắng đang lo lắng điều gì, đối với vụ án tiếp theo này, anh ấy khó chịu hơn ai hết.

Trong vụ nữ chủ nhà bị cướp, anh Thắng là một trong những điều tra viên chính. Không ngờ, anh ấy vẫn chưa tìm được manh mối nào về tên cướp thì trong tòa nhà này lại xảy ra một vụ án mạng khác rồi.

Án trước án sau chỉ cách nhau có 2 ngày, anh ấy coi đây là một sai sót khó mà chấp nhận nổi, anh ấy nói: “Nếu những anh em đó vẫn còn, nếu cả đội được coi trọng đầy đủ thì ngay lập tức dốc toàn lực để truy bắt kẻ chạy trốn, kẻ thủ ác sẽ không có cơ hội ra tay giết người nữa.”

Nếu có thể nhanh chóng bắt được tên cướp, có lẽ cô gái này đã không bị giết.

Nhưng thật ra, tuy rằng vụ cướp có tính chất nghiêm trọng nhưng số tiền liên quan không lớn, cộng thêm công tác an ninh trật tự có chuyển biến tốt, thành viên trong đội trọng án đã được giảm bớt rất nhiều, đội lo lắng sẽ không có nhân lực xử lý vụ án mới, vậy nên không sử dụng số lượng lớn cảnh sát để theo sát vụ án. Anh Thắng nói rằng mình là “một trong số” các điều tra viên, thật ra anh ấy là người duy nhất thật sự gia nhập vào lực lượng cảnh sát, rốt cuộc, trong đội chỉ có 7 người.

Không có đủ nhân lực và thời gian, không ai trách cứ anh Thắng cả nhưng nhìn anh Thắng hút thuốc nhiều đến thế thì sẽ biết, hiện tại anh ấy đang tự trách, áp lực đè nặng trên vai.

Tôi đi cùng anh ấy đến cuối hành lang tầng một, nhìn anh ấy đang dập bỏ điều thuốc sắp cháy hết lên tường, lúc đang định ném đi thì tôi vỗ vào người anh ấy, nhắc nhở: “Đừng vứt đồ vào hiện trường vụ án mạng.”

Anh ấy cầm đầu lọ thuốc, hồi lâu mới nói một câu: “Bất kể thế nào, cứ bắt được tên đó là sẽ biết rõ hết thôi.”

Nữ chủ nhà đang tiếp nhận câu hỏi, thấy tôi đến bèn gật đầu chào tôi một cách bất lực.

Phần lớn thời gian, sự hiện diện của bác sĩ pháp y không được người ta yêu thích. Có lẽ bà ấy cũng không ngờ rằng trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại chạm mặt tôi lần nữa.

Có thể sự xuất hiện của tôi khiến bà ấy nhớ lại chuyện đã xảy ra với mình vào 2 ngày trước, bà ấy bồn chồn xoa cổ tay, vết bầm tím do dây trói gây ra vẫn chưa mờ hẳn đi.

Kẻ trói bà ấy là khách nam thuê nhà được một ngày - Vi Kiến Quân.

Hôm đó, Vi Kiến Quân lấy cớ dọn phòng lừa nữ chủ nhà vào phòng rồi rút dao gấp ra đe dọa, dùng dây nilon trói bà ấy lại. Sau khi lấy tiền mặt và điện thoại, anh ta còn bịt miệng nữ chủ nhà bằng băng dính trong.

Phải đến khi có người thuê nhà đi làm về nghe thấy có tiếng động thì nữ chủ nhà mới được giải cứu.

Nữ chủ nhà là người làm thuê thế hệ trước đã sống ở Quảng Đông mười mấy năm, bà ấy đã quen với cuộc sống ổn định như hiện tại từ lâu. Lúc kiểm tra thương tích, bà ấy vẫn đang chửi rủa Vi Kiến Quân: “Không ngờ người đàn ông trung niên ấy lại độc ác như vậy, không trả tiền nhà lại còn cướp tiền của tôi.” Nhưng hôm nay trông thấy cô gái bị giết, bà ấy chỉ còn lại sự nhẹ nhõm.

Giờ nhìn lại, nữ chủ nhà quả là may mắn. Bà ấy thoát rồi nhưng khách nữ thuê nhà của bà ấy thì không.

Đứng ở cánh cửa khép hờ, dù đã đeo khẩu trang dùng một lần nhưng tôi vẫn lờ mờ ngửi thấy mùi tanh thoang thoảng bay ra, đó là mùi của rất nhiều máu chảy ra.

Những dấu chân máu rải rác chiếm hơn một nửa sàn nhà của căn phòng nhỏ này, thi thể của cô gái ngã nghiêng xuống bên giường.

Đây là một cô gái 23 tuổi, chân tay của cô ấy bị trói chặt bằng dây nilon, lộ ra vết đỏ sẫm và thâm tím. Từng vòng của băng dính trong bịt kín miệng cô ấy, do băng dính quá chặtm các đường nét trên khuôn mặt trắng trẻo non nớt của cô gái bị xoắn lại với nhau, trông có vẻ đau đớn và tuyệt vọng.

Cách cuốn băng dính này chặt hơn nhiều so với 2 ngày trước.

Váy của cô gái được vén lên tận eo, mặt trong đùi lưu lại mấy dấu tay máu loang lổ, điều này cho thấy cô ấy có thể đã bị xâm hại tình dục lúc còn sống.

Khi lật thi thể cô gái lên, vết thương trên ngực cô ấy vẫn đang không ngừng rỉ máu đỏ sẫm. Lúc tôi kiểm tra xong thi thể của cô gái, khi đứng dậy từ bên cạnh cô ấy, đôi găng tay cao su vốn trắng như tuyết đã nhuốm máu đỏ tươi. Cảnh tượng như vậy, bất kể là ai nhìn thấy thì trong lòng cũng đều khó chịu. Tôi không biết nếu mình đổi sang vị trí của anh Thắng, liệu có thể chịu đựng được hay không. Tôi thở dài, thay đôi găng tay mới rồi tiếp tục kiểm tra.

Áo thể thao và quần đùi đã giặt sạch còn được phơi ngoài ban công, lưới chống trộm trên cửa sổ còn nguyên vẹn, khóa cửa không bị phá hoại, cũng không có dấu vết của kỹ thuật bẻ khóa, chiếc túi xách trên bàn của cô gái đang mở, có vẻ như đã bị lấy hết sạch

Cần tiền sao?

Vụ án có thời gian sát nhau đến vậy, thủ đoạn tương đồng, phương tiện tương đồng, thậm chí động cơ gây án cũng tương đồng.

Việc theo sát vị khách thuê nhà có tên “Vi Kiến Quân” này là ưu tiên hàng đầu.

Xem xét xong hiện trường thì đã gần trưa, tôi không màng nghỉ ngơi, trực tiếp lái xe đến nhà tang lễ, vụ án cấp bách, bắt buộc phải giải phẫu tử thi ngay lập tức.

Tôi không ngờ rằng người nhà đã đến nhà tang lễ từ lâu, họ đến để ký vào giấy thông báo giải phẫu tử thi, đồng thời muốn nhìn thi hài một lần nữa.

Chiếc túi bọc xác được đặt trên bàn giải phẫu lạnh lẽo làm bằng inox, tôi chỉ kéo mở phần trên, để lộ ra khuôn mặt bị băng dính quấn quanh của cô gái.

Gương mặt trẻ trung méo mó trước cái chết. Tôi không thể để tất cả các chi tiết của thi thể lộ ra trước mặt người nhà được, tôi không đành lòng.

Bạn trai của cô gái đỏ hoe cả mắt, đôi vai run rẩy không ngừng. Anh ta và cô gái vốn định sẽ kết hôn trong năm nay, vài ngày trước mới chọn xong váy cưới.

Chị gái và anh rể của cô gái cũng oán trách rằng ông trời không có mắt, chị gái nói hôm trước mình còn chơi bóng với em, tại sao hôm nay đã đi rồi.

Người báo án là anh rể của cô gái, người đàn ông trung niên hơn 30 tuổi này còn tỏ ra đau buồn hơn vợ mình. Anh ta gọi cho cô gái vào buổi sáng, nhận thấy điện thoại bị tắt máy, bèn đến phòng trọ của cô gái thì phát hiện ra cô gái đã gục trên vũng máu rồi.

Khi người mẹ cố gắng đưa tay chạm vào cơ thể lạnh ngắt của con gái, tôi nhắc nhở bà ấy rằng điều đó có thể phá hỏng dấu vết của vật chứng còn sót lại, sẽ khiến hung thủ càng khó bị bắt hơn.

Lúc tiễn họ ra khỏi phòng giải phẫu, cha cô gái nắm chặt lấy tay tôi mà nói: “Các anh nhất định phải bắt được kẻ thủ ác đáng đâm nghìn dao đó!”

Tôi mím môi, nhìn vào mắt ông ấy, gật đầu.

Mỗi khi gặp phải tình huống tương tự, tôi đều không thể nói ra câu “Xin chia buồn” được, im lặng có lẽ là câu trả lời duy nhất của tôi.

Vi Kiến Quân chạy trốn rồi.

Lúc anh Thắng đang điều tra vụ cướp, từng lấy được video giám sát xung quanh. 2 ngày trước, sau khi cướp tài sản của nữ chủ nhà, Vi Kiến Quân leo lên một chiếc xe máy gắn biển số giả rồi khỏi hiện trường, đó là lần cuối cùng anh ta xuất hiện.

Loại người cướp của rồi bỏ chạy, trong mắt anh Thắng lại bình thường hơn ai hết. Họ thường tự cảm thấy cùng đường, vì tiền một châu cơm, bèn chộp lấy tiền rồi chạy, thậm chí cho rằng có bị cảnh sát bắt cũng không thiệt gì.

Nếu hiện trường này xảy ra lúc tôi và anh Thắng mới làm việc thì không kì lạ chút nào. Năm 2000, người đi đường không dám đeo túi ra sau lưng, chỉ đành ôm trước ngực. Nếu ai chưa từng bị mất cắp trong ba đến năm năm thì có thể coi là kì tích.

Nhưng hiện nay, an ninh trật tự của xã hội đã không còn như trước nữa. Không chỉ cảnh sát, mà ngay cả dân thường cũng buông lỏng cảnh giác.

Trước cổng chung cư vốn dĩ có camera nhưng đã bị hỏng, nữ chủ nhà tiếc tiền nên vẫn chưa thay cái mới. Thế là nơi có nhiều khả năng còn sót lại manh mối nhất hiện tại đã không thể kiểm tra được gì.

Nhưng có một thông tin tốt là lần này liên quan đến vụ án mạng, việc điều động nhân lực vật lực sẽ không bị hạn chế nữa. Tại cuộc họp vụ án, cục trưởng đã đồng ý kết hợp hai vụ án để điều tra và chỉ đạo tất cả các bộ phận hợp tác toàn lực.

Cuối cùng, anh Thắng đã không phải vật lộn một mình nữa, nhưng với lực lượng cảnh sát nhiều như vậy, liệu có thể phá án trong thời gian ngắn hay không, anh Thắng lại phải vác trên vai áp lực mới.

Trước đó, một đồng nghiệp đã sắp xếp bản danh sách mối quan hệ của nạn nhân, bên trên ghi lại những người có liên quan đến cô gái, mở trang đầu tiên ra, trong đó có gia đình, bạn trai, cùng với người thuê nhà bên cạnh.

Nhưng khi đó chúng tôi đã quá tự tin, không ai xem kỹ bản danh sách này cả, mỗi người đều tin rằng chỉ cần bắt được Vi Kiến Quân là có thể cho cô gái một câu trả lời.

Trên một công trường cách đó hàng chục km, chúng tôi tìm thấy Vi Kiến Quân.

Khi anh Thắng chìa súng xông vào kí túc xá, Vi Kiến Quân đang ngủ với nửa thân trên để trần, lúc bị ấn xuống, anh ta vẫn còn mơ màng.

Vi Kiến Quân rõ ràng không ngờ mình lại bị bắt sớm như vậy. Anh ta cho rằng cướp xong bỏ chạy, không sử dụng chứng minh thư, cũng không liên lạc với người trong nhà thì cảnh sát sẽ không tóm được anh ta.

Nhưng đây là vụ án mạng, hàng trăm cảnh sát của cả vùng đều được điều động.

Thấy dáng vẻ giả ngây giả ngốc của Vi Kiến Quân, anh Thắng hung dữ tát vào đầu anh ta. Không đếm xỉa tới tiếng anh ta kêu đau đớn, anh Thắng kéo chiếc còng tay sau lưng, lôi người đến bên giường, sau đó mò tìm điện thoại của nữ chủ nhà ở đầu giường.

Thằng nhóc Vi Kiến Quân, trông thì ngoan cố nhưng đối mặt với bằng chứng lại trung thực hơn bất cứ ai. Anh ta biết rằng thành thật khai nhận quá trình phạm tội sẽ đỡ khổ hơn nhiều.

Vi Kiến Quân nói anh ta từ quê lên thành phố làm thuê với người đồng hương, muốn tìm một công việc nhẹ nhàng nhưng qua mấy ngày đều không hợp ý, tiền bạc ngày càng eo hẹp, lúc này vừa khéo nhìn thấy tiền mặt trong túi xách của nữ chủ nhà, vì vậy đã có suy nghĩ lệch lạc.

Vi Kiến Quân thú nhận quá trình cướp tài sản của nữ chủ nhà nhưng không khai một lời nào về việc sát hại cô gái.

Trên đường đưa Vi Kiến Quân trở về Cục, anh Thắng dần dần nhận ra có điều gì đó không đúng, phản ứng của Vi Kiến Quân hoàn toàn không giống một kẻ vừa giết người đang chạy trốn.

Anh Thắng thử hỏi dò: “Sau khi cướp tài sản của nữ chủ nhà xong, cậu có bao giờ quay lại tòa nhà đó không?”

“Tôi đã cướp xong rồi, quay lại làm gì chứ?”

Anh Thắng đã sắp xếp cho đồng nghiệp của mình đột ngột thăm vấn Vi Kiến Quân vào ban đêm, bản thân lại vội vã trở lại công trường để xác minh thêm về quỹ đạo hành tung của Vi Kiến Quân vào đêm xảy ra án mạng.

Trong khi đó, tôi nhận được cuộc gọi từ phòng xét nghiệm DNA, anh Thắng đã xác nhận tính chân thực của lời khai mà Vi Kiến Quân cung cấp. Kết quả xét nghiệm giám định DNA cho thấy trong mẫu sinh phẩm thu được trên người cô gái xuất hiện DNA của một nam giới chưa rõ danh tính. Nó không thuộc về bạn trai của cô gái, cũng không thuộc về Vi Kiến Quân. Vi Kiến Quân quả thật đã bắt trói nữ chủ nhà, nhưng anh ta không phải là hung thủ giết hại cô gái.

Kết quả do anh Thắng gửi lại cũng chứng thực điểm này. 3 người công nhân sống cùng Vi Kiến Quân đều cho biết đêm xảy ra án mạng, Vi Kiến Quân đã lên giường đi ngủ cùng lúc với họ, sáng ngày hôm sau lại cùng nhau làm việc. Vi Kiến Quân không có phương tiện đi lại nên không thể chạy đi chạy lại mười mấy km để gây án mà không bị họ phát hiện ra trong mấy tiếng đồng hồ khi họ ngủ được.

Suy đoán ban đầu đã bị phủ định, nghi án “nghỉ phạm số một” bị loại bỏ hoàn toàn. Mọi thứ lại trở về điểm xuất phát.

Tôi và anh Thắng có cảm giác như bị lừa giỡn vậy, đồng thời phát cáu bởi tư duy quán tính của mình, bây giờ chúng tôi phải tìm ra hung thủ thật sự.

Tôi không kịp thất vọng, bèn mở các tấm ảnh chụp khám nghiệm hiện trường trong máy tính ra.

Màn đêm bao trùm, ngoài cửa sổ là đèn đuốc sáng trưng. Tôi biết, đối với anh Thắng, đêm nay lại là một đêm mất ngủ. Đội đã huy động rất nhiều lực lượng canh sát cho vụ án này, kết quả lại bắt nhầm người.

Tôi lướt qua các tấm ảnh trên máy tính, tấm cận cảnh dấu tay máu trên phần thân dưới của cô gái một lần nữa lọt vào tầm mắt tôi. Xem xét thông tin có được từ trên thi thể, đây là một tội ác có mưu tính trước, nếu không phải vì tiền thì đó chắc hẳn là vì tình dục.

Chúng tôi buộc phải điều tra theo phương hướng mới, DNA nam giới để lại trên người cô gái có thể đến từ hung thủ.

Anh Thắng lao vào văn phòng của tôi, khắp người toàn mùi thuốc lá. Đến cùng với anh ấy, còn có bản danh sách các mối quan hệ của nạn nhân đã bị lãng quên từ lâu kia.

“Ông cháu này đến đây không phải vì tiền, mà là vì cô gái! Còn có manh mối gì nữa không?” Anh ấy cầm chiếc ly, đôi mắt đầy tia máu nhìn chăm chú vào tấm ảnh trên máy tính của tôi.

“Lúc khám nghiệm hiện trường, tôi nhận thấy cửa ra vào và cửa sổ của phòng cô gái không bị hư hại, chứng tỏ hung thủ bước vào một cách bình thường. Mà người có thể gõ cửa đi vào hoặc có chìa khóa hẳn là người mà cô gái quen biết. cộng với thời gian cô gái tử vong là khoảng sáng sớm, người có thể thuận lợi bước vào phòng của cô gái vào ban đêm là người cô ấy rất tin tưởng.”

Sau khi thay đổi mạch suy nghĩ, chúng tôi tìm ra một cái tên đã có trong danh sách ngay từ đầu: Người anh rể đau buồn bất thường của cô gái - Lưu Sâm.

Anh Thắng mở rộng cuộc điều tra về Lưu Sâm. Anh ấy phát hiện ra rằng mỗi ngày cô gái nhận được vài, thậm chí hàng chục cuộc gọi điện thoại từ anh rể, tần suất cuộc gọi quá nhiều giữa hai người cho thấy mối quan hệ quá mức thân mật.

Theo lời giải thích của Lưu Sâm trong cuộc thẩm vấn định kì, vào đêm trước khi xảy ra vụ án, anh ta chơi cầu lông với vợ và cô gái rồi đưa cô gái trở lại tòa chung cư vào hơn 10 giờ tối. Sáng hôm sau, anh ta gọi điện cho cô gái nhưng không thấy ai bắt máy, anh ta qua đó thì mới phát hiện ra cô ấy đã chết rồi.

Chúng tôi còn tìm ra một manh mối quan trọng nữa, căn phòng của cô gái là do Lưu Sâm giúp đỡ thuê cho.

Tự mình thuê nhà, là người cuối cùng rời khỏi hiện trường, lại là người đầu tiên quay lại hiện trường, nhiều sự trùng hợp khiến tôi không nhận được mà rùng mình.

Lần đầu tiên loại trừ nghi vấn về những người thân nam giới, chúng tôi đã điều tra bạn trai của cô gái trước nhưng vẫn chưa kịp tiếp xúc thêm một bước với người anh rể này, lẽ nào thật sự là bóng tối dưới ánh đèn sao?

Chính vào lúc tôi và anh Thắng đang suy đoán về mối quan hệ giữa hai người thì kết quả đối chiếu DNA đã xuất hiện: DNA còn sót lại trên người cô gái là của Lưu Sâm!

Cầm theo kết quả xét nghiệm, anh Thắng đến gõ cửa nhà Lưu Sâm.

Người ra mở cửa là chị của cô gái.

Không biết có phải là ảo giác hay không, anh Thắng luôn cảm thấy, so với vẻ đau lòng vào lần đầu tiên gặp mặt ở nhà tang lễ thì thái độ của chị cô gái lần này rất lạnh nhạt, dường như đã bước ra khỏi cái chết của em gái rồi.

Còn không đợi anh Thắng truy hỏi, chị của cô gái đã bắt đầu phàn nàn rằng người chồng vô cùng chán chường trong hai ngày nay sau cái chết của cô gái: “Không quan tâm gì, không làm gì cả!”

Nhận thấy cô ấy chỉ đơn giản là tìm người để kể khổ, chứ không có điều gì che giấu hay mục đích nào đằng sau, anh Thắng bèn kiếm cớ để tách khỏi cô ấy.

Trong phòng ngủ, anh Thắng tìm thấy Lưu Sâm. Anh ta ngửa mặt lên trời, chán nản ngồi trên giường hút thuốc, đầu lọc thuốc bên giường đã chất thành đồng nhỏ.

Đóng cửa phòng lại, anh Thắng cảnh giác đánh giá người đàn ông này, vừa nói chuyện vừa quan sát vẻ mặt của anh ta một cách cẩn thận. Anh Thắng để ý thấy Lưu Sâm luôn tỏ ra hối hận, nhiều lần nhấn mạnh rằng bản thân không ngờ căn nhà cho thuê lại không an toàn như vậy. Khi thử nhắc đến ghi chép về tần suất các cuộc gọi của anh ta với cô gái, Lưu Sâm có phần sốt ruột.

Trước những lần gây áp lực của anh Thắng, anh ta đã thừa nhận mình và cô em vợ có mối quan hệ nam nữ không đúng đắn, “Chúng tôi yêu nhau nhưng tôi không có cách nào để li hôn.”

“Tối đó, tôi rời đi sau khi chúng tôi xong việc.” Lưu Sâm trực tiếp thừa nhận dấu vết tình dịch là do anh ta để lại nhưng phủ nhận việc sát hại cô gái.

Sau khi anh ta nhận ra anh Thắng nghi ngờ mình là hung thủ giết người thì không hề thể hiện vẻ hoảng sợ của hung thủ khi bị phát hiện ra, chỉ không ngừng nhấn mạnh với anh Thắng rằng bản thân đối xử tốt với cô gái ra sao.

Dựa theo lời giải thích của Lưu Sâm, anh Thắng đã liên lạc với người anh em kiểm tra video giám sát. Tại giao lộ cách hiện trường không xa, đúng là có hình ảnh Lưu Sâm lái xe đi qua vào đêm hôm đó, đồng thời dựa theo suy đoán thời gian, anh ta ở lại hiện trường chưa đầy nửa giờ.

Sau khi lấy được kết quả, anh Thắng không nói gì. Lưu Sâm không có đủ thời gian để gây án, manh mối lại bị đứt đoạn.

Không có bằng chứng và manh mối mới, ngoại trừ dặn đi dặn lại Lưu Sâm duy trì liên lạc thông suốt thì chúng tôi không thể làm gì cả.

Đêm khuya hôm đó, tôi chạm mặt anh Thắng - người vừa trở về trong tòa nhà cảnh sát, chẳng qua là sau mấy ngày bôn ba, quần thâm của anh ấy đã hơi sừng lên. Nhìn thấy tôi, anh Thắng đột nhiên xúc động nói: “Đường như tôi càng ngày càng không thể thức khuya nữa rồi.” Mà tôi sờ vào đường chân tóc, cũng bất lực nhếch khóe miệng. Chớp mắt, chúng tôi đã không còn trẻ trung, việc thức khuya điều tra vụ án này ngày càng không còn phù hợp với những ông già như chúng tôi nữa.

Nhiều năm trôi qua, những người anh em cùng thức đêm cũng dần dần giải tán, một số đến đại đội trị an, một số đến đồn cảnh sát, những “ông già” ở đội cảnh sát chỉ còn lại tôi và anh Thắng. Nhưng không có đám bạn nối khố này, vụ án trước mắt sẽ có chút mệt mỏi.

Cuộc điều tra trong thời gian trước đây đã loại trừ được bạn trai của nạn nhân, bây giờ manh mối về anh rể của cô ấy cũng bị đứt đoạn. Các đối tượng tình nghi lần lượt bị loại bỏ, tinh thần của đội cảnh sát lại trở nên sa sút. Ở trang đầu tiên của danh sách, còn lại một người tên là Hà Mộc, anh ta là khách thuê nhà sát vách của nạn nhân.

Không phải chúng tôi chưa từng nghi ngờ người này nhưng sau khi điều tra, gần đây anh ta vẫn lướt mạng ở gần đó, cảnh sát gọi điện thoại cũng nghe máy, vốn dĩ không hề có ý muốn chạy trốn, làm gì có nghi phạm nào lại ngốc như vậy chứ.

Tôi và anh Thắng chỉ có thể đặt hi vọng vào danh sách, hai chúng tôi đều tin chắc rằng tên của hung thủ thật sự chắc chắn phải nằm trong này.

Bác sĩ pháp y không cần bôn ba khắp nơi như điều tra viên, “hiện trường” mới là chiến trường của tôi.

Vào ngày thứ ba sau khi vụ án xảy ra, tôi quyết định quay trở lại hiện trường một lần nữa. Cho dù thể lực kém thì trí não và đôi mắt của tôi vẫn có ích.

Tôi tháo dây cảnh báo quần quanh cửa ra, mở cửa phòng lần nữa. Thi thể đã được chuyển đi, hiện trường chỉ còn lại vết máu, các loại đồ đạc bị lật tung do kiểm tra, căn phòng nhỏ lộn xộn.

Khi kiểm tra lại đồ đạc trong nhà, một cuốn sổ đặt trong ngăn kéo đã thu hút sự chú ý của tôi. Bên trên ngoài những công việc ghi nhớ đơn giản, còn

có thêm những khoản chi tiêu hàng ngày, thì ra cô gái bị hại có thói quen ghi sổ sách kế toán.

Cuốn sổ không có gì kì lạ nhưng một trong những thông tin đã ngay lập tức đánh trúng tôi. Dòng cuối cùng ghi trong cuốn sổ tay, ngày tháng quy cách là hôm xảy ra vụ án: Một túi lê, 16.8 tệ.

Tôi vô cùng quen thuộc với hiện trường này nhưng không hề có ấn tượng gì về túi lê này. Tôi lục lọi trong thùng rác cả buổi, bên trong lại trống rỗng, không có vỏ, hạt hay cặn thức ăn của bất cứ loại hoa quả nào.

Túi lê đó đã đi đâu?

Lúc ném ra nghi vấn này, tôi có thể cảm thấy máu ở toàn thân dồn lên đỉnh đầu, cơ thể khẽ run lên vì phấn khích, đó là do chất adrenaline¹ được tiết ra một cách nhanh chóng.

1 Adrenaline là một loại hormone được giải phóng ra khỏi tuyến thượng thận và phóng thích trực tiếp vào máu. Nó có chức năng phục vụ các chất trung gian đồng thời truyền tải lượng xung thần kinh đến các cơ quan khác nhau.

Điều làm tôi phấn khích hơn vẫn còn ở phía sau. Vị trí nơi cô gái nằm trước kia chỉ còn lại một lớp máu đông dày màu đỏ sẫm, không có thi thể, hình dạng của những vết máu xung quanh lại càng rõ ràng hơn.

Tôi bật đèn pin, ngồi xổm xuống, cẩn thận xác định vết bụi trên sàn nhà, nhìn về phía đầu giường, chiếu chếch lên sàn, dấu vết một mảng bụi lớn hình người từng bị lau đi bất ngờ xuất hiện.

Tôi gọi nhân viên cảnh sát đến để hợp sức di chuyển chiếc giường khung sắt, cảnh tượng dưới gầm giường từ từ hiện lên hoàn chỉnh trước mắt chúng tôi - Đó là dấu vết hình dáng của một người trưởng thành, có người đã từng trốn dưới gầm giường rất lâu!

Trước khi cô gái quay lại, kẻ thủ ác đã nấp dưới gầm giường, chờ đợi thời cơ thích hợp thì sẽ bò lên giết người. Sở dĩ chờ lâu như vậy là bởi vì đêm đó xảy ra tình huống đặc biệt, cô gái không quay về một mình, mà Lưu Sâm cũng đi theo.

Trong căn phòng nhỏ này từng có 3 người cùng lúc, hai người ở trên giường, một người ở dưới gầm giường.

Tôi nói với anh Thắng về những manh mối mới tìm thấy tại hiện trường.

Sau khi đã có những phỏng đoán táo bạo, bước tiếp theo là tìm cách xác thực một cách cẩn thận. Làm sao hung thủ vào được phòng của cô gái?

Tôi nghĩ đến chùm chìa khóa của nữ chủ nhà. Khi tôi gọi cho bà ấy, bà ấy vừa mới ngủ thiếp đi, sau khi bị đánh thức bởi cuộc điện thoại của tôi, giọng nói mang vẻ bức mình.

“Các phòng đều có chìa khóa nguyên bản, không đánh thêm chìa khác!” Dưới sự truy hỏi của tôi, bà ấy trả lời rất chắc nịch nhưng tôi lại càng tin vào những gì mình thấy hơn.

Tôi lấy ra một tấm ảnh chụp chùm chìa khóa của nữ chủ nhà đã chụp vào lúc đó, đó là một chùm chìa khóa lớn, trên mỗi chìa đều dán một cái mác nhỏ, bên trên có ghi số phòng tương ứng. Phòng của cô gái là 203, các vết trầy xước hình ngang trên chìa tương ứng vẫn còn rất mới. Đó là dấu vết do việc đánh thêm chìa khóa để lại.

Bằng chứng không bao giờ nói dối, chắc chắn có ai đó đã từng đánh chìa khóa, nếu không phải là nữ chủ nhà, vậy thì những người có điều kiện lén lút đánh chìa khóa chỉ còn lại những khách thuê trong tòa nhà này mà thôi.

Hiện tại khoảng cách thời gian xảy ra vụ án không lâu, những chứng cứ và manh mối kẻ giết người để lại như bộ quần áo từng mặc khi gây án, hung khí đã sử dụng... nói không chừng vẫn đang ở trong một căn phòng nào đó.

Tôi chợt nhận ra rằng sau bao nhiêu ngày, hung thủ có thể đang ở bên cạnh tôi.

Anh Thắng và tôi lập tức quyết định tiến hành khám xét diện rộng cả tòa nhà.

Nghe tin cả tòa nhà sẽ bị lục soát, nữ chủ nhà tỏ ra rất sốt ruột: “Tôi đúng là xui xẻo chết đi được, xảy ra chuyện như vậy có cho ai kinh doanh nữa không đây!”

Nếu bạn nói cho bà ấy biết rằng hung thủ có thể vẫn đang ẩn náu trong tòa nhà, sợ là bà ấy sẽ càng không kinh doanh được nữa.

Tôi lấy chiếc dùi cui từ một cảnh sát, đút vào túi quần rồi cầm chặt nó bằng tay phải. Tôi đã hơn một lần đụng độ với nghi phạm khi khám nghiệm hiện trường. Bạn không bao giờ biết được, hung thủ đang ở sau cánh cửa nào.

Trước đây, tôi từng tiếp nhận một vụ “án mạng hai xác”, kẻ thủ ác sau khi giết người vẫn không rời khỏi hiện trường. Lúc tôi khám nghiệm hiện trường, hắn vẫn luôn đứng giữa đám đông vây quanh để quan sát tôi, cho đến khi bị chúng tôi bắt được.

Anh Thắng vẫn đang điều tra manh mối ở bên ngoài, tôi bắt buộc phải cẩn thận hơn.

Đến gần căn phòng của cô gái bị hại, chúng tôi quyết định bắt đầu điều tra từ hai bên căn phòng. Tôi bị thu hút bởi căn phòng bên phải, theo lời nữ chủ nhà, mấy ngày nay có một người đàn ông độc thân ngoài 30 tuổi sống bên trong - Hà Mộc là hàng xóm của cô gái, anh ta cũng có trong danh sách của chúng tôi.

Trong căn phòng không có nhiều đồ đạc, quần áo bừa bộn tùy tiện vứt trên giường, trong thùng rác là hộp đồ ăn bên ngoài còn sót lại, vài con ruồi bay quanh những thứ đồ ăn đã bắt đầu ôi thiu này, ngoài ban công còn có quần áo chưa giặt.

Chủ nhân của căn phòng này chắc hẳn đã không quay về trong hai, ba ngày rồi.

Lúc này, một chiếc túi nilon trên bàn khiến lòng tôi giật nảy, tôi bước nhanh đến, đó là một túi lê bình thường, bên cạnh miệng túi được buộc chặt đã bị xé rách một lỗ, trên chiếc túi vẫn còn sót lại mác giá của siêu thị 16.8 tệ.

Hà Mộc, nam, 33 tuổi, đến từ Ngô Châu, có tiền án trộm cắp.

Trong danh sách kiểm tra các mối quan hệ của chúng tôi, tên của anh ta ở ngay trang đầu tiên, chỉ là trọng tâm điều tra ban đầu lại là những người khác, cộng thêm hai ngày sau khi vụ việc xảy ra, anh ta không hề có dấu hiệu chạy trốn, cho nên đã tạm thời bị bỏ qua.

Sau khi kiểm tra phòng của Hà Mộc, tôi có thể kết luận rằng trong vài ngày sau khi vụ án xảy ra, mặc dù anh ta không rời khỏi địa phương nhưng cũng không quay lại căn chung cư này nữa, thậm chí ngay cả hành lí còn chưa dọn xong đã biến mất không dấu vết rồi.

Điều đáng nghi hơn nữa là trong phòng anh ta có một túi lê cùng giá với túi lê trong cuốn sổ của cô gái!

Anh Thắng lập tức cử người đi tìm kiếm hành tung của Hà Mộc. Cuộc điều tra cho thấy anh ta vừa rời khỏi địa phương bằng xe khách đường dài vào sáng nay, cách hiện giờ chưa đầy 3 tiếng đồng hồ.

Tôi gửi túi lê về để lấy dấu vân tay và DNA. Chỉ cần tìm thấy dấu vân tay của cô gái hoặc anh rể của cô gái - Lưu Sâm trên túi nilon thì có thể chứng minh rằng chiếc túi đựng lê đến từ hiện trường vụ án, Hà Mộc chính là hung thủ.

Anh Thắng không quay lại hiện trường nữa, anh ấy và đồng nghiệp đang trên đường thì nhận được tin báo, vì vậy không muốn đợi kết quả dấu vân tay, bèn quay đầu xe đi thẳng đến Ngô Châu.

“Nếu để hẵn chạy về quê, chui lên núi, chúng ta sẽ càng phiền phức hơn.” Loại chuyện này trong cuộc đời làm cảnh sát hình sự của anh ấy cũng không hề hiếm gặp, trước đây có một thằng nhóc chạy trốn hàng nghìn dặm, anh Thắng tốn mất 26 ngày mới lùng bắt được anh ta về quy án.

Xe khách đường dài chạy không nhanh, giữa đường còn đón thêm khách, anh Thắng nghĩ rằng mình có thể ngăn Hà Mộc trước khi xe tiến vào Ngô Châu.

Một tiếng rưỡi sau khi anh Thắng xuất phát, đã có kết quả đối chiếu giám định dấu vân tay, trên túi nilon quả thật có dấu vân tay của cô gái. Sự quyết đoán kịp thời của anh Thắng đã tranh thủ được thời gian quý báu cho việc bắt giữ. Tôi lập tức nói cho anh Thắng biết kết quả xét nghiệm, sau khi nhận được thông tin khẳng định, anh Thắng ở đầu bên kia điện thoại nhẹ nhàng nói: “Tôi biết là cậu ta mà.”

Trước khi cúp điện thoại, tôi chỉ dặn dò một câu: “Cẩn thận chút, chú ý an toàn.”

Anh Thắng cúp máy rồi đạp ga chiếc Nissan cũ, chiếc xe nát bình thường lúc bắt đầu đề ga là có thể gặp trục trặc bị anh Thắng phóng ra đường cao tốc với tốc độ kinh người. Sau khi trở về, anh Thắng nói với tôi: “Tôi cảm thấy dường như mình vẫn còn rất trẻ.”

Chiều hôm đó, tại trạm nghỉ trên đường cao tốc Lâm Châu, anh Thắng đã đuổi kịp chiếc xe khách chở Hà Mộc. Đây là điểm dừng cuối cùng giữa đường của xe khách trước khi đến Ngô Châu, suýt chút nữa đã để anh ta chạy mất rồi.

Trước khi xuống xe, anh Thắng rút khẩu súng lục mẫu 92 đeo bên hông ra, rút băng đạn để kiểm tra, lên đạn, mở chốt an toàn.

Anh ấy và các đồng nghiệp trao đổi ánh mắt, cùng nhau chạm vào thành xe khách. Người lái xe đang hạ chỗ tựa lưng xuống để chợp mắt, Hà Mộc vui đầu ở hàng ghế sau, bưng một bát mì ăn liền trên tay.

Anh Thắng dùng tay ra hiệu, cùng đồng nghiệp đột ngột lao tới, chìa súng vào anh ta, hét lên: “Cảnh sát đây, đừng có cử động!”

Thấy anh Thắng cầm súng, Hà Mộc gào khóc, tay run rẩy, bát mì ăn liền úp lên người, anh ta gục xuống chỗ ngồi.

Cuộc chạy trốn căng thẳng tột độ và sự xuất hiện bất ngờ của anh Thắng đã hoàn toàn đánh bại ý chí chống cự của Hà Mộc, trên đường về, anh ta đã khai nhận toàn bộ quá trình gây án.

Sau khi thu được các vật chứng có thể còn sót lại trên người Hà Mộc, tôi ngồi trên chiếc ghế trong phòng thẩm vấn, dành bảy, tám phút xem xong bản ghi chép thẩm vấn mà anh Thắng vừa hoàn thành, nó dài hơn nhiều so với bản ghi chép thông thường.

Ở trang cuối cùng, nguệch ngoạc viết rằng: “Tôi đã đọc bản ghi chép kể trên, nó đồng nhất với những lời nói của tôi.” Mặt sau là chữ kí và dấu điểm chỉ của Hà Mộc.

Nhìn thấy dòng chữ viết tay và dấu điểm chỉ được ấn rất rõ nét đó, cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu giết cô ấy, bởi vì cô ấy phớt lờ cậu sao?” Tôi ngẩng đầu, có chút nghi hoặc nhìn người đàn ông bị xích trên ghế sắt.

“Cô ấy cũng chẳng phải người tốt gì, suốt ngày đưa những người đàn ông khác nhau về nhà, lại còn phớt lờ tôi. Hai người đàn ông đó làm được, dựa vào đâu mà tôi không làm được?” Hà Mộc ngồi đối diện tôi buột miệng nói ra, vẻ mặt thản nhiên.

Anh ta không hề nghĩ rằng bản thân có lỗi gì, chỉ hối hận vì người phụ nữ này mà cuối cùng mình phải trả giá thì có phần không đáng.

Khi cô gái chuyển đến, Hà Mộc đã sống ở đây được 5 ngày. Anh ta chỉ sống được trong loại nhà cho thuê ngắn hạn không cần đặt cọc này, bởi anh ta đang bận rộn đi khắp nơi tìm công việc, tìm mọi cách để kiếm tiền.

Lúc đi ngang qua hành lang, anh ta đã nhớ nhung người hàng xóm mới này. Trẻ trung, xinh đẹp, ăn mặc hợp thời, dùng điện thoại cao cấp, theo lời anh ta, “Vừa nhìn là biết có tiền”.

Anh ta tạo cơ hội để vô tình gặp gỡ cô gái. Mỗi ngày chạm mặt, anh ta đều nhìn chăm chăm vào cô, ra vẻ thản nhiên chào cô ấy, tầm mắt dõi theo bóng lưng cho đến khi cô ấy đóng cửa phòng lại.

Có mấy lần, thậm chí anh ta còn cố tình mở cửa bước ra khi nghe tiếng cô gái mở cửa, chính là để chào cô gái thêm một lần, nhìn cô ấy thêm vài lần nữa.

Nhưng trong bảy, tám ngày sau đó, anh ta chứng kiến cô gái và một chàng trai trẻ bàn bạc nên chọn bộ váy cưới nào, đồng thời để ý thấy có một người đàn ông trung niên đưa đón cô ấy bằng ô tô. Anh ta cho rằng cô gái chân đạp hai thuyền tuyệt đối không phải là người đàn ông gì, nếu hai người đàn ông đó có thể dụ dỗ được cô ấy, biết đâu mình cũng có cơ hội.

Nhưng Hà Mộc bắt chuyện vẫn luôn bị phớt lờ, anh ta không chỉ không làm thân được với cô gái, mà cô gái nhìn thấy anh ta còn né tránh.

Sau khi những kì vọng bị tiêu tan, sự oán giận và phẫn nộ đang âm thầm tích tụ.

Buổi chiều hai ngày trước khi xảy ra vụ án, khi đi ngang qua tầng một, Hà Mộc phát hiện ra nữ chủ nhà không có ở quầy lễ tân, một chùm chìa khóa lớn được đặt trên bàn, anh ta gần như nghĩ ngay đến cô gái.

“Có chìa khóa phòng cô ấy, cho dù làm gì cũng tiện, người khác làm được, tôi cũng làm được”. Khoảnh khắc đó, anh ta cảm thấy số phận đang vẫy tay với mình.

Anh ta lấy chìa khóa phòng 203 đi, sau khi đánh xong lại đặt nó trở lại, thần không biết quỷ không hay, quá trình thuận lợi đến mức khiến bản thân anh ta còn có chút kinh ngạc.

Anh không biết rằng lúc đó nữ chủ nhà đang bị Vi Kiến Quân trói trong phòng, vùng vẫy trong vô vọng.

Lấy được chìa khóa, cũng như nắm được quy luật sinh học của cô gái cũng đã vô cùng rõ ràng từ lâu, nhưng Hà Mộc vẫn chưa nghĩ xong mình muốn làm gì.

Lúc này, anh ta nghe nói rằng có một vụ cướp xảy ra trong tòa nhà. Hóa ra lại đơn giản như vậy, một con dao, một sợi dây thừng là có thể kiếm được tiền, sau khi cảnh sát thẩm vấn chủ nhà thì không quay lại nữa, cũng chẳng nghe nói có ai bị bắt cả.

Hà Mộc - người đã hạ quyết tâm, mua găng tay, dây nilon và băng dính trong ở cửa hàng tạp hóa, rồi lại mua một con dao gấp và một chai CocaCola ở chợ đêm.

9 giờ tối hôm xảy ra vụ án, anh ta mang những dụng cụ mua được bước vào phòng cô gái. Sau khi sốt ruột chờ đợi trên ghế nửa tiếng đồng hồ, anh ta để ý đến chiếc gầm giường duy nhất có thể trốn dưới đó, muốn dành cho cô gái một “bất ngờ”.

Hơn 10 giờ tối, ngoài cửa truyền tới tiếng tra chìa khóa mở cửa, cô gái đã trở về.

Hà Mộc trốn dưới gầm giường, nhìn chăm chăm vào cửa. Cửa mở, nhưng người bước vào không phải là một người, đi theo sau cô gái còn có một người đàn ông.

Hà Mộc không biết người bước vào là ai, cũng không biết mình còn phải trốn bao lâu nữa.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua từng phút từng giây. Đợi người đàn ông rời đi, Hà Mộc đã nằm bò dưới gầm giường được hơn một tiếng đồng hồ, anh ta cảm thấy tứ chi cứng đờ, không nhịn được mà trở mình, cô gái đã để ý thấy chuyển động này.

“Đừng ồn ào, tôi chỉ muốn tiền thôi.” Hà Mộc rút con dao gấp mang theo bên người ra.

Cô gái vô cùng hoảng sợ, nhận ra người dưới gầm giường là hàng xóm. Hà Mộc lục tìm tất cả số tiền trong túi xách của cô gái, cộng thêm cả tiền lẻ cũng chỉ có hơn 200 tệ, ít hơn anh ta dự tính. Nhưng lúc này, thứ anh ta muốn đã không chỉ là tiền nữa.

“Tôi chuẩn bị đi nhưng tôi sợ cô hét lên”. Anh ta nói dối là muốn đi, rồi dùng dây thừng trói tay chân cô gái, dùng băng dính trong bọc chặt miệng cô gái lại.

Anh ta định xâm hại cô gái, có lẽ do trong lòng hốt hoảng vô cớ, anh ta nhận thấy mình không thể làm được, không can tâm, anh ta nhớ tới chai CocaCola kia.

Trong tiếng kêu đau đớn của cô gái, Hà Mộc túm chặt lấy cổ của cô ấy, nhìn khuôn mặt méo mó của cô gái, Hà Mộc lúc này chỉ có một suy nghĩ: Nhất định phải giết cô ấy.

Anh ta đâm con dao gấp vào ngực cô gái, máu tươi phun ra.

Khi Hà Mộc muốn rời đi, lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, anh ta phát hiện ra trên bàn có một túi lê chưa bị động vào, bèn xé túi lấy một quả, gặm vài miếng. Sau đó, anh ta xách số lê còn lại và công cụ gây án quay về phòng mình.

Khi tôi hỏi anh ta có ý định ra tay với cô gái từ khi nào, anh ta ngừng lại một lúc, như thể đang nhớ lại, giống như đang ấp ủ câu từ.

“Lần thứ ba, mấy ngày đó tôi chào cô ấy ba lần nhưng cô ấy đều phớt lờ tôi, qua tam ba bận.”

Mà ngày nữ chủ nhà bị cướp, chiếc chìa khóa đặt trên bàn đã cho anh ta nhìn thấy cơ hội nằm trong tay mình.

Kẻ giết người này không khác gì những kẻ giết người khác từng bị bắt trong mấy năm nay, không điên rồ, trông có vẻ cũng không ác độc cho lắm. Tuy nhiên, anh ta khiến tôi nhớ đến những thằng nhóc mình đã gặp trong những

năm đầu tiên, thiếu kiến thức cơ bản, không có kỹ năng nhất định, xã hội này vẫn chưa có cách đúng đắn để dạy họ sinh tồn.

Vì vậy, họ đã chọn những cách tàn bạo nhất – Trộm, cướp, lừa đảo, thậm chí là giết người. Họ chỉ vô tri tưởng rằng nếu người khác làm được thì mình cũng làm được. Còn việc bị cảnh sát bắt, điều này hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của họ.

Những năm gần đây, những kẻ như vậy lần lượt bị tổng vào tù, những kẻ phạm tội nghiêm trọng vẫn đang chấp hành án, những kẻ phạm tội chưa nghiêm trọng, sau khi được thả ra cũng nhận thấy những thủ đoạn tàn nhẫn của trước kia càng ngày càng không phù hợp với thành phố hiện nay nữa.

Khắp nơi đều có camera, những người bình thường cũng chẳng có nhiều tiền mặt để cướp, rất nhiều người vì điều này mà kìm nén những ý nghĩ xấu xa trong lòng.

Nhưng Hà Mộc rõ ràng là loại người không biết hối cải, anh ta có tiền án trộm cắp, chỉ cần tìm thấy cơ hội phạm tội là ác ý sẽ được giải phóng, “Họ làm được, tôi cũng làm được.”

Khi tôi hỏi Hà Mộc tại sao anh ta cứ nhất định phải giết cô gái, anh ta ngẩng cái đầu vẫn luôn gục xuống, liếc nhìn tôi, thản nhiên nói: “Cô ấy nhận ra tôi rồi, không giết cô ấy thì không thể chạy trốn, bị bắt được cũng chỉ phải ngồi tù ít nhất 10 năm thôi.”

Theo quan điểm của họ, giữa 10 năm ngồi sau song sắt và cuộc sống trên đường trốn chạy là sự cân nhắc không cần thiết.

Tội ác cướp của giết người thốt ra từ miệng anh ta lại cực kì bình thản, không có những lời chửi rủa cuồng loạn, thậm chí không có một chút sự lên xuống của cảm xúc nào.

Tôi muốn lên án, chửi mắng anh ta thay cô gái, nhưng tôi biết rằng làm vậy cũng chẳng có bất kì ý nghĩa gì, Hà Mộc sẽ không ăn năn.

Tôi bước tới, kiểm tra xiềng xích của Hà Mộc một lần nữa, siết chặt còng tay và xích chân đã được còng lại thêm hai lần nữa. Tôi nghĩ rằng điều này có thể cho anh ta trải nghiệm một chút nỗi đau đớn khi bị trói buộc và gò bó.

Chỉ cần có chúng tôi ở đây, họ không thể làm thế, Hà Mộc cũng vậy.

BÊN DƯỚI VỤC SÂU

Thời gian xảy ra vụ án: Tháng 10 năm 2004

Tóm tắt tình tiết vụ án

Hung thủ của vụ án giết người ở am ni cô kêu oan trước tòa, thẩm phán quyết định **“tạm dừng”**. Bằng chứng buộc tội bị nghi ngờ, khiến người làm bác sĩ pháp y là tôi trở thành tâm điểm chỉ trích của dư luận.

Tôi cần phải loại bỏ từng điểm nghi vấn mà luật sư đưa ra, làm cho mỗi chứng cứ chắc như đinh đóng cột để buộc tội thủ phạm, chứng minh bản thân trong sạch.

Ngày ấy số phận của bác sĩ pháp y bị trói buộc với một tử tù, ròng rã 8 năm liền.

Có người chỉ trích anh ta khai man, có người nói rằng anh ta không đáng tin cậy. Có một nhăm lẩn nhỏ, người tử tù được thả ra, rồi anh ta lại tự đi vào. Câu chuyện này không chỉ liên quan đến số phận của một bác sĩ pháp y, mà vụ án đằng sau nó còn cải thiện qui trình điều tra phá án của cả khu vực.

Tòa án trống trải, bất cứ âm thanh nào cũng đều ồn ào khác thường.

“Bị cáo Điền Hoa phạm tội cố ý giết người, bị kết án tử hình...Lập tức thi hành.” Vị thẩm phán già đọc to đoạn cuối rồi đặt lệnh thi hành án trong tay xuống.

Là thẩm phán hình sự cao tuổi nhất trong Tòa án nhân dân trung cấp, hôm nay rất có thể là phiên tòa cuối cùng của ông ấy.

Những người dự thính đã bắt đầu đứng lên đi ra ngoài, những tiếng nói chuyện qua lại trầm thấp phát ra một loạt âm thanh mơ hồ.

Đột nhiên, một giọng nói vang vọng bất thường truyền tới từ ghế bị cáo: “Tôi bị oan! Tôi không giết người!”

Mọi người dừng bước, vị thẩm phán già cũng ngẩng đầu kinh ngạc, mọi ánh nhìn đều đồng loạt hướng về phía người đàn ông trên ghế bị cáo.

Vị thẩm phán già đã làm việc hơn 30 năm, từng gặp hàng trăm tử tù, những người này đều trải qua những phán quyết kéo dài nhiều năm, đã biết trước kết quả, trong khoảnh khắc cuối cùng bị tuyên án, đa số sẽ hốt hoảng và im lặng. Nhưng người tên Điền Hoa này cứ liên tục lặp lại cùng một câu từ lúc bắt đầu đọc lệnh thi hành án: “Tôi bị oan! Tôi không giết người!”

Trong tòa án yên tĩnh đến đáng sợ, tiếng kêu oan vọng lại xung quanh.

Hồ sơ của một vụ án mạng lên đến hàng trăm trang, vị thẩm phán già không phải là người thụ lý, hiện giờ trong tay chỉ có một lệnh thi hành án.

Điền Hoa được đỡ ra khỏi tòa, tiếng kêu gào của anh ta đã thay đổi âm điệu, càng thốt ra càng khàn đặc. Trong lòng vị thẩm phán già cũng càng ngày càng khó hiểu.

Người đọc lệnh thi hành án vốn không phải là ông ấy, thẩm phán thụ lý vụ án đột nhiên ngã bệnh nằm viện, vị thẩm phán già giúp đỡ bằng cách đến tòa làm “khách mời”

Sắp về hưu rồi, vị thẩm phán già không muốn xảy ra án oan vào lúc này. Nhìn Điền Hoa bị đưa ra khỏi phòng xử án, ông ấy không đi theo đến pháp trường, mà gọi Phó Viện trưởng Viện kiểm sát lại.

“Tôi lo rằng vụ án có nhầm lẫn, hãy tạm dừng trước đã!”

Lúc tôi nghe thấy câu “Tạm dừng” này, đó đã là hai tuần sau - Vụ án được gửi lại để phúc thẩm.

Đẩy cửa phòng họp ra, Cục trưởng, Phó Viện trưởng Viện kiểm sát, nữ kiểm sát viên phụ trách vụ án đã đợi sẵn tôi, họ còn đang duy trì tư thế tán dóc trong hơn một giây, thấy tôi đi vào, phút chốc đã không nói chuyện nữa.

Không khí trong phòng dường như đột ngột ngưng lại, ba người họ ngồi nghiêm chỉnh đối mặt với tôi.

“Điểm mấu chốt của vụ án vẫn nằm ở bên bác sĩ pháp y Liêu, chúng tôi tới là mong được xác nhận một số vấn đề tình tiết lại lần nữa.” Phó Viện trưởng Viện kiểm sát mở lời trước tiên với thái độ khách sáo.

Hai năm trước, bác sĩ pháp y phụ trách vụ án của Điền Hoa là đồng nghiệp của tôi, sau này anh ấy được điều chuyển về quê, vậy là tôi tiếp quản.

Vụ án không phải do tôi theo dõi suốt chặng đường, trong lòng tôi ít nhiều có thấp thỏm bất an, do đó ban đầu khi cầm hồ sơ vụ án, điều đầu tiên mà tôi xem qua chính là chứng cứ.

Điền Hoa rõ ràng đã nhận ra điều gì đó sau khi bị bắt, lời khai của anh ta trước và sau lên đến 9 lần. Mới đầu, anh ta còn nhận tội, đợi đến sau khi vụ án vào tay tôi, anh ta bắt đầu lật ngược những lời khai trước đó, thanh minh rằng bản thân vô tội.

Mặc dù lời khai không ổn định, quá trình xử lý vụ án năm đó cũng tồn tại một vài thiếu sót, nhưng may mắn thay, có vết máu do Điền Hoa để lại tại hiện trường vụ án - Đây là bằng chứng buộc tội chắc chắn.

Tôi lấy lại bình tĩnh, lôi trong túi hồ sơ ra hàng trăm tấm ảnh, sắp xếp từng cái một. Chiếc bàn hội nghị dài đã bị chiếm hết 2/3.

Nữ kiểm sát viên cầm một tấm trong đó lên, hỏi với giọng điệu ít nhiều mang theo sự chất vấn.

Tôi vừa giải thích, vừa đưa cho cô ấy mấy tấm ảnh, chúng đều đến từ trung tâm hiện trường.

Nơi đó là một am ni cô, hai tầng trên dưới. Trong Phật đường ở tầng một, khuôn mặt của tượng Quan Âm màu vàng kim rất nhã nhặn từ bi, ở tầng hai, hung thủ lại mở cuộc tàn sát trên đỉnh đầu bà.

Hai ni cô ngã trên mặt đất tầng hai, chiếc áo choàng trắng trong thuần khiết ban đầu ướt đẫm máu đỏ tươi.

Một trong những ni cô rõ ràng đã trải qua một cuộc vật lộn nhưng chỉ khiến hung thủ bị thương nhẹ. Chúng tôi thu được vết máu của “người thứ ba” trong phòng.

Kẻ thủ ác không may mắn thương xót, nhát dao chí mạng. Máu không ngừng tuôn ra, dần dần tràn quá nửa căn phòng, nhỏ giọt tí tách, thấm ướt sàn tầng hai.

Những “dấu giày máu” loang lỗ rải rác khắp sàn nhưng đều là của hai nạn nhân. Hung thủ đã cố ý cởi giày để không lưu lại dấu vết, hẳn rất cẩn thận nhưng lại không để ý rằng tất của mình đã bị dính máu.

Thế là, hung thủ đã để lại một “dấu tất máu” chói mắt trên đường dẫn tới căn phòng.

Chiếc ổ khóa trên hòm công đức màu đỏ bị vứt sang một bên, số tiền bên trong đã bị cướp sạch, mấy đồng xu còn lại vương vãi cũng bị ngập trong vũng máu này.

Đôi mắt to màu vàng kim của Quan Âm khẽ nhắm lại, bà như có linh hồn, nhất định đã lẳng lặng nhìn hung thủ rời đi.

“Có một số chi tiết, sau này cần anh bổ sung.” Sau khi xem hết ảnh chụp, nữ kiểm sát viên trở lại chỗ ngồi, dùng bút ghi chép gì đó.

Đối với vụ án tử hình được gửi lại để phúc thẩm, tôi biết sức nặng của những lời này.

Kể từ sau “vụ án giết vợ của Simpson”¹, trong nước càng ngày càng xem trọng nguồn gốc của chứng cứ tại hiện trường, dùng thủ đoạn trái phép để lấy được vật chứng lời khai sẽ chỉ là “cây độc”, chỉ có thể chịu “quả của cây độc”² mà thôi.

1 “Vụ án thế kỉ” chấn động lịch sử nước Mỹ năm 1995, cựu cầu thủ của Giải bóng bầu dục Quốc gia, phát thanh viên và diễn viên O.J.Simpson bị cáo buộc giết hại vợ cũ và người tình của vợ.

2 Quả của cây độc (Fruit of the poisonous tree) là một ẩn dụ pháp lí được sử dụng để mô tả bằng chứng thu được một cách bất hợp pháp. Logic của thuật ngữ là nếu bản thân nguồn gốc của bằng chứng hoặc bằng chứng bị ô nhiễm thì bất cứ thứ gì thu được từ nó cũng bị ô uế.

Tôi bắt tay tạm biệt nữ kiểm sát viên ở hành lang. Trước khi rời đi, cô ấy nói về vị luật sư mới đại diện cho vụ án này: “Luật sư Tô đã phụ trách rất nhiều vụ án lớn, nghe nói sẽ khá khó đối phó, anh phải chuẩn bị tâm lí đấy.” Theo quan điểm của tôi, bản thân vụ án đã có chứng cứ rành rành, đối một luật sư khác thì có thể giở trò gì đây? Tôi mỉm cười với nữ kiểm sát viên, xem như là cảm ơn lòng tốt của cô ấy.

Rất nhanh, tôi đã nhận một đòn phủ đầu của luật sư.

Khoảng thời gian đó, tôi luôn nhận được điện thoại từ nữ kiểm sát viên vào sáng sớm, hỏi tôi về các chi tiết của hiện trường vụ án.

Nữ kiểm sát viên cho tôi biết một thông tin quan trọng. Luật sư Tô đã gặp mặt Điền Hoa, nêu ra hơn một chục điểm nghi vấn quan trọng trong vụ án liên một hơi.

Tôi hiểu rằng anh ta đang muốn bắt chước quá trình biện hộ của “vụ án giết vợ của Simpson”, cuối cùng vụ án đó không được tuyên án do bằng chứng có sai sót.

Trong thời gian thẩm tra xử lí vụ án của Điền Hoa, “cơn sốt Simpson” đang bùng nổ trong giới của chúng tôi, không ngờ, bằng cách nào đó, nó lại nảy sinh sự liên kết với vụ án của tôi.

Quả là đáng vẻ từng làm những vụ án lớn. Luật sư Tô đã nắm được một điểm quan trọng - Chỉ cần chứng minh những bằng chứng trong hồ sơ là khả nghi, ông ấy sẽ có cơ hội bào chữa cho thân chủ vô tội.

Khi tôi tiếp nhận vụ án này, cũng đã đọc đi đọc lại hồ sơ, có những chỗ thật sự rất trùng hợp, chẳng hạn như quá trình sa lưới của Điền Hoa.

Sau khi vụ án mạng xảy ra, anh ta không trốn đi nơi khác như thủ phạm bình thường mà tiếp tục hoạt động dưới mũi của lực lượng cảnh sát. Chỗ đó là một khu công nghiệp, phần nhiều là người nước ngoài, thường xuyên đổi khách thuê nên vẫn chưa nhận ra mặt mũi của nhau. Điền Hoa ẩn náu trong đó, điều này mang lại khó khăn lớn cho cuộc điều tra của cảnh sát.

Thấy động tĩnh bên cảnh sát càng ngày càng nhỏ, Điền Hoa đã làm một chuyện vượt ngoài dự đoán của mọi người: Sau lưng là án mạng, mà còn chạy đến nhà một người bạn để trộm đồ, chỉ lấy được có 300 tệ.

Cảnh sát vội vã chạy đến tóm Điền Hoa tại trận.

Trước đây, anh ta không có công việc đáng hoàng, trộm cắp cờ bạc, tiền án tiền sự chồng chất nên đã nằm trong danh sách đen của cảnh sát từ lâu.

Anh Thắng - người phụ trách bắt giữ rút còng tay ra, bất ngờ nhìn thấy mấy chữ “Nhà máy thiết bị cảnh sát núi Nga Mi Tứ Xuyên” được khắc trên đó. Anh ấy chợt liên tưởng đến vụ giết người xảy ra ở am ni cô, hai ni cô bị hại được thương nhân địa phương mời từ núi Nga Mi đến.

Điều càng khiến anh Thắng máu dồn lên đỉnh đầu là trên tay Điền Hoa có một vết thương mới! Kết hợp với “lịch sử đen tối” của người này, trong đầu anh ấy lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo, không chậm trễ một giây phút nào, bèn túm lấy Điền Hoa đi xét nghiệm máu.

Kết quả cho thấy DNA của Điền Hoa hoàn toàn trùng khớp với vết máu mà kẻ giết người để lại ở am ni cô.

Xử lý nhiều vụ án, loại trình độ này thật ra không được coi là ngẫu nhiên. Điều tra bất kể ngày đêm, thu thập chứng cứ, thứ mà chúng tôi có nhiều hơn hươu thủ không chỉ là sự may mắn.

Về việc tại sao sau khi giết người vẫn dám “ra tay”, Điền Hoa có hai kiểu giải thích, đầu tiên anh ta nói rằng bạn nợ mình mấy trăm tệ vẫn chưa trả nên muốn đến lấy chút đồ để trừ nợ. Sau này, anh ta lại không thừa nhận nữa, nói rằng người báo cảnh sát có thù hằn với mình, là anh ta đã bị hãm hại.

Sự thay đổi thất thường của Điền Hoa, cùng với sự nỗ lực hết mình của luật sư mới đã khiến tôi càng thận trọng hơn với những bằng chứng trong tay.

Các đối thủ của tôi rõ ràng đã ý thức được đây là một vụ án “đã nhận tội là phải chết”.

Tôi cần phải loại bỏ từng điểm nghi vấn mà luật sư đưa ra, làm cho mỗi chứng cứ chắc như đinh đóng cột để buộc tội thủ phạm.

Cây “đinh” đầu tiên ở ngay hiện trường vụ án.

Mở ổ khóa trên cửa, tôi giơ tay đẩy chiếc cửa sắt của am ni cô ra, chốt cửa hoen gỉ phát ra tiếng “cót két” chói tai. Tuy nói là am ni cô nhưng nhìn từ bên ngoài trông giống một tòa nhà hai tầng hơi sơ sài.

Ở Quảng Đông, tín đồ thờ Quan Âm rất nhiều, nếu như không xảy ra án mạng thì nơi này chắc hẳn cũng phải có tháp hương xếp cao ngất ngưỡng, tàn hương cháy hết tích lại từng tầng.

Bây giờ, nơi đây giống như một khung cảnh bị bỏ hoang. Trong một đến hai tháng đầu tiên sau khi lệnh cấm được dỡ bỏ, vẫn còn những người dân làng gần đó đến quét dọn nhưng chẳng mấy chốc đã không còn ai ghé thăm nữa. Trong thời gian suốt hai năm sau vụ án mạng, bụi bặm phủ đầy các góc ngách trong am, tôi đeo vỏ bọc giày vào rồi đi qua đó, trên mặt đất còn lưu lại một loạt dấu chân rõ nét.

Từ cửa bước vào chính là Phật đường của tầng một, chính giữa trên điện thờ, pho tượng Quan Âm làm bằng sứ màu vàng kim cao hơn 1 mét vẫn sừng sững đứng đó.

Mặc dù đã phủ đầy bụi nhưng khuôn mặt tượng Quan Âm vẫn mang vẻ từ bi, vụ huyết án xảy ra chính ở căn phòng ngay phía trên tượng Quan Âm.

Theo bản năng, tôi chấp tay vái lạy một lúc, lại chợt nhận ra rằng đây là hiện trường vụ án, không phù hợp cho lắm, vậy nên chỉ đành dừng lại.

Không biết lúc Điền Hoa cầm dao lướt qua vị Quan Âm phổ độ chúng sinh trước mặt, liệu có giống như tôi, trong nháy mắt có mềm lòng dao động hay không.

Nhìn quanh Phật đường tôi tàn một vòng, tôi thở dài, bước lên tầng hai, đó là khu vực sinh hoạt của hai ni cô, cũng là trung tâm của hiện trường vụ án. Vết máu vốn rải đầy sàn nhà tuy đã được lau sạch nhưng vẫn còn lưu lại những mảng lớn màu sẫm. Trên một chiếc bàn dài chỉ bày một hộp khăn giấy rút lẻ loi. Chính tại đây, chúng tôi đã thu được vết máu nhỏ xuống của Điền Hoa.

Tầng hai có một cánh cửa sổ nằm ngang, nhìn từ những dấu vết chụp ban đầu ở hiện trường, Điền Hoa đã tiến vào hiện trường thông qua cánh cửa sổ nằm ngang này.

Nhưng điểm này đã nhận được sự chất vấn của Luật sư Tô. Cánh cửa sổ nằm ngang này rộng 60cm, cao chưa tới 30cm, chỗ mở cửa dẹt và chặt, không có chỗ đặt chân bên ngoài. Anh ta đưa ra một nghi vấn, liệu một nam giới trưởng thành có thể chui qua ô cửa sổ nhỏ hẹp được không?

Bây giờ, cánh cửa sổ này đang ở ngay trước mắt tôi.

Tôi đứng trên chiếc ghế, ghé sát vào ô cửa, phủi bụi bặm đi.

Bên ngoài cửa sổ, nhân viên bảo vệ có vóc dáng tương tự Điền Hoa dừng lại vài giây rồi bắt đầu mò mẫm trèo vào ô cửa sổ nằm ngang, cố gắng nhét mình vào ô cửa sổ nhỏ kia.

Bầu không khí rất căng thẳng, tất cả mọi người dán mắt vào ô cửa sổ nằm ngang kia. Nhân viên bảo vệ bên ngoài quay lưng về phía chúng tôi, phần

mông không ngừng lắc lư, di chuyển về phía trước.

Nếu anh ta dừng lại, bị mắc kẹt thì có nghĩa là bằng chứng của chúng tôi sẽ trực tiếp bị phủ định.

Xung quanh yên tĩnh, đèn đỏ của máy quay nhấp nháy, ống kính nhắm thẳng vào cửa sổ, ghi lại toàn bộ chuyện này.

Đầu tiên là chân, rồi đến thân mình, sau khi đầu của nhân viên bảo vệ chui qua một cách suôn sẻ, tôi buông lỏng nắm tay đang siết chặt của mình. Nếu nhân viên bảo vệ này có thể thuận lợi đi qua, vậy thì Điền Hoa cũng làm được.

Vết bụi mà nhân viên bảo vệ để lại trên cửa sổ khi tiến vào giống hệt như trong các tấm ảnh chụp hiện trường, điều này chứng tỏ kẻ giết người đã trèo vào hiện trường qua cánh cửa sổ này, phán đoán lúc đầu của chúng tôi không hề sai.

Câu hỏi nghi vấn đầu tiên của lật sư được đóng trên cây “đinh”.

Chúng tôi thu dọn dụng cụ xong, chuẩn bị khóa cửa rời đi. Không biết từ khi nào, hàng chục người dân sống gần đó đã tập trung bên ngoài căn nhà.

Thấy chúng tôi bước ra, mấy người đứng hàng đầu trong đám đông khẽ cúi đầu, lẩm bẩm: “Vụ án đó chẳng phải đã bắt được người rồi sao? Còn đến đây làm gì nữa?” Vừa nói, đôi mắt vừa liên tục liếc nhìn chúng tôi, tiếng thì thầm trong miệng cũng không dừng lại: “Nghe nói Điền Hoa sắp bị xử bắn nhưng lại kêu oan ở pháp trường, bên trên nói là phải điều tra lại.”

“Anh nói xem thật sự không phải là do phía cảnh sát vu oan đấy chứ? Nghe vợ của Điền Hoa nói anh ta rất nhát gan, hoàn toàn không có khả năng giết người đâu.” Tôi nghiêng người lách qua những người dân này và cuộc bàn tán của họ. “Ai mà biết được, đám cảnh sát bây giờ ngoài việc đưa vé vi phạm cho chúng ta thì chẳng phá được vụ án nào cả.”

Cho dù tôi chỉ là bác sĩ pháp y, không đưa vé phạt, cũng không bắt người nhưng tôi là cảnh sát, mặc cảnh phục nên không cãi nhau với họ được.

Vừa về đơn vị, Trung tâm chỉ huy đã thông báo với tôi rằng một tờ báo muốn phỏng vấn tôi về vụ án này.

Sau khi “tạm dừng”, truyền thông ngày càng quan tâm đến vụ án. Các website tin tức đã làm trang web chuyên đề để cập nhật về vụ án theo thời gian thực. Sau khi phỏng vấn người nhà của Điền Hoa, nhiều phương tiện truyền thông đã tìm “chuyên gia” đến để phân tích. Ngay cả những người dân sống gần nhà Điền Hoa cũng bận rộn phát biểu cảm tưởng: thậm chí có

phóng viên còn gọi thẳng vào số điện thoại cá nhân của tôi để hẹn phỏng vấn.

Nhưng “Vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra, không tiện công bố các chi tiết cụ thể”, đây là ý kiến được Trung tâm chỉ huy đưa ra. Với tư cách là người phụ trách vụ án, vào lúc này, tôi chỉ có thể duy trì sự im lặng.

Nhìn những báo cáo vô căn cứ gây xôn xao, bản thân lại không được lên tiếng, tự dưng tôi cảm thấy rất ảm ức, cứ như bị người ta đánh một trận, mà tôi lại không được đánh trả vậy.

Mọi cơ hội phát biểu mà tôi từ chối đó, cuối cùng đều đến chỗ Luật sư Tô, anh ta đã chủ động tìm phóng viên để “công bố”. Trong chốc lát, trên mục xã hội của các tờ báo lớn nhỏ đều tràn ngập vụ án này.

Tôi cầm những tờ báo đó, nhìn chúng, không nói gì, gấp vào rồi đặt trở lại.

Sau này có người hỏi tôi cảm thấy thế nào, tôi nói, không cảm thấy gì cả.

Lại có người hỏi tôi, tôi vẫn nói, thật sự không cảm thấy gì cả.

Làm bác sĩ pháp y đã nhiều năm, tôi vẫn thích giao tiếp với xác chết hơn. Người sống quá phức tạp.

Không giống như tôi né tránh truyền thông, nghe đâu Luật sư Tô đã tự mình đến cửa sau khi đọc về vụ kì án “tạm dừng” này.

Không khó hiểu, kiểu vụ án “tạm dừng” này quả là hiếm thấy. Anh ta photocopy tập hồ sơ dày cộp rồi đến gặp mặt Điền Hoa ở trại tạm giam.

Người anh em trong trại tạm giam nói với tôi rằng, lúc Luật sư Tô đang xem qua hồ sơ vụ án, Điền Hoa ở một bên thanh minh hết lần này đến lần khác, rồi còn chửi bới cảnh sát.

“Tôi có giết ai đâu!” Đã lâu không có ai để trút bầu tâm sự, khi Điền Hoa nhìn thấy Luật sư Tô, chỉ lặp đi lặp lại câu nói này.

Luật sư Tô biết rằng chỉ dựa vào lời khai “có chết cũng không nhận” thì rõ ràng là không đủ.

Trên các tờ báo lớn, anh ra đã nêu ra hai điểm nghi vấn về vết máu:

Làm sao chứng minh được vết thương của Điền Hoa là do việc thực hiện hành vi giết người? Làm sao chứng minh được vết máu tại hiện trường không phải do cảnh sát đưa vào?

Vết máu ở hiện trường vụ án chính là bằng chứng chắc chắn để buộc tội Điền Hoa. Sau khi chúng tôi bắt người, cũng xác thực đã tìm thấy vết thương trên ngón trỏ bên phải của anh ta.

Nhưng theo Luật sư Tô, Điền Hoa là một người nhát như thỏ đế, thậm chí còn sợ máu, anh ta thuận tay phải, nếu cầm dao bằng tay phải thì tay trái

mới là tay bị thương khi vật lộn.

Về vết thương trên ngón trỏ bên phải của Điền Hoa, Luật sư Tô nói rằng đó là vết thương khi cắt tia cây cam trước khi Điền Hoa bị bắt.

Luật sư Tô đang cạy hòn đá tảng của toàn bộ chuỗi chứng cứ - Vết máu mà Điền Hoa để lại hiện trường. Chỉ cần phủ định được bằng chứng này thì tội danh giết người sẽ bị sụp đổ.

Tôi là một bác sĩ pháp y, đã chơi với dao nhiều năm như vậy, vậy nên hiểu thứ này hơn ai hết.

Trong tưởng tượng của người bình thường, tay cầm dao là tay dễ bị thương trong lúc vật lộn. Trên thực tế, do những con dao thông thường không có phần bảo vệ tay, hung thủ khi đâm vào chỉ cần chạm vào xương là bàn tay cầm dao sẽ dễ dàng tuột ra dưới tác động của lực, trong trường hợp này, ngón trỏ sẽ dễ chịu tổn thương nhất.

Ni cô đã tranh đấu với Điền Hoa có nhiều vết đâm trên xương sườn, điều này chứng tỏ đầu dao nhất định phải chịu lực cản khi hung thủ cố gắng tấn công, mà vết thương trên ngón trỏ bên phải của Điền Hoa là tổn thương được gây ra bởi “hành động đâm” điển hình.

Còn về việc luật sư nói rằng vết máu được cảnh sát bôi lên sau đó, điều này hoàn toàn không thể làm được.

Những tấm ảnh chụp vết máu thu được ở hiện trường, sau khi phóng to có thể nhìn thấy “hình giọt nước”, đây là hình dạng mà máu lỏng mới có thể tạo thành. Nhưng khi Điền Hoa bị bắt, chúng tôi đã không rút máu của anh ta ra khỏi ống.

Trong tay tôi chỉ có một miếng giấy lọc, trên đó là những chấm máu khô nhỏ li ti, hoàn toàn không đủ cầm tới hiện trường để làm giả.

Điều khiến tôi không ngờ là những suy đoán này có thể được giải thích rõ ràng bằng vài câu nói, bởi vì sự im lặng của tôi càng khiêu khích thần kinh nhạy cảm của thế giới bên ngoài đối với vụ án huyền thoại này.

Vị Luật sư Tô mà tôi chưa từng gặp mặt kia, lúc này hoàn toàn đang đứng ở phía đối lập với tôi, cán cân trong lòng người xem liên tục nghiêng về anh ta.

Tôi chỉ là một bác sĩ pháp y, bàn giải phẫu mới là nơi tôi quen thuộc nhất, cầm dao mổ nhiều năm như vậy, bỗng nhiên đòi tôi cầm micro lên tiếng, điều này thật sự rất khó.

Đối mặt với những giọng nói đến từ mọi hướng, tôi biết rằng thứ duy nhất mà bản thân có thể dựa vào, chỉ có bằng chứng mà thôi.

Nhưng tôi đã quá coi thường năng lượng của “làn sóng âm thanh” này, trong cuộc đối đầu tiếp theo, làn sóng vô hình này gần như đã nhấn chìm tôi.

Vào ngày thứ tư sau khi Luật sư Tô “công bố” với truyền thông, Thẩm phán Lý - người đàn anh học cùng trường của tôi đã gửi cho tôi công văn từ tòa án. Tôi nhìn chăm chăm vào tờ giấy A4 mỏng, đủ một phút.

Giấy trắng mực đen, yêu cầu trong công văn được viết rất rõ ràng - Kiểm tra biên bản xét nghiệm DNA ban đầu và dữ liệu điện tử, niêm phong cất vào kho.

Họ muốn lấy đi những vật chứng từ chỗ tôi, rồi giao cho bên thứ ba giám định.

Tôi nhìn người đàn anh, trên mặt anh ấy mang theo nụ cười, cùng với thái độ cực kì hòa nhã, những lời nói ra lại đang truyền đạt chỉ thị xuống cấp dưới.

Tôi không có lựa chọn nào khác.

Tôi đã đoán trước được vụ án này sẽ kiểm tra thêm các vật chứng nhưng yêu cầu mà tòa án đưa ra bây giờ rõ ràng không phải là sự nghi ngờ đơn giản.

Đối với một bác sĩ pháp y, việc bị nghi ngờ về trình độ chuyên môn không đáng sợ, không ai toàn năng cả. Nhưng một công văn như vậy là lần đầu tiên tôi đối mặt với sự lên án nặng nề thế này trong sự nghiệp: Tạo chứng cứ giả!

Điều này khiến tôi khó chịu hơn việc không phá được án.

Những người được cử đến bắt đầu trở nên bận rộn dưới mệnh lệnh của người đàn anh, người nào cũng đang chụp ảnh, tìm kiếm xung quanh. Tôi đứng yên, như thể đang đặt mình vào giữa gió bão.

“Tách tách”, tiếng ấn nút chụp của máy ảnh khiến huyết thái dương của tôi nhói lên, giống như bị lột sạch quần áo vậy, toàn thân cảm thấy không thoải mái.

Giây tiếp theo, tôi ép mình di chuyển bước chân, nhận lấy USB của tòa án rồi đặt đôi tay cứng đờ lên con chuột máy tính. Ghi chép của máy chủ cho thấy không có bất cứ dấu vết sửa đổi dữ liệu điện tử nào, chúng tôi đã thu được kết quả xét nghiệm vết máu tại hiện trường sớm nhất là 3 ngày trước khi Điền Hoa bị bắt.

Trừ khi chúng tôi có thể du hành xuyên thời gian, nếu không thì cái gọi là cáo buộc làm giả của Luật sư Tô hoàn toàn không tồn tại.

Ra khỏi phòng máy đầy những tiếng ồn, tôi dẫn đường phía trước, một hàng người lặng lẽ đi sang tòa nhà khác. Chỗ đó là phòng hồ sơ, nơi lưu giữ vật chứng.

Tôi để họ lại ngoài cửa, băng qua các dãy kệ trước mặt, rồi tìm kiếm một cách quen thuộc. Cuối cùng, chính tay tôi giao chiếc túi giấy kraft đựng vật chứng quan trọng cho đàn anh.

Nhìn những vật chứng sắp bị lấy đi, tôi không thể không trở nên xúc động, lớn tiếng nói: “Các anh có thể mang biên bản ban đầu đi nhưng bắt buộc phải để lại một nửa vật chứng cho tôi. Nếu các anh đã không tin vào kết quả xét nghiệm của tôi, vậy tôi cũng không muốn tin vào đơn vị bên thứ ba mà các anh lựa chọn sử dụng!”

Tôi nói xong bèn ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của người đàn anh, cứ nhìn thẳng.

Tôi không ngại bổ sung nhiều loại hồ sơ, cũng không chống đối sự hoàn thiện những sai sót, ngoại trừ việc không thể đối mặt với những chất vấn liên quan đến nghề nghiệp của mình.

Thời điểm bị nghi ngờ “làm chứng cứ giả”, tôi đã hoảng loạn. Nếu những chuyện không tồn tại này bị dư luận coi là thật thì điều chờ đợi tôi không đơn giản là bị cách chức.

Trước đây, từng có người nhận tiền để làm giả chứng cứ, vốn dĩ phải đưa người ta vào tù, cuối cùng lại tự đưa mình vào. Càng nghiêm trọng hơn là chỉ cần bỏ lỡ kết quả xét nghiệm một lần, báo cáo kiểm tra được đưa ra sau đó sẽ khiến mọi người chỉ trích, làm mất uy tín của đội.

Trước vụ án của Điền Hoa không lâu, trong đội chúng tôi từng xảy ra một vụ án nhầm lẫn, khi đó bầu không khí trong đội đã rất căng thẳng, rồi lại xảy ra một vụ việc tương tự, vậy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa cả.

Bây giờ, mẫu máu được chia làm hai, tôi cầm lấy nửa còn lại.

Tiếp theo, tôi chỉ tin vào bằng chứng có trong tay.

“Chuyện này là sao?” Đội trưởng đập tờ báo trong tay lên bàn làm việc của tôi.

Trên mục xã hội, dòng chữ in đậm lớn viết “Vụ án bị tạm dừng lại xuất hiện bước ngoặt: Không tìm thấy DNA của nghi phạm tại hiện trường”.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm vào dòng chữ màu đen đỏ, tôi nhận ra rằng đây là “điểm đột phá mới nhất” mà Luật sư Tô tìm thấy.

Bài báo nói, một nửa hồ sơ bị lấy đi từ tôi đã được xét nghiệm tại Trung tâm Giám định Pháp y của Đại học Tôn Trung Sơn, không phát hiện ra DNA của Điền Hoa trong mẫu xét nghiệm số 4.

Tôi không hề bất ngờ với kết quả xét nghiệm như vậy. Tòa án chỉ lấy đi một nửa hồ sơ, kết quả xét nghiệm không lí tưởng là điều rất bình thường. Đây cũng là lí do tôi yêu cầu để lại một nửa vật chứng.

Mặt khác, bài báo này chỉ nhấn mạnh đến mẫu số 4 không xét nghiệm ra, chứ không đề cập đến các kết quả xét nghiệm khác. Cuối bài báo còn đưa ra kết luận: Các báo cáo xét nghiệm trước đó của cảnh sát đều sai, không có đầy đủ hiệu lực pháp lí.

Tôi ngẩng đầu, hít sâu một hơi, nhìn đội trưởng: “Xét nghiệm này không lí tưởng, vốn không thể phủ định kết luận giám định trước đó được.”

Tôi tin vào bản thân, lại càng tin vào nửa bằng chứng còn lại trong tay hơn. Gần đến giờ tan làm, tòa nhà nơi đặt phòng thí nghiệm không một bóng người, cả tòa nhà chỉ còn phòng thí nghiệm của tôi và ngọn đèn trước cửa phòng trực ban vẫn sáng.

Tôi mở cửa, mang vật chứng vào phòng thí nghiệm, bắt đầu quay video. Tôi cẩn thận cắt chiếc túi niêm phong, lấy ra 3 chiếc tăm bông đã xét nghiệm ra DNA của Điền Hoa.

Bây giờ nó chỉ còn lại một nửa, vết máu dính bên trên cũng chẳng còn lại bao nhiêu, có một vết màu hồng nhạt thậm chí chỉ có thể nhìn thấy một cách lơ mờ.

Tôi nín thở, cẩn thận cắt bỏ tất cả những chiếc tăm bông dính máu còn lại, nhỏ vào thuốc thử để tách chiết DNA, dán mắt vào chiếc ống nhựa nhỏ đó trong suốt quá trình.

Hiện tại, việc tôi có thể làm chỉ là kiên nhẫn chờ đợi mà thôi.

Ban đêm là thời điểm thích hợp để làm thí nghiệm, không có tiếng bàn tán ồn ào, không có đám đông hỗn loạn. Xung quanh yên tĩnh, chỉ có âm thanh của dòng điện đang hoạt động trong chiếc đèn chân không trên đỉnh đầu.

Qua khung cửa sổ của phòng thí nghiệm nhìn ra ngoài, ngoại trừ những đốm nhỏ ánh sáng li ti mờ nhạt, chỉ có chiếc bóng của tôi phản chiếu lên mặt kính.

Tòa án đã giao cho đơn vị xét nghiệm của bên thứ ba, kết quả xét nghiệm của tôi sẽ không được dùng để tham khảo. Lần thí nghiệm này, tôi thực hiện

chỉ để cho bản thân một câu trả lời.

Nửa đêm, 6 tiếng đã trôi qua kể từ lúc tôi nhỏ vào thuốc thử, tôi mở biểu đồ rồi bắt đầu đối chiếu từng cái một.

Ngoài cửa sổ một mảng tối đen như mực, không biết từ lúc nào, ngọn đèn của phòng trực ban cũng đã tắt.

Đối chiếu tất cả xong xuôi, tôi tắt ngọn đèn cuối cùng trong cả tòa nhà, cầm kết quả xét nghiệm, sau đó khép cánh cửa phòng thí nghiệm lại.

Kết quả tôi đưa ra giống với kết quả xét nghiệm ban đầu - Mẫu DNA hoàn toàn đồng nhất với DNA của Điền Hoa.

Đi qua hai cánh cửa sắt, tôi lặng lẽ đứng chờ.

Đây là một căn phòng nhỏ chưa tới 10 mét vuông, song sắt ngăn thành hai phần. Chiếc ghế sắt đối diện tôi có 4 chân được cố định trên mặt đất.

Tôi đang đợi Điền Hoa ở đây. Đây là lần đầu tiên tôi gặp người đàn ông này sau 2 năm tiếp nhận vụ án.

Điền Hoa giải thích trong bản ghi chép ban đầu rằng anh ta đeo găng tay lên vào am ni cô, sau khi phạm tội thì ném hai thứ khác nhau xuống con sông bên cạnh: Găng tay và dao. Điều đáng tiếc là về sau chúng tôi không hề tìm thấy hai vật chứng quan trọng này.

Không có hung khí, không có vân tay, muốn xác định chắc chắn tội ác của Điền Hoa, tôi còn thiếu một cây “đinh” nữa, mà mục đích của cuộc gặp lần này chính là lấy được nó từ trên người Điền Hoa.

Mặc dù không có dấu vân tay, nhưng kẻ giết người đã để lại dấu tất rõ ràng tại hiện trường vụ án.

Đội đã xuất trình bản ý kiến xét nghiệm từ lâu, dấu chân là của Điền Hoa. Nhưng sau khi Luật sư Tô tìm đọc hồ sơ thì nhận thấy trong chữ kí của hai kĩ thuật viên giám định dấu vết, chỉ có một người có đủ tư cách để làm giám định dấu chân nhưng cả hai người này đều kí vào bản ý kiến giám định, vì vậy ý kiến sẽ không có hiệu lực.

Lần này, tôi đã liên hệ với các chuyên gia về dấu chân của Sở tỉnh để xuất trình báo cáo xét nghiệm, chính tay tôi lấy dấu chân cho Điền Hoa.

Bởi vì cần đến sự hợp tác của anh ta, mà tôi không nhốt anh ta trong căn phòng nhỏ ở đầu bên kia vách ngăn, chỉ cho anh ta đeo còng tay và xích chân đứng giữa phòng giam.

Tôi quan sát người thanh niên trước mặt, chiều cao chưa tới 1m65, nặng khoảng 55kg, người đàn ông đứng cùng tôi nơi đầu ngọn gió dư luận trong

những ngày này lại gầy đến thế.

Bọng mắt thâm sì, khoe miệng sụp xuống, mặt mũi bình thường, không nhìn ra chút vẻ tàn nhẫn và hung ác nào. Chiếc áo tù màu vàng hơi rộng khoác lên người anh ta mang lại loại cảm giác trống rỗng.

Một người quay lưng là sẽ mất hút vào đám đông lại tàn nhẫn cướp đi hai sinh mạng còn sống sờ sờ.

Anh ta ngờ vực nhìn gương mặt xa lạ của tôi, nói năng ngã ngớn, vừa mở miệng đã biết là một kẻ cáo già. “Thưa ngài, ngài lại đến làm gì nữa?”

“Lấy dấu chân, xin hãy hợp tác.” Tôi ra hiệu cho quản giáo trại tạm giam mở xích chân của anh ta, lấy hộp mực và giấy trắng đã chuẩn bị sẵn ra, còn có một đôi tất.

“Có thuốc lá không? Cho tôi xin một điếu nhé?” Anh ta chìa hai tay ra, uest oải van xin tôi.

“Không, tôi không hút thuốc.” Tôi cúi đầu xuống, né tránh đôi mắt đục ngầu kia.

“Trước kia chẳng phải đã từng làm rồi sao? Tại sao còn phải lấy chứ?” Anh ta dùng đôi tay đang bị còng nhận lấy đôi tất mà tôi đưa cho, rồi chậm chạp xỏ vào chân.

Nhìn anh ta xỏ đôi tất dúi dúi, tôi vươn tay giúp anh ta vuốt phẳng lại, “Đến lúc cần biết thì tự nhiên cậu sẽ biết thôi.” Tôi vẫn không ngẩng đầu.

Tôi trải một tờ giấy trắng lên mặt đất, bôi đều mực đã in lên lòng bàn chân anh ta, sau đó để anh ta giẫm lên. Một dấu chân màu đen đã hiện ra trước mắt tôi, hoàn chỉnh, chắc chắn.

Sau khi kiểm tra xong mẫu dấu chân đã lấy, tôi chạm mắt với anh ta, bình tĩnh nói: “Cậu tưởng rằng kêu oan là có thể lật lại vụ án sao?”

“Ít ra tôi vẫn còn sống.” Điền Hoa cười đôi tất ra, tiện tay vứt sang một bên, vung tay, trả lời tôi mà không thèm ngước lên.

“Đã biết rõ kết quả, chờ lâu như vậy không khóc chịu sao?” Tôi vẫn không di chuyển tầm mắt.

Có lẽ nhận thấy tôi đang nhìn chăm chăm vào mình, anh ta đứng thẳng dậy, khễ khếch cằm, nói với vẻ cực kì khiêu khích: “Có thể khó chịu bằng việc các anh thẩm vấn tôi sao?”

Đối mặt với lời chỉ trích tùy tiện của anh ta, tôi khôi phục lại tâm trạng, mở miệng nói: “Lúc thẩm vấn không có camera, trên người cậu cũng không có vết thương, hoàn toàn không có việc bức cung tra tấn nào cả?”

Điền Hoa không nói gì nữa, tôi ra hiệu cho giáo quan đưa anh ta đi. Thấy anh ta lại bị xích chân, tôi lắc chiếc túi trong tay, nói: “Tôi có bằng chứng.” Anh ta quay đầu lại, tròn tròn mắt nhìn tôi rồi hét lớn: “Tôi không giết người! Là các người đổ oan cho tôi, tôi sẽ không nhận tội đâu!” Nói xong, anh ta bước từng bước tới phòng gian, xích chân lê dưới đất, lạch cạch - lạch cạch.

Bằng chứng của vụ án đã được chuẩn bị ổn thỏa, Điền Hoa và tôi sắp phải nghênh đón cuộc đối đầu quan trọng nhất.

Tần suất các cuộc điện thoại của kiểm sát viên đã bắt đầu thay đổi từ hàng chục lần một tuần thành vài tuần một lần, điều này báo hiệu rằng bằng chứng ngày càng đầy đủ. Điền Hoa cũng cách phiên xét xử cuối cùng càng ngày càng gần.

Khi ngày đó đến, tòa án sẽ đối chứng kết quả xét nghiệm giám định DNA, dấu vết của Điền Hoa tại tòa.

Tôi không thể ra tòa với tư cách là người giám định nhưng tôi đã sắp xếp xong công việc từ trước, dự định sẽ dự thính. Dù có lòng tin vào kết quả xét nghiệm nhưng tôi vẫn không thể nào thả lỏng được.

Các bài báo gần đây tràn ngập đủ loại phỏng đoán, đây là cơ hội cuối cùng của Điền Hoa để lật lại vụ án, Luật sư Tô chắc chắn sẽ dốc toàn lực. Nếu thẩm phán bị ảnh hưởng bởi dư luận, luật sư lại đưa ra những phân tích bất lợi, tôi vẫn sẽ gặp phải thách thức.

Cây “đinh” có được đóng chắc hay không, còn phụ thuộc vào nhát đóng cuối cùng này nữa.

Kết quả là vào buổi sáng hôm xét xử, tôi đột nhiên nhận được cuộc gọi của đội trưởng, có vụ án mạng đột ngột xảy ra nên phải đến hiện trường.

Tôi thê dưng dưng một chút nhưng giọng của đội trưởng ở đầu bên kia điện thoại đầy vẻ khó xử: “Quả thật là không còn nhân lực nữa, hay là cậu đi nhé.”

Phòng xét xử của tòa án nằm bên cạnh Cục cảnh sát, đi qua đó chưa tới 200m ngắn ngủi. Nơi ấy sắp sửa diễn ra phiên xét xử có liên quan đến ba mạng người và danh dự nghề nghiệp của một bác sĩ pháp y.

Nhưng tôi không kịp do dự, nên đã đi về hướng ngược lại, lập tức lao đến hiện trường vụ án mạng, bỏ lỡ phiên tòa xét xử vụ án của Điền Hoa ngày hôm đó.

Khi tôi vác cơ thể mệt lử từ hiện trường quay lại văn phòng, đã là buổi chiều rồi.

Một đồng nghiệp ở Phòng pháp chứng đến dự thính trước đó đã thuật lại cho tôi diễn biến phiên tòa: Công sức vất vả chui vào ô cửa sổ nằm ngang của đồng nghiệp đã không vô ích, thí nghiệm kiểm tra việc leo trèo đã được công nhận; chính tôi đến trại tạm giam giúp Điền Hoa đi tất, dấu chân thu về cũng được chấp nhận; người giám định vết máu của bên thứ ba là một giáo sư của Đại học Tôn Trung Sơn - người đã ra tòa với tư cách là nhân chứng chuyên môn để tiếp nhận chất vấn. Ông ấy giải thích với Luật sư Tô trước tòa rằng, việc không xét nghiệm ra DNA trong mẫu số 4 là do lượng máu quá ít, hai vết máu khác đồng nhất với kết quả ban đầu.

Cây “đinh” treo lơ lửng cuối cùng đã được đóng chắc xuống. Cho dù có bao nhiêu năm trôi qua, thậm chí bao nhiêu lần thì những bằng chứng này cũng đều đủ để đóng chặt tội ác.

Nghe xong tình hình phiên tòa, tôi thở phào nhẹ nhõm, không nói được lời nào.

Tôi lặng lẽ đứng ngây ngốc một lúc trong hành lang vắng vẻ, rồi quay người trở về văn phòng, ngủ bù một giấc trên ghế sofa.

Sau các phiên tòa sơ thẩm, phúc thẩm kéo dài, Tòa án tối cao đã thẩm tra lại án tử hình, tính từ vụ án “tạm dừng”, thời gian đã trôi qua sáu lần tái xét xử nữa.

Tôi vẫn thường nghe thấy tin tức liên quan đến vụ án, Điền Hoa vẫn kiên trì kêu oan nhưng các phương tiện truyền thông đưa tin không còn dành cho anh ta thêm trang báo cáo nào nữa.

Luật sư Tô lâm vào tình thế khó khăn, kiện tụng một vụ án mạng sẽ tiêu tốn trung bình hai năm của luật sư, mà vụ án này của Điền Hoa gửi lại để phúc thẩm sẽ mất bao lâu, anh ta không thể ước tính được.

Cuối cùng, sau lần phúc thẩm vào năm thứ tư, Luật sư Tô đã từ bỏ vụ án.

Thứ mà truyền thông và quần chúng cần là kết quả, tôi và các kiểm sát viên vẫn đang hoàn thiện dần các tình tiết của hồ sơ vụ án. Bản mô tả bổ sung của vụ án cộng với các loại tài liệu đã gần trăm trang, giấy của hồ sơ được thay 3 lần cả trước và sau do bị mài mòn.

Trên bàn làm việc của tôi, một chồng túi hồ sơ rồi lại một xấp nữa, chỉ có hồ sơ vụ án của Điền Hoa được tôi cất trong ngăn kéo suốt 6 năm.

Mặc dù tranh cãi hết lần này đến lần khác khiến tôi cảm thấy mệt mỏi từ tận đáy lòng nhưng sau vụ án này, quy trình thụ lý vụ án nội bộ của chúng tôi đã trở nên nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Chúng tôi sẽ truy tìm nguồn gốc của vật chứng, các phòng bộ phận sẽ thống nhất xưng hô của cùng một vật chứng, chỉ cần là vật chứng lấy từ hiện trường thì sẽ được chụp ảnh chi tiết và cận cảnh mà không bị bỏ sót.

Không ai biết liệu có xuất hiện một Điền Hoa thứ hai hay không.

Vào ngày vụ án xử xong, tôi gọi anh Thắng đi ăn cùng. Hai chúng tôi uống cạn một li CocaCola, bùi ngùi nhớ về quá trình phá án dài đằng đằng, anh ấy tiếp tục câu chuyện: “Thật ra chuyện đã sớm được định đoạt rồi.”

Anh Thắng nhớ lại lúc bắt Điền Hoa vào 8 năm trước, chiếc còng tay có in chữ “Nhà máy thiết bị cảnh sát núi Nga Mi Tứ Xuyên” trên tay Điền Hoa.

Quảng Đông và Tứ Xuyên cách xa hàng nghìn dặm, nhà máy cung cấp thiết bị cảnh sát cho chúng tôi cũng không phải ở Tứ Xuyên, chiếc còng tay kia đoán chừng là do một người anh em đi công tác xử lý vụ án tình cờ mang về.

Giết chết đồ đệ của núi Nga Mi, lại bị còng tay của núi Nga Mi khóa chặt.

“Ông trời sẽ không tha cho anh ta.”

Tôi đặt cái li xuống, ra hiệu cho anh Thắng nhìn vào tờ báo trên bàn, tôi cố ý gấp một trang để anh ấy đọc.

Một tấm ảnh của Điền Hoa lọt vào tầm mắt, người đã kêu oan trước tòa 6 năm trước đang mặc áo thun lót của trại tạm giam, mang còng tay, nét mặt tiều tụy. Tin tức mới nhất về vụ án của Điền Hoa được đính kèm bên cạnh: “Vụ án “tạm dừng” từng nhận được sự quan tâm sau 6 năm xét xử lại, tên tội phạm Điền Hoa đã bị tòa kết án tử hình lần thứ hai vào sáng hôm qua, đồng thời sẽ thi hành án ngay sau khi tuyên án.”

Lần này, không còn kêu oan, cũng chẳng phải tạm dừng nữa, Điền Hoa đã nhận được bản án thích đáng. Cuối cùng, tôi cũng có thể đặt hồ sơ vụ án này trở lại đúng vị trí của nó vào 6 năm về trước.

Đêm đã khuya, tôi tắt ngọn đèn trong văn phòng. Đêm nay bình an, ngủ một giấc ngon lành.

CHỢ ĐEN XÁC CHẾT

Thời gian xảy ra vụ án: Tháng 8 năm 2017

Tóm tắt tình tiết vụ án: Thi thể tại hiện trường vụ tai nạn xe có nhiều điểm đáng ngờ. Sau khi khám nghiệm tử thi, phát hiện ra thi thể trong xe không phải là chủ xe, mà người chết đã tử vong trước khi chiếc xe bị bốc cháy. Không rõ danh tính và lai lịch của xác chết.

Người chết: ?

Phân tích khám nghiệm tử thi:

Trong vùng chậu¹ thấy được tử cung, là nữ giới. Thi thể bị chưng khô² hoàn toàn, đầu bị nổ tung, khí quản ở cổ và phần ruột lộ ra, tử chi đứt rời, mức độ thiêu cháy khác thường.

1 Vùng chậu nằm ở bụng dưới, bao gồm: buồng trứng, ống dẫn trứng, tử cung và cổ tử cung, âm đạo, ngoài ra còn có bàng quang và đại trực tràng.

2 Chưng khô là quá trình phân hóa các chất hữu cơ bằng nhiệt, dưới tác động của nhiệt độ cao, trong thời gian dài và trong điều kiện thiếu oxy cùng các chất oxy hóa khác.

Cơ quan nội tạng bên trong khoang bụng bị phân hủy nghiêm trọng, thi thể đã xảy ra hiện tượng thối rữa trước khi bị đốt cháy.

Tại hội nghị xây dựng kế hoạch truy bắt, một căn phòng toang anh em cảnh sát hình sự vây quanh người đàn anh của tôi, bác sĩ pháp y có dáng người nhỏ bé - Lý Hiên, ở trung tâm.

Đội trưởng nhìn đám trai trẻ bình thường cực kì táo bạo này, giờ đây từng người một đang nhát gan, đành gọi tên Lý Hiên, yêu cầu anh ấy nhất định phải tham gia vào hoạt động truy bắt lần này.

Theo lí mà nói, bác sĩ pháp y chỉ quản lí những “thứ bất động” trên bàn giải phẫu, chứ không tham gia vào hoạt động truy bắt. nhưng lần này làm nhiệm vụ, thái độ của các anh em cảnh sát hình sự rất kiên quyết: Không dẫn bác sĩ pháp y theo, thì sẽ không đi.

Đội trưởng nói với Lý Hiên: “Có cậu đi cùng mở đường, những người khác cũng sẽ yên tâm hơn.”

Lý Hiên - người đã làm bác sĩ pháp y hơn 20 năm, từng thấy rất nhiều xác chết, hiểu biết sâu rộng, lần đầu tiên anh ấy cảm thấy bản thân giống như “Chung Quỷ”¹, sắp bị dẫn đến hiện trường truy bắt để “trừ tà”.

1 Chung Quỷ là một vị thần diệt yêu trừ ma trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa.

Những người có mặt đừng nói là hiện trường truy bắt, những hiện trường còn thê thảm hơn nữa cũng đều đến cả rồi, nhưng hễ nhắc tới nơi phải tới để

bắt người lần này, đáy lòng mỗi người đều thấy sợ hãi.

Mà tất cả phải nói từ một xác chết kì lạ do bác sĩ pháp y Lý Hiên tiếp nhận.

Hôm đó, Lý Hiên đã thay một đôi găng tay, ánh mắt hướng đến chiếc túi bọc xác cuối cùng trên xe đẩy trong phòng giải phẫu - Nó đã nằm trong tủ đông được 3 ngày rồi. Bên trong chứa một thi thể mà cảnh sát giao thông bàn giao, do vẫn không có chữ kí của người nhà nên đến hôm nay mới hoàn tất các thủ tục bắt buộc của việc khám nghiệm tử thi.

Lý Hiên mở túi bọc xác ra, thi thể đã bị chưng khô hoàn toàn, giống như một con tôm màu đen cong queo, đầu bị nổ tung, ruột lộ ra ngoài, tứ chi đứt rời, để lộ ra gốc xương bị cháy.

3 ngày trước, thi thể được tìm thấy trong chiếc BMW đang bốc cháy.

Từ cái nhìn đầu tiên khi thấy xác chết, Lý Hiên cảm thấy nghi hoặc: Mái tóc của xác chết đã bị cháy trụi, khí quản ở cổ lộ ra, trong cơ thể có màu đen, phần ngực trải qua việc bị đốt cháy thậm chí có thể nhìn thấy có thể nhìn thấy lá phổi đen sì. Chiếc xe bốc cháy có thể đốt thi thể thành thế này sao?

Đa số các thi thể mà cảnh sát giao thông bàn giao đều bị thương và tử vong do tai nạn giao thông, bốc cháy chỉ là thiệt hại về sau, những xác chết bị đốt thành thế này trong các vụ tai nạn giao thông thật sự hiếm thấy.

Lật lên một chút, tro bụi của quần áo phía ngoài xác chết rơi xuống, anh ấy lật người thi thể lại, không tìm thấy một mảnh da thịt nguyên vẹn nào chưa bị đốt cháy cả, chỉ dựa vào mắt thường thì hoàn toàn không nhìn ra được liệu có xuất huyết hay không, đóng vảy, “phản ứng sống”,....nên cũng không thể phân biệt giữa vết thương khi còn sống và vết thương sau khi chết.

Là bị thiêu đến chết, hay là bị thiêu sau khi chết?

Loại “thi thể trong đám cháy” này phần lớn phải phụ thuộc vào việc kiểm tra tỉ mỉ của công việc pháp y và độ nhạy bén đối với manh mối. Ngọn lửa lớn không chỉ tiêu hủy xác chết, mà lượng lớn bột bột khô và dòng nước dập lửa sau này cũng sẽ phá hoại các manh mối trên thi thể.

Xác chết cháy đã không thể nhận ra khuôn mặt từ lâu nhưng Lý Hiên lại muốn “hỏi” về danh tính lúc còn sống và nguyên nhân chết của nó.

Bụi đen dính lên găng tay của Lý Hiên, anh ấy, thay một đôi mới, rồi với lấy con dao giải phẫu. Xương sườn bị xẻ ra, một mùi kì lạ trộn lẫn mùi hôi đột nhiên bốc lên.

Mùi hôi? Mùi thối rữa.

Xác chết cháy hằn phải tỏa ra “mùi thịt” khét lẹt theo lẽ thường khi giải phẫu, nhưng thi thể trước mặt vẫn luôn được bảo quản trong tủ đông từ lúc đưa đến, sao lại có mùi thối rửa chứ?

Lý Hiên lăm bằm trong lòng, bàn tay tăng tốc, con dao đã đến phần bụng.

Anh ấy tìm thấy tử cung trong khoang chậu, là xác chết nữ giới. Điều này không hề khiến anh ấy thở phào nhẹ nhõm, bởi vì ngay sau đó anh ấy phát hiện ra những nội tạng không bị đốt cháy trong khoang bụng kia, quả nhiên đều bị thối rửa ở các mức độ khác nhau.

Sau khi xảy ra tai nạn giao thông, thi thể được đưa về nhà tang lễ ngay lập tức, cho dù có trải qua vài tiếng đồng hồ rồi đông thì mức độ thối rửa của nội tạng cũng sẽ không nghiêm trọng đến vậy.

Chỉ có một khả năng: Đây không phải là tai nạn giao thông, thi thể đã xảy ra hiện tượng thối rửa trước khi bị ngọn lửa thiêu rụi.

Lý Hiên tháo găng tay, gọi cho đội trưởng.

Từ giờ trở đi, chuyện này không còn thuộc phạm vi phụ trách của cảnh sát giao thông nữa.

Một vụ tai nạn giao thông bình thường do Lý Hiên giải phẫu, giờ đã biến thành vụ án hình sự giết người. Lý Hiên đi thẳng đến bãi giữ xe của cảnh sát giao thông, nơi chiếc BMW cháy đen cùng với nữ thi thể đang ở đó.

Đó là một bãi giữ xe khổng lồ, những chiếc xe vi phạm mới nhất bị Đội Cảnh sát giao thông kiểm tra và tịch thu đều đầu trước cửa, càng đi vào trong thì lớp bụi trên xe càng nhiều. Lúc rẽ sát vào góc bên phải, Lý Hiên không còn nhìn thấy chiếc xe nguyên vẹn nào nữa.

Có chiếc bị bẹp trước, có chiếc bị móp sau, thậm chí còn có chiếc bị đâm vào giữa vỡ thành hai mảnh, dây điện rách nát và thanh sắt nghiêng hướng lên trời. Quả là một “nhà tang lễ xác xe”.

Lý Hiên tự cười bản thân vì sự liên tưởng của mình. Bệnh nghề nghiệp của bác sĩ pháp y, nhìn thấy cái gì cũng dễ dàng nghĩ đến tử thi.

Trong bãi đậu xe, dưới cái nắng chói chang, “xác” chiếc xe BMW chạy rụi nằm trong góc, được đặt lộ thiên, chiếc khung bị đốt đến trơ trụi dù có nằm trong tông đồng xác xe cũng vô cùng dễ thấy.

Vậy mà không có ai bảo vệ hiện trường sao?

“Chẳng phải bên đó có lều sao? Hai ngày trước trời còn mưa nữa! Tại sao lại không che vào?” Lý Hiên không nhịn được cơn tức.

Cảnh sát giao thông ở bên cạnh đen mặt giới thiệu xong tình tiết vụ án, không muốn đi cùng vị bác sĩ pháp y nóng tính có dáng người nhỏ bé này

nữa, nên vội vàng chuồn về văn phòng ở cổng bãi đậu xe.

Chiếc BMW được tìm thấy vào chập tối 3 ngày trước trên đường rẽ dẫn vào một khu nhà đất đang xây dở, lúc đó phần đầu xe đâm vào trụ bê tông bên đường rồi bốc cháy. Một người lái xe mô tô nhìn thấy ánh lửa từ đằng xa nên mới báo cảnh sát, đợi đến khi xe cứu hỏa đến thì ngọn lửa đã được dập tắt gần hết.

Sau khi khám nghiệm nữ thi thể, bây giờ Lý Hiên phải tiến hành “khám nghiệm” xác chiếc xe này. Anh ấy uống hết nửa chai nước khoáng, đeo găng tay lên rồi mở hộp dụng cụ.

Lý Hiên chậm rãi đi quanh khung sắt đen sì tro trọi của chiếc BMW: Toàn bộ cửa sổ đều bị vỡ tung, vỏ xe bị nung chảy hoàn toàn, nội thất sang trọng vốn có trong xe bị ngọn lửa nuốt chửng sạch sẽ, ghế lái chỉ còn lại một số khung kim loại và lò xo bị kéo căng.

Tình trạng bi thảm của “xác” chiếc BMW rất giống nữ thi thể. Trong tâm trí của Lý Hiên đang mô phỏng lại cảnh tượng chiếc xe bốc cháy, chắc chắn là một vụ cháy dữ dội.

Lý Hiên dùng kiềm cẩn thận cạy lớp keo màu đen dính trên ghế lái, ngay cả tro bụi xung quanh cũng không bỏ qua rồi đựng vào túi niêm phong.

Tình trạng mọi chỗ trong xe bị đốt cháy đều đặn, dữ dội như vậy cũng rất hiếm thấy. Mà “hiếm thấy” thường có nghĩa là “có điểm đáng ngờ”.

Lý Hiên đặt chiếc túi niêm phong trở lại hộp dụng cụ, tháo găng tay ra. Những thứ này sẽ được gửi về phòng thí nghiệm để kiểm tra xem có chất dễ cháy bất thường nào ở hiện trường hay không, chẳng hạn như xăng - thứ không nên xuất hiện trong xe. Hiện tại không loại trừ khả năng có người phóng hỏa trong vụ tai nạn ô tô này.

Lúc rời khỏi bãi đậu xe, anh ấy cố ý đi ra cửa tìm cảnh sát giao thông, nói: “Hãy tìm một chỗ để tránh mưa cho khung xe đó đi.”

“Không ai cần cả, gọi vợ anh ta mấy lần cũng không thèm đến nhận dạng.” Người cảnh sát giao thông sốt ruột nói một câu.

Lý Hiên giật mình, hỏi: “Cậu nói cái gì? Vợ của chủ xe sao?”

Lý Hiên nhớ rõ rằng mặc dù đặc điểm giới tính của thi thể cháy đen trên bàn giải phẫu đã bị hủy hoại nhưng có tử cung trong khoang chậu, chắc chắn là nữ giới!

Lý Hiên ngay lập tức truy hỏi về thông tin chủ sở hữu của chiếc BMW này. Vừa hỏi thì cũng chẳng có gì: Chủ xe là nam giới, còn là một đại gia.

Vương Thành Phú, ngoài 40 tuổi, vài năm trước kinh doanh quần áo xuất nhập khẩu, từng có một thời gian phát đạt. mấy năm gần đây, theo tình hình giá cả thị trường sa sút, ông chủ Vương tuy vẫn đi xe sang nhưng trên thực tế công ty đã vỡ nợ, tài khoản đã nợ hàng nghìn vạn tệ.

Có thể khẳng định, người trong chiếc BMW không phải là Vương Thành Phú.

Vậy cái xác phụ nữ cháy đó là ai? Tại sao lại xuất hiện trong xe của Vương Thành Phú?

Lý Hiên và các đồng nghiệp ngay lập tức bắt tay vào điều tra những người phụ nữ bên cạnh Vương Thành Phú.

Vợ của Vương Thành Phú đã li thân với anh ta một năm trước, còn dẫn theo hao đứa con, hai người đã không gặp nhau hơn nửa năm, mấy lần duy nhất liên lạc là để đòi phí sinh hoạt cho con của Vương Thành Phú. Nhưng hễ nhắc đến tiền là Vương Thành Phú lại lảng tránh, cũng chưa từng đến thăm các con, cho nên khi cảnh sát giao thông thông báo đến nhận dạng chiếc xe, cô ấy hoàn toàn không quan tâm.

Những người phụ nữ khác phần lớn đều là đối tác kinh doanh, trong những nữ chủ nợ cũng không có người nào bị mất tích. Ngược lại, Vương Thành Phú có qua lại với một, hai tình nhân nhưng sau khi anh ta vướng phải nợ nần thì không còn liên lạc nhiều nữa. Tổ trình sát ngoại tuyến cũng đã xác minh rằng những người tình trước đây đều còn sống khỏe mạnh, không ai xảy ra chuyện gì cả.

Điều tra một vòng lớn cũng không tìm thấy người nào khả nghi nhưng ông chủ Vương cứ thế mà “biến mất”, chỉ để lại một nữ thi thể đã phân hủy rồi bị đốt cháy trong chiếc BMW của anh ta.

Tổ trình sát ngoại tuyến đã điều tra ra một chuyện rất kì lạ. Vài tháng trước khi xảy ra tai nạn ô tô, Vương Thành Phú đã mua cho mình một khoản bảo hiểm với số tiền là 500 vạn nhân dân tệ, người được hưởng lợi là vợ và con của anh ta, mà vụ tai nạn giao thông này xảy ra đúng vào thời gian theo dõi bảo hiểm đã trôi qua được một tuần.

Nói cách khác, nếu vụ tai nạn xe được xác định là tai nạn giao thông, thì thế được nhận định thành chủ xe thì vợ con của Vương Thành Phú có thể nhận được khoản bồi thường bảo hiểm 500 vạn nhân dân tệ kia.

Đội trưởng nói cho Lý Hiên biết về tình hình, đồng thời nói ra suy nghĩ của mình: “Có lẽ thằng nhóc này muốn lừa tiền bảo hiểm.”

Nhưng Lý Hiên lập tức tỏ ý không thể nào. Bởi vì lỗ hổng lớn nhất được đặt ngay trên bàn giải phẫu của anh ấy - Người bị đốt cháy trong xe là một phụ nữ! Cho dù Vương Thành Phú muốn giả chết để lừa tiền bảo hiểm thì cũng nên lấy một thi thể nam giới để thế chỗ, sao lại ngu ngốc thế được? Hơn nữa có thể tùy tiện kiếm đâu ra một xác chết chứ?

Chất dễ cháy trong xe được gửi đi xét nghiệm cũng cho Lý Hiên một sự trấn an, bên trong xét nghiệm ra thành phần của “xăng”. Điều này chứng tỏ chiếc BMW bốc cháy không phải do tai nạn giao thông mà có người cố ý tưới xăng để đốt xe thiêu xác.

Kết luận từ hiện trường và lẽ thường, đây giống một vụ án giết người đốt xác hơn.

Lý Hiên suy đoán rằng sau khi người phụ nữ bị Vương Thành Phú giết chết, anh ta đã giấu xác một thời gian nhưng thi thể dần dần bắt đầu phân hủy, để phi tang xác chết, anh ta đành phải phóng hỏa đốt xe, nguy tạo thành vụ tai nạn ô tô.

Thi thể nữ giới được đưa đi xét nghiệm rất nhanh đã có kết quả đối chiếu DNA. Người chết tên là Dương Hiếu Mai, 23 tuổi, sống ở một thành phố cấp tỉnh khác, 10 ngày trước sau khi cãi nhau với bạn trai thì mất tích, gia đình đã trình báo vụ việc. Đồn cảnh sát địa phương đã lấy mẫu DNA từ cha mẹ cô ấy, thông tin được đưa vào kho dữ liệu.

Tổ trình sát ngay lập tức liên lạc với cảnh sát địa phương, biết được rằng quỹ đạo cuộc sống của cô gái rất đơn giản, từ nhỏ đã học tại địa phương, hai năm nay cũng đi làm ở gần nhà.

Điều kì lạ là cô ấy chưa bao giờ đến thị trấn nhỏ của chúng tôi, cũng không có bạn bè hay bạn học ở đây. Nhưng hiện tại, thi thể của cô ấy lại xuất hiện ở nơi cách nhà mình xa đến vậy.

Cô ấy đã mất tích mười mấy ngày nhưng dựa theo mức độ phân hủy khi khám nghiệm tử thi, thời gian tử vong không lâu đến vậy.

Từ lúc chết cho đến lúc bị đốt cháy, giữa khoảng thời gian này nhất định phải có một địa điểm tương đối an toàn để giấu xác mà không bị người khác phát hiện ra.

Trong đầu Lý Hiên nảy ra một nơi không thể thích hợp hơn: Nhà của đại gia Vương Thành Phú. Nơi đó có khả năng là hiện trường đầu tiên.

Nhà của Vương Thành Phú là một căn biệt thự độc lập có sân nhỏ, cực kì yên tĩnh. Lý Hiên vừa đến đã cảm thấy bất thường - Trên tay nắm cửa của

cánh cổng bám đầy bụi.

Đẩy cổng vào, một cây hoa quế trong sân đang nở rộ, mà hoa trong chậu cây bên cạnh gần như héo úa hết. Vừa nhìn đã thấy rất lâu không có người chăm sóc. Trong nhà cũng chẳng có mấy thứ đồ nội thất tử tế, tủ lạnh trống không, trên sàn nhà đã phủ một lớp bụi dày nhưng lại không có một dấu chân mới nào xuất hiện cả.

Nơi này ít nhất đã không có người ở một tháng rồi, không giống nơi từng xảy ra án mạng.

Khi Lý Hiên đang chuẩn bị tiếp tục kiểm tra các nơi ở khác của Vương Thành Phú thì tin tức mới của đội trưởng đã đến: Thông qua việc đối chiếu camera trên đường, hành tung của Vương Thành Phú trong khoảng thời gian xảy ra vụ án đã được xác định.

Thời gian trước đó, Vương Thành Phú không qua đêm trong khách sạn thì là ở công ty, anh ta không ra ngoài cũng không trở về nơi ở chỉ lái xe mấy trăm km từ địa phương đến thành phố S vào một ngày trước khi chiếc BMW bị cháy và trở về vào đêm hôm đó.

Điều khiến người ta phấn khích là thành phố S ở gần thành phố nơi người chết Dương Hiếu Mai sống! Đây là nơi duy nhất mà hai người có thể cùng xuất hiện.

Nhưng ở đây có một chỗ không hợp lí: Thời gian tử vong của Dương Hiếu Mai.

Căn cứ vào mức độ thối rữa của thi thể để suy đoán, khi Vương Thành Phú đến thành phố S thì Dương Hiếu Mai hẳn là đã chết rồi, thậm chí đã bắt đầu phân hủy! Làm sao gặp mặt Vương Thành Phú được?

“Nhìn từ điểm này, Vương Thành Phú có khả năng cao không phải là hung thủ.” Lý Hiên và đội trưởng ngồi đối diện nhau, cùng nhả khói thuốc, là bác sĩ pháp y có thâm niên nhất trong đội, anh ấy hoài nghi rằng mạch suy nghĩ của mình quả thật đã đi chệch hướng rồi.

Nếu là người yêu thích những điều thần bí, lúc này chắc hẳn sẽ nghĩ ngay đến những câu chuyện ma quỷ như “người chết quá giang”, “ma ám”,... Nhưng với tư cách là bác sĩ pháp y, một thi thể bị phân hủy xuất hiện trên xe của Vương Thành Phú, sau đó còn bị thiêu xác đốt xe, trong lòng Lý Hiên chỉ hiện lên 5¹ chữ: Phi tang xóa dấu vết.

1 Bản gốc tiếng Trung là 4 chữ, khi dịch sang tiếng Việt thành 5 chữ. 抹去痕迹

Nhưng nhìn nhận như vậy vẫn gượng gạo. Nếu Vương Phú không giết người, tại sao anh ta lại đặt xác chết cháy trong xe? Cứ cho là giúp người

khác phi tang xóa dấu vết, cũng chẳng tội gì phải phí phạm một chiếc BMW cả. Ngày nay, dù làm “công việc bẩn thỉu” cũng không đáng phải trả cái giá này.

Lẽ nào thật sự là để lừa tiền bảo hiểm sao? Vậy thi thể đó được lấy từ đâu ra? Tại sao ông chủ Vương không trực tiếp tìm một nam thi thể để thế chỗ? Người có thể trả lời câu hỏi này, sợ rằng chỉ có chính Vương Thành Phú đang “mất liên lạc” mà thôi.

2 ngày sau, trong một căn phòng cho thuê theo ngày, cảnh sát tìm thấy Vương Thành Phú.

Lúc cảnh sát ập vào phòng, Vương Thành Phú đang ngồi ăn cơm hộp trên chiếc ghế nhỏ duy nhất trong phòng. Anh ta không hề bạc đãi bản thân cho lắm, hộp cơm là đồ ăn ngoài mua từ khách sạn lớn, dưới bàn còn hơn một nửa thùng bia lon chưa uống hết.

Vương Thành Phú bị dọa đến đờ người trước sự xông vào đột ngột của cảnh sát, anh ta nói rằng mình hoàn toàn không ngờ đến cảnh tượng thế này, trong tưởng tượng của anh ta, cùng lắm chỉ có chủ nợ đuổi đến cửa.

Bị một nhóm cảnh sát với súng đạn đã lên nòng trực tiếp ấn xuống, Vương Thành Phú vô cùng uất ức. “Chẳng qua tôi chỉ đốt một thi thể thôi mà.”

Câu này thoát đầu không có vấn đề gì nhưng những lời sau đó của Vương Thành Phú khiến tất cả cảnh sát bao gồm cả Lý Hiên đều choáng váng.

“Thi thể được mua ở “chợ đen xác chết”, 2 vạn nhân dân tệ, ngay bên bờ biển của thành phố S.”

“Chợ đen”, “mua thi thể”, hai từ này xuất hiện trong miệng của một cự thương gia béo giả¹ khiến Lý Hiên có phần kinh ngạc.

1 Hiện tượng cơ thể bị tích nước dẫn đến việc làm tưởng là béo phì.

Làm bác sĩ pháp y đã hơn 20 năm, Lý Hiên lần đầu tiên nghe nói đến thị trường mua bán xác chết.

Trước đây, cùng lắm anh chỉ nghe nói ở vùng Trung Nguyên có tập tục cưỡi ma, có thể sẽ tồn tại tình trạng mua bán xác chết. Nhưng người dân địa phương từ trước đến nay đều tránh xa xác chết, vào những ngày thường, khi phải đến nhà tang lễ để đưa tang, người nhà của người quá cố sẽ lén đưa “phí gọi đầu” cho bạn bè thân thích, để họ dễ dàng xua đi sự xui xẻo.

Tôi cũng từng thấy báo cáo liên quan đến những người vớt xác ở sông Hoàng Hà, họ giúp vớt xác, cũng sẽ vớt những xác chết vô danh trôi nổi trên sông lên, đợi người nhà tìm đến, nhận chút tiền rồi sẽ trao trả lại. Một

số thi thể có lẽ không được ai đến nhận trong thời gian dài, những người vớt xác cũng sẽ xây dựng vài nơi để trữ xác.

Nhưng chưa bao giờ có tập tục như vậy ở nơi này.

Lừa tiền bảo hiểm, trốn nợ, đốt xác? Hoàn toàn không thể duy trì một thị trường nào cả, huống chi là việc buôn bán xác chết nửa công khai.

Theo địa chỉ do Vương Thành Phú cung cấp, Lý Hiên và các đồng nghiệp đã đặt cho góc ngách không ai biết trên bản đồ một cái tên đơn giản: Chợ đen xác chết.

Đội Cảnh sát hình sự lập tức triệu tập tất cả mọi người để mở cuộc hội ý, chuẩn bị vây bắt. Tại cuộc họp, bác sĩ pháp y Lý Hiên đã trở thành “bùa hộ mệnh” của mọi người.

Cứ như vậy, 1 bác sĩ pháp y, 3 điều tra viên đã lái chiếc xe Van có tuổi đời hơn 10 năm chạy thẳng đến “chợ đen xác chết” trong truyền thuyết.

Thông thường khi đi bắt người, họ đều sẽ mang theo súng lục và còng tay, lần này Lý Hiên xách một chiếc hộp khám nghiệm của pháp y, bên trong nhét mấy hộp găng tay.

Lý Hiên còn giắt riêng một khẩu súng lục trên người - Bác sĩ pháp y mang súng đến hiện trường, khi đó là lần đầu tiên trong Cục.

Trong tưởng tượng của Lý Hiên, kiểu địa điểm lưu giữ xác chết này có lẽ sẽ ở góc ngách hẻo lánh, giống như ảnh chụp trong báo cáo về xác chết trôi trên sông Hoàng Hà, thi thể được xếp nằm thành hàng trên sàn nhà.

Nhưng sau khi rẽ vào đi bộ trên con đường gập ghềnh sỏi đá hơn mười phút, Lý Hiên lại nhìn thấy một nhà xưởng không to cũng không nhỏ, ngay phía sau cánh rừng cách cửa sông không xa, xung quanh không có bất kì dấu vết sinh sống nào.

Bức tường gạch bao quanh, mái nhà lợp tôn.

Lý Hiên và ba đồng nghiệp khác nghiêm túc kiểm tra súng lục và trang thiết bị, hai trinh sát ngoại tuyến xuống xe trước, đi bộ chậm chậm tiếp cận. Lý Hiên và một đồng nghiệp khác thì lái xe từ từ tiến về phía trước.

Theo thông tin của họ, “chợ đen xác chết” thường chỉ có một ông chú bảo vệ.

Bức tường của nhà xưởng rất cao, hai cánh cửa sắt lớn gỉ sét đóng chặt, có một phòng bảo vệ sơ sài ở cổng nhà xưởng, nhìn từ xa trông không khác gì nhà máy bình thường, chỉ là càng bước tới gần, càng ngửi thấy một mùi thối rửa rõ rệt.

Lý Hiên và các anh em trong xe quan sát lẫn nhau, chắc chắn rằng không còn đồ vật nào để lộ danh tính trên người bên kia, đặc biệt là những thứ dễ thấy như quần cảnh sát, thắt lưng cảnh sát, giày cảnh sát,...rồi mới xuống xe.

Bốn người bước tới.

Cửa sổ của phòng bảo vệ bị đóng, nhìn qua cửa sổ vào trong, một ông chú hơn 50 tuổi cởi trần ngồi quạt, đang cầm điện thoại xem truyền hình.

Cộc cộc, người đồng nghiệp gõ vào cửa sổ.

“Anh Vương giới thiệu qua đây, mua con “cá muối”.”

Trước khi xuất phát, mấy người bên Lý Hiên đã từng nói chuyện về tiếng lóng với Vương Thành Phú. Những người này gọi thi thể là “cá muối”

“Anh Vương nào?” Nghe thấy giọng nói xa lạ, ông chú ngoảnh lại cảnh giác nhìn hai người Lý Hiên.

“Vương Thành Phú ở Quảng Châu, anh Vương.” Người đồng nghiệp đưa một điều thuốc qua, “Chẳng phải mấy ngày trước anh ấy mới tới đây sao, chính anh ấy giới thiệu qua đây.”

Trước khi đến, đội đã báo Vương Thành Phú liên lạc với “ông chủ Hà” của “chợ đen xác chết”, giả vờ “mua hàng” lần nữa. Có thể là do người quen giới thiệu, hoặc là “ông chủ Hà” kia kinh doanh quen việc dễ làm, đối phương không nghi ngờ gì, đồng ý một tay trả tiền một tay giao hàng.

Ông chú trực ban quay lưng gọi điện thoại cho ông chủ để xác minh, rồi sột ruột mở cửa phòng bảo vệ.

“Các cậu đợi ở đây, tôi đi “lấy một con” cho các cậu.” Ông chú mò từ trong ngăn kéo ra một chùm chìa khóa.

“Chúng tôi muốn theo vào để xem thử, được không?” Lý Hiên vội vàng lên trước hai bước, nhét bao thuốc lá chỉ hút được vài điếu cho ông chú.

Ông chú trực ban thay đôi ủng đi đến gần cạnh cửa, mở ổ khóa lớn trên cánh cổng, nói: “Không sợ thì vào đi.”

Chờ mấy người bên Lý Hiên đều tiến vào cổng, ông chú quay lại cài cánh cổng nhà xưởng từ bên trong.

Lý Hiên quan sát xung quanh, bên trong bức tường vây của nhà xưởng có một khoảng đất trống nhỏ, sàn bê tông bằng phẳng bị mặt trời chiếu đến nóng bỏng. Mùi hương khi này lại càng nồng nặc hơn, chẳng trách phòng bảo vệ lại được đặt ngoài cổng, trời nóng như vậy cũng luôn đóng kín cửa sổ.

Bước vào cửa của nhà xưởng bình thường đó, ông chú trực ban vừa mở khóa, đẩy cửa ra, nhóm người Lý Hiên sững người ở cửa, không cử động nổi.

Là bác sĩ pháp y, Lý Hiên đã vô cùng quen thuộc với thi thể nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn vượt xa sức tưởng tượng của anh ấy.

Dù đã bật đèn nhưng ánh sáng trong nhà xưởng vẫn mờ昧, từng vách bê tông dài khoảng 2m, rộng 3m, cao 40cm như thể những ô vuông đậu phụ được phóng to, mà những thi thể được gọi là “cá muối” nằm trong các ngăn lớn cùng với một chồng đá viên, giống như cá tươi trên kệ trong siêu thị.

Một số xác chết đã phân hủy mạnh, tỏa ra mùi khó chịu đặc trưng, ruồi nhặng bay loạn phía trên.

Trong góc nhà xưởng, một chiếc máy làm đá khổng lồ đang phát ra tiếng kêu ầm ầm.

Nơi đây giống như một nhà kho lớn, thi thể giống như hàng hóa, lặng lẽ trôi nổi trong hỗn hợp nước đá, từ từ phân hủy, từ từ bốc mùi, cho tới khi có người đến mua về.

Ông chú trực ban cầm một cái xiên dài chạm vào thi thể trong vách ngăn, những viên đá lớn nửa nổi nửa chìm trong nước bị khuấy động cùng với thi thể, im lặng va vào nhau.

Điều kiện tối tăm, xác chết bốc mùi thối, tiếng ầm ầm của máy làm đá khiến Lý Hiên - người ban đầu đã ngồi xe máy tiếng đồng hồ để đến đây, cảm thấy một cơn buồn nôn không chịu nổi, bác sĩ pháp y lớn tuổi này không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa.

Lý Hiên và người đồng nghiệp nhìn nhau, đối phương chỉ có một người, tuy Lý Hiên không được coi là cường tráng nhưng hai người cũng đủ để đối phó với ông chú ngoài 50 tuổi này rồi.

Cả hai ngấm ngấm tăng tốc bước chân, đồng nghiệp vung chân một cái, Lý Hiên bèn rào bước lên trước, hai người hợp sức ấn ông chú xuống, vịn hai tay ông ta ra sau lưng.

“Làm gì vậy? Làm gì vậy?” Ông chú trực ban lập tức la hét inh ỏi, ông ta hiển nhiên không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy. Người đồng nghiệp rút ngay còng tay còng ông ta lại, rồi kéo ông ta về phía phòng bảo vệ.

Hai đồng nghiệp còn lại cũng muốn chạy đến giúp đỡ, nhưng họ đứng ở cửa phân xưởng chỉ liếc nhìn từ xa là đã lùi ra ngay lập tức.

Một phân xưởng đầy xác chết lấy từ đâu tới chứ? Rồi sẽ tuôn về đâu? Lý Hiên không dám nghĩ đến, chỉ cảm thấy da đầu te dại.

Cuộc thẩm vấn của ông chú bảo vệ rất thuận lợi, trong lời nói của ông ta, ngoài đầy mùi hôi thối ra, công việc của ông ta không khác gì với bảo vệ bình thường.

Hóa ra, nơi đây là cửa sông của mấy con sông lớn, mỗi mùa hè đều có xác chết trôi từ thượng nguồn đến, trong đó phần lớn là những người tự sát, xác chết mắc cạn trên bãi biển, nhiều khi một ngày tìm thấy ba, bốn cái cũng chẳng phải chuyện kì lạ gì. Trong một mùa hè, có hàng chục, thậm chí hàng trăm thi thể được vớt lên từ dưới nước nhưng rất ít người đến nhận về. Nhiều xác chết đã phân hủy từ lâu, tử đông của nhà tang lễ địa phương hoàn toàn không thể lưu trữ một số lượng xác khổng lồ như vậy, cũng không thể đặt xác bên ngoài tử đông để cho bốc mùi được.

Người chết không có chỗ támm liệm, nhà tang lễ đã nhiều lần tìm đến các đơn vị liên quan nhưng không giải quyết được mâu thuẫn này.

Vào thời điểm này, một tên côn đồ địa phương họ Hà đã phát hiện ra “cơ hội kinh doanh”

Các cụ già ở địa phương tin rằng lá rụng về cội, nhập thổ vi an¹, đa số đều hi vọng sau khi chết sẽ được tổ chức rình rang, mai táng trọng thể. Nhưng với việc đẩy mạnh hỏa táng trên toàn quốc, các quy định của thành phố về việc hỏa táng xác chết ngày càng nghiêm ngặt hơn, các thi thể bắt buộc phải hỏa táng xong thì mới được xử lí các giấy chứng tử có liên quan.

1 Thành ngữ Trung Quốc, người chết được chôn cất tử tế, người nhà sẽ yên lòng.

Những người dân địa phương muốn thổ táng bắt đầu có những ý tưởng lệch lạc.

Họ lén lút cho những xác chết vô danh bên bờ biển vào quan tài rồi gửi đến nhà tang lễ, nói là người thân của họ đã lấy được giấy chứng nhận hỏa táng. Mà trước đó, họ đã thổ táng cho người thân thật sự của mình rồi.

Ông chủ Hà dần dần biến “phong tục dân gian” này thành một việc kinh doanh. Anh ta mua chuộc nhân viên làm việc Cục Dân chính địa phương, lại thương lượng giá cả với nhà tang lễ, nhận làm hết việc thu gom, lưu giữ tất cả các xác chết trôi và xác chết của những người lang thang, sau đó bán riêng cho những người cần thi thể giả làm người thân để đổi lấy giấy chứng nhận hỏa táng.

Có cách thức rồi, còn cần người để làm việc nữa. Anh ta nhìn trúng mấy người làm thuê vốn làm công việc vớt xác, trong số đó có ông chú bảo vệ Vương.

Chú Vương làm thuê ở địa phương hơn 20 năm trước, ông ta to gan lớn mật, không ngại bẩn thỉu, trước kia từng làm công việc vớt xác giúp người ta. Một lần tình cờ gặp ông chủ Hà, ông chủ Hà trả lương cao nên ông ta xung phong đảm nhận việc canh gác phòng trữ xác.

Chú Vương nói rằng lúc đầu họ vẫn sợ bị nghi ngờ, dằn dặt, đưa một số xác chết đi hỏa táng khi nhà tang lễ tương đối rảnh rỗi. Nhưng dần dần, họ nhận ra kể cả họ không đưa thi thể đến nhà tang lễ thì cũng không có ai đến hỏi thăm. Thế nên, một “chợ đen xác chết” gần như nửa công khai đã được hình thành tại địa phương, từng xác chết trôi nổi hoặc xác chết bên vệ đường được lưu động trong chuỗi cung ứng này. Họ lúc còn sống cũng có thể là người thân thích của một người nào đó, một gia đình nào đó, sau khi chết, họ theo dòng nước hoặc chuyển qua tay nhiều người bị đưa đến “chợ đen xác chết”, chờ đợi được mua về để thỏa mãn các loại nhu cầu của người mua.

Trong ngăn kéo bàn của ông chú bảo vệ có một cuốn sổ tay bìa cứng ghi chép lại các biên bản giao dịch của “chợ đen xác chết”. Bên trên ghi rõ ngày nào, tháng nào, xác chết được nhận vào từ đâu, đưa đến đâu, có dòng chữ còn có một đường gạch ngang nằm trên.

Một đường gạch ngang biểu thị cho một thi thể đã được bán đi.

Còn về việc có phải cái bị đánh dấu đã được bán đi hay không thì không ai biết.

Trong “chợ đen xác chết”, Lý Hiên chỉ nhìn thấy hơn chục xác chết, mà cuốn sổ mỏng lại chứa manh mối của, hàng trăm xác chết. Nói cách khác, chỉ riêng năm nay họ đã bán ra gần trăm thi thể rồi, mà những thi thể trước đó đã bị bán đi đâu, đã không thể nào tra ra nữa.

Đời trước đời sau của họ, người nhà của họ có còn tìm kiếm họ hay không, không ai quan tâm cả.

Theo lời khai của Vương Thành Phú, anh ta muốn trốn nợ, còn về bảo hiểm, có thể đền cho vợ con là tốt nhất, không thể thì thôi, anh ta từng nói bóng gió nói với vợ rằng mình sẽ chạy trốn.

Chẳng trách vợ anh ta từ đầu đến cuối không chịu đến nhận dạng chiếc xe và thi thể.

Một năm trước, Vương Thành Phú nghe nói thành phố S có một “chợ đen xác chết” như thế trong một bữa cơm rượu, thấy khoản nợ sắp đến hạn, chịu

ảnh hưởng của phim Hồng Kông nhiều năm, anh ta nghĩ ra một kế hoạch: Giả chết để thoát thân.

“Trong phim điện ảnh không phải đều diễn như vậy sao, một ngọn lửa, sẽ không ai nhận ra cả. Chiếc xe cũng được thể chấp từ lâu, tôi cũng chẳng được lái mấy ngày nữa.

Dường như cứ ném cái xác vào xe rồi đốt cháy thì cảnh sát sẽ bó tay, vụ án sẽ đầu xuôi đuôi lọt.

Vương Thành Phú hỏi thăm số điện thoại của ông chủ Hà của “chợ đen xác chết”, anh ta đã nhấn mạnh trong điện thoại rằng muốn một xác chết nam giới nhưng không dám nói thẳng là mình mua về để ngụy tạo hiện trường tử vong.

Lúc ông chủ Hà giải thích với ông chú bảo vệ, tuy có đề cập ngắn gọn rằng muốn một xác chết nam giới nhưng đối với ông chú bảo vệ, thi thể đốt xong đều thành tro cả, giới tính cũng không có gì đáng coi trọng. Ông ta tiện tay lôi ra một xác chết tóc ngắn cho vào túi đựng xác, mà hoàn toàn không nhìn kĩ xem đó là nam hay nữ.

Mà nữ thi thể bị đốt đến cháy khét đó được đưa đến “chợ đen xác chết” lạnh lẽo bẩn thỉu này tất cả chỉ vì sự nhầm lẫn này, rồi lại bị bán đi, cuối cùng đến bàn giải phẫu của một bác sĩ pháp y thì mới có thể “nói” ra, cô ấy là ai.

Các cuộc điều tra phía sau rất suôn sẻ. Vương Thành Phú bị đưa ra tòa vì nghi có dính líu đến lừa đảo bảo hiểm và lăng mạ, hủy hoại thi thể, ông chủ Hà và ông chú Vương - những người mua bán xác chết cũng bị bắt giữ, những người liên quan đến Cục Dân chính và nhà tang lễ cũng bị xét xử, trừng phạt.

Sau khi bắt được người, cảnh sát đến thành phố nơi cô gái Dương Hiểu Mai sinh sống, thu được các đoạn video dọc đường. Trong video, chúng tôi xác nhận rằng cô gái đã đi ra bờ sông một mình, cũng tìm thấy những lời trần trối của cô ấy trên không gian QQ¹.

1 Phần mềm nhắn tin do Tencent phát triển.

Thí nghiệm tảo cát là một chỉ số quan trọng để phán đoán xem người chết có bị chết đuối hay không. Nếu người chết rơi xuống nước khi còn sống, tảo cát có thể xâm nhập vào hệ tuần hoàn máu qua phổi, rồi lan ra toàn bộ cơ thể. Nói cách khác, tảo cát có thể được phát hiện trong mô nội tạng của người chết đuối, đặc biệt, một lượng lớn tảo cát trong mô phổi là một trong những chỉ số quan trọng của tình trạng đuối nước trước khi chết. Chúng tôi

đã gửi các cơ quan nội tạng của thi thể để tiến hành thí nghiệm tảo cát, cuối cùng nguyên nhân tử vong của cô gái được xác định là do đuối nước. Thi thể cháy đen của cô ấy cuối cùng được hỏa táng thành tro, được cha mẹ cô ấy đưa về quê hương, chôn cất trong nghĩa trang.

Nghe người đàn anh Lý Hiên nói đến đây, tôi rất tò mò khi đó cha mẹ cô gái có biểu hiện gì.

“Đó là một cặp cha mẹ bình tĩnh, họ giống như những gia đình của người chết bình thường, đón nhận tin tức về sự qua đời của người thân một cách đau buồn nhưng bình tĩnh.” Câu trả lời của Lý Hiên vẫn khiến tôi không thể nào quên.

Đối với ông chủ Hà - kẻ mua bán xác chết và Vương Thành Phú - kẻ đốt xác, họ thậm chí còn không để lộ ra sự thù hận đặc biệt nào.

“Nếu không nhờ họ, nói không chừng việc tìm thi thể sẽ không dễ dàng như vậy, chỉ là gây thêm rắc rối cho các cậu mà thôi.”

Câu nói này, Lý Hiên đã nghe rất nhiều lần nhưng chưa lần nào chấn động hơn lần này.

Đối với cặp cha mẹ kia, cái chết của cô gái đã trở thành sự thật, chỉ khi tìm thấy hài cốt của cô ấy thì mới coi như được yên nghỉ, rồi được trở về nhà.

Nhưng những thi thể còn lại trong “chợ đen xác chết” thì sao?

Họ ở trong một xó xỉnh không ai để ý đến, bị coi như từng món hàng để đem bán, một khi bị mua về thì sẽ không bao giờ tìm lại được tung tích, người thân bạn bè của họ cũng sẽ vĩnh viễn mất đi khả năng tìm lại họ.

Trước đây không có bất cứ ai quan tâm đến những thi thể này, giờ đây Lý Hiên nghĩ rằng mình đứng ở chỗ này thì đây sẽ là trách nhiệm của bản thân. Không ai quan tâm, thì “bác sĩ pháp y” là anh ấy sẽ quan tâm.

Anh ấy khám nghiệm lại những xác chết được lưu giữ trong chợ đen, chụp ảnh, giải phẫu, lấy mẫu DNA để nhập vào kho dữ liệu, mong đợi một ngày nào đó trong tương lai, gia đình của họ có thể đến đón họ về nhà.

“Nhưng hàng trăm thi thể trước đó cứ thế mà không còn tồn tại nữa.” Lý Hiên nói xong về toàn bộ vụ án, nhìn hoàng hôn phía xa, thở dài thườn thượt.

Tôi rất hiểu tâm trạng của Lý Hiên, bởi vì cách đây không lâu, tôi tình cờ nhìn thấy một bài đăng trên mạng, một chàng trai đang tìm bạn gái cũ của mình, tìm ròng rã 8 năm trời.

Cô gái đã chia tay anh ta trước khi mất tích, nhưng một ngày nọ, cô ấy cố ý đến tìm anh ta, đưa thẻ ngân hàng có 5000 nhân dân tệ và mật khẩu cho anh ta, bảo anh ta có cơ hội thì hãy giao cho cha mẹ mình.

Mặc dù là bạn trai cũ nhưng chuyện đưa thẻ ngân hàng từ đầu đến cuối đều rất kì lạ. Quả nhiên, chưa quá hai ngày, anh ta không còn liên lạc được với bạn gái cũ của mình nữa.

Anh ta từng tìm bạn trai hiện tại của cô gái, chỉ nhận được một loạt những lời nói qua loa mâu thuẫn với nhau.

Anh ta có báo án nhưng sống không thấy người chết không thấy xác.

Suốt 8 năm, một người lớn đang sống đã biến mất không rõ lí do. Anh ta và cha mẹ bạn gái nhiều lần đến Quảng Đông để tìm kiếm cô gái, trước sau cũng không tìm thấy tung tích của cô ấy. Về sau, chàng trai chỉ còn lại nỗi ám ảnh là nhất định phải tìm thấy cô gái.

Anh ta viết trong bài đăng: “Gia đình bạn gái cũ đã không còn sức lực và tài chính để lặn lội nữa, đành phải nhìn một người thân cứ thế mà biến mất.”

Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau của anh ta. Trùng hợp, thành phố nơi cô gái sinh sống trong bài đăng chính là thành phố bên cạnh tôi, tôi đã liên lạc với các đồng nghiệp bạn bè nơi đó, tiến hành đối chiếu DNA trong mẫu máu của cha mẹ cô gái một lần nữa, sau cùng phát hiện ra rằng cô gái đó đã qua đời ngoài ý muốn từ 8 năm trước, xác chết nổi trên mặt sông.

Cuối cùng, họ chỉ có thể nhìn di ảnh của cô gái ở chỗ cảnh sát địa phương, không tìm được tro cốt về. Nhưng anh ta đã viết trong bài đăng cuối cùng của mình: “Xin cảm ơn vị bác sĩ pháp y tốt bụng đó từ tận đáy lòng.”

Từ đầu đến cuối, tôi chưa từng gặp người này nhưng trong tin nhắn hồi âm, tôi nhận ra, có một tin nhắn chắc chắn về sống chết của cô gái, bảo rằng chàng trai và cha mẹ cô gái cuối cùng cũng có cơ hội buông bỏ tất cả.

Trong những năm tháng làm bác sĩ pháp y trước đây, Lý Hiên và tôi đã từng xử lí vô số xác chết trôi nổi, xương trắng, xác vô danh, những thi thể đó đều do chúng tôi ghi tên, xét nghiệm, lấy mẫu DNA từng cái một, sau đó bị hỏa thiêu.

Có lẽ trong số những thi thể này, phần lớn đã rất nhiều năm không có ai đến nhận, chỉ được chôn cất tập thể trên ngọn núi bên cạnh nhà tang lễ. Nhưng hằng năm, tôi vẫn kiên trì tiếp đãi những người báo án đang đi tìm xác người thân. Tôi từng tận mắt nhìn thấy thi thể được đặt ở đó mười mấy năm, cuối cùng đợi được người nhà của anh ta đến.

Gia đình gặp mặt tôi, xem ảnh thân nhân của mình, kiểm tra DNA, xác định nguyên nhân tử vong, cuối cùng nhận về một tờ “giấy chứng tử” mỏng manh. Nhưng chính tờ giấy mỏng manh đó có thể tháo gỡ nút thắt cho một gia đình, có thể cho phép những người còn sống tiếp tục cuộc sống của họ. Đó là một “câu trả lời” nặng nề.

Tôi không biết mình sẽ chứng kiến bao nhiêu sinh li tử biệt nữa, không biết có bao nhiêu xác chết vẫn chưa được người nhà tìm về, nhưng tôi nghĩ, nếu mỗi lần làm thêm một chút, có lẽ sẽ giúp được người chết thêm một chút, có lẽ sẽ an ủi được thêm một người sống.

Chúng tôi là bác sĩ pháp y, chúng tôi muốn lên tiếng thay cho những thi thể vô tội liên quan đến vụ án, tìm ra hung thủ thật sự. Chúng tôi cũng muốn cố gắng hết sức thay cho những thi thể vô danh im lặng đó tìm lại sự tôn trọng và đường về nhà.

08

CHIẾN DỊCH ĐOÀN TỤ

Thời gian xảy ra vụ án: Tháng 3 năm 2005

Tóm tắt tình tiết vụ án: Tìm thấy “một bàn tay” ở lề đường vành đai xanh của Khu thương mại Tân Thành.

Người chết: Ngô Tử Hào

Phân tích khám nghiệm tử thi: Bàn tay trái của trẻ em. Ngón tay nhỏ nhắn, không có sẹo hay vết chai. Rìa ngoài bàn tay có vết chóc găm. Mang theo một đoạn cổ tay nhỏ; phần xương ở cổ tay có vết đứt song song, được gây ra bởi dụng cụ cắt gọt nhiều lần.

Lớp da ở phần đầu vết đứt hiện lên màu xám trắng, **không có phản ứng xuất huyết**, chứng tỏ bàn tay bị chặt ra sau khi người chết bị giết hại.

Cuối năm, tôi hội ngộ với hàng chục bác sĩ pháp y đến từ khắp mọi miền đất nước, không phải trước bàn giải phẫu, mà dán mắt vào máy tính, cầm trong tay cũng không phải là con dao phẫu thuật số 24 quen thuộc, mà là con chuột máy tính.

Chúng tôi đang làm một “chuyện khó nhất trên đời”.

Một căn phòng giống lớp dạy học máy tính thời cấp hai được chia làm hai, các chuyên gia đối chiếu ảnh chân dung ngồi ở nửa đầu căn phòng, các

chuyên gia pháp y DNA ngồi ở nửa sau căn phòng. Đây là chiến trường chính của *Chiến dịch đoàn tụ*, tôi đang ngồi phía sau “chiến trường”.

Chiến dịch đoàn tụ là chiến dịch đặc biệt do Bộ Công an triển khai nhằm tìm kiếm trẻ em bị bắt cóc, lần này, các chuyên gia công nghệ trên toàn quốc được điều động để triển khai hội chiến trong thời gian 80 ngày. Trong khoảng thời gian này, chúng tôi chỉ làm một việc: Đối chiếu càng nhiều trẻ em bị mất tích càng tốt, rồi đưa chúng về nhà.

Vì không có nhiệm vụ bắt buộc, nên ban đầu tâm trạng của tôi vẫn tương đối thoải mái, nhưng rất nhanh tôi đã phát hiện ra rằng bạn cùng bàn của mình là người “xuất sắc” nhất trong tất cả.

Anh ấy cao to hơn tôi rất nhiều, tuổi tác cũng *lớn* hơn tôi, trong tên còn có một chữ “Đạt”, vậy nên tôi gọi anh ấy là “anh Đạt”

Những người tham gia *Chiến dịch đoàn tụ* đều có thể xem “kết quả được công nhận” trong thời gian thực hiện thông qua trang web, khi tôi đang phấn khích nhìn số “0” sau khi tên của mình biến thành “1” thì anh Đạt đã là “11” rồi, con số này đại diện cho tỉ lệ số lượng trẻ em mất tích.

Tôi tò mò làm thế nào mà anh ấy có thể đối chiếu ra nhiều như vậy, còn nhanh như vậy nữa? Sau đó mới phát hiện ra rằng anh ấy “lén lút” làm chuyện đó sau lưng chúng tôi mỗi đêm. Ban ngày, mọi người bắt đầu đối chiếu trên máy tính lúc 8 giờ sáng, buổi tối ăn cơm xong, người khác đều quay về kí túc xá nghỉ ngơi, anh ấy sẽ trở lại phòng máy tính tiếp tục đối chiếu.

Nhìn anh ấy liên tiếp đạt kết quả, bản thân tôi cũng dần dần “xuất sắc” lên. Khi chiến dịch còn 10 ngày, phải tổ chức buổi tiệc chia sẻ để trao đổi kinh nghiệm thành công và các trường hợp điển hình. Các đồng nghiệp khác không muốn nói lắm nhưng anh Đạt lại chủ động xung phong, còn nghiêm túc chuẩn bị PPT¹.

¹ Power Point là một phần mềm trình chiếu do Microsoft phát triển.

Tôi đùa anh ấy: “Đạt giả vi tiên!”² Nhưng tôi biết rằng anh ấy sẵn sàng làm như vậy, nhất định là vì anh ấy đánh đổi nhiều hơn những người khác, hay nói cách khác, anh ấy từng có trải nghiệm đau đớn hơn những người khác.

² Tục ngữ Trung Quốc, việc học kiến thức văn hóa không phân biệt trước sau, ai học được thì sẽ được xếp lên hàng đầu.

Tôi ngồi dưới sân khấu nghe anh ấy nói, không ngừng nghĩ về vụ án cô bé bị lừa bắt vì một chiếc bảng tên. Mỗi lần đi ngang qua giao lộ nơi cô bé đi

học, tôi vẫn hoảng hốt trong chốc lát. Cô bé như một tượng đài đứng vững trong lòng tôi vậy.

Tôi có thể cảm thấy rằng anh Đạt trên sân khấu cũng có “tượng đài” của mình.

Vào buổi tối hôm kết buổi chia sẻ, anh Đạt và tôi ở trong một nhà hàng gà tây bắp củ ở địa phương, nướng trên lửa, chờ gà chín.

Lần đầu tiên tôi nghe được câu chuyện chôn sâu dưới tượng đài trong đáy lòng vị bác sĩ pháp y có vóc dáng cao to, cơ bắp này.

Chập tối 7 giờ hơn, ngày 14 tháng 3 năm 2005, từ lúc nhận được thông báo khám nghiệm, anh Đạt bắt đầu làm công tác chuẩn bị tâm lí.

Hiện trường cách Cục Cảnh sát chưa đến 10km, thời gian để chuẩn bị của anh ấy không còn nhiều.

Thật ra cũng chẳng phải cảnh tượng máu chảy thành sông gì, tìm thấy “một bàn tay” ở lề đường vành đai xanh của Khu thương mại Tân Thành. Đối với anh Đạt - thạc sĩ pháp y sớm nhất trong Cục, lực lượng chính trong việc khám nghiệm giám định mà nói, hoàn cảnh này chẳng là gì cả.

Nhưng một câu nói từ cuộc gọi của cảnh sát đã khiến trái tim anh Đạt treo lơ lửng.

“Hình như là bàn tay trẻ em.”

Khoảng 7 giờ hôm đó, ông chủ của cửa hàng kim khí ở Khu thương mại Tân Thành đang cho chó ăn thì bỗng nhiên nhìn thấy bên chuồng chó dường như có “thứ đồ lạ”.

Thoạt nhìn, ông chủ tưởng là món đồ chơi bằng nhựa do con chó nhỏ màu đen trong nhà tha về từ nơi gần đó, nhưng càng nhìn càng khiếp sợ: Màu sắc nhợt nhạt, 5 ngón tay hơi gập lại, chỗ đứt không hề trơn nhẵn...

Ông chủ chộp lấy cái xẻng sắt ngoài cửa hàng, dùng sức xúc thứ đồ lạ lẫn cùng đồng đồ tạp nham bên cạnh lên, lại bước chậm đi đổ “thứ đồ” xuống dưới lề đường vành đai xanh, sau đó quăng cái xẻng, rồi xích con chó lại.

Quay lại cửa hàng, anh ta ngồi sau quầy hàng nghỉ ngơi một lúc, cuối cùng nhắc điện thoại gọi cảnh sát.

Là khu kinh doanh chỉ mới mở được hơn một năm, danh tiếng ở đây cũng không được coi là quá tốt. Thời gian chập tối, phần lớn các cửa hàng trên đường cái đều đã đóng cửa, một số đã hết giờ kinh doanh, nhiều hơn là không có người bán.

Ánh đèn đường mờ mịt đằng xa không đủ để thỏa mãn yêu cầu của việc khám nghiệm hiện trường, anh Đạt dẫn mấy anh em đi kéo dây điện từ trên xe, dựng tạm cái giá đèn, lắp thêm đèn chiếu công suất lớn nhất.

Khi “bàn tay” trên điện thoại xuất hiện trong tầm mắt, anh Đạt vẫn không nhìn được mà hít một hơi thật sâu, rồi mới từ từ ngồi xổm xuống.

Nó nằm lặng lẽ dưới chân bụi cây, phần chi bị đứt rời nhọt nhọt có màu rất giống đất, anh Đạt đeo găng tay, nhẹ nhàng dùng ngón tay nhặt nó lên, cẩn thận kiểm tra.

Chắc chắn nó thuộc về một đứa trẻ, đặt trên lòng bàn tay chỉ chiếm một nửa. Là bàn tay trái, da lòng bàn tay nhẵn nhụi, không có bất kì vết sẹo nào, càng không có vết chai; ngón tay nhỏ nhắn, móng tay sạch sẽ; có ít bụi và vụn cỏ bám vào mu bàn tay, rìa ngoài lòng bàn tay có dấu vết bị chọ găm, nhưng phần bị mất cũng không nhiều.

Anh Đạt thậm chí còn vui mừng vì ông chủ cửa hàng kim khí đó đã cho con chó ăn uống đầy đủ.

Bàn tay bị đứt mang theo một đoạn cổ tay nhỏ, trên phần xương cổ tay có nhiều vết thương song song do dụng cụ cắt gọt chặt nhiều lần tạo thành.

Lòng anh Đạt trùng xuống, việc chặt một cách tàn nhẫn như vậy hầu như không tồn tại trong các vụ bắt cóc thông thường. Vì thủ phạm thường không có khả năng cấp cứu, nếu trực tiếp chặt đứt bàn tay của một đứa trẻ, không băng bó cầm máu kịp thời thì có thể dẫn đến con tin bị mất mạng ngay.

Giây tiếp theo, anh Đạt nhận thấy lớp cơ ở phần đầu cổ tay bị đứt có màu trắng xám bất thường, điều này gần như buộc anh ấy phải đưa ra kết luận không mong muốn nhất - Không có phản ứng xuất huyết. Cho thấy khi bàn tay này bị chặt, chủ nhân của nó đã bị giết hại rồi.

Anh Đạt tìm thấy một chiếc hộp nhựa, lót khăn lên, cẩn thận đặt bàn tay vào đó. Qua lớp găng tay, anh ấy vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh giá của bàn tay bé nhỏ ấy.

Dưới sự làm nèn của bàn tay mình, nó trông nhỏ như vậy, dường như dùng sức nắm chặt là nó sẽ biến mất giữa hai tay anh ấy.

Anh ấy gọi cho đội trưởng để báo cáo tình hình khám nghiệm, nói đến cuối cùng bèn cảm thấy hô hấp của bản thân không được trơn tru nữa. Anh ấy là người dễ dàng chạy dưới 5km vào ngày thường. Anh Đạt vô thức cảm thấy mình đang căng thẳng, thật ra anh ấy biết, mình không muốn thừa nhận rằng có một đứa trẻ bị giết.

“Tôi luôn cảm thấy với tư cách là bác sĩ pháp y, có thể căng thẳng cũng có thể thương xót, nhưng tuyệt đối không được yếu đuối.” Điều này không hề dễ thực hiện. Nhiều lúc, chúng tôi đối mặt với những cảnh tượng thê thảm khiến người ta chán nản, thậm chí phẫn nộ, nhưng chúng tôi cần dựa vào lý trí và kinh nghiệm để rút ra kết luận từ trong đó, để nhiều anh em phía sau có thể lấy những kết luận này làm nền tảng, rồi hành động.

Bụi cây nằm ở bên đường cái, bên cạnh mấy chục mét là một loạt hàng quán, dòng xe cộ trên đường đã bắt đầu tắt nghẽn vì dây cảnh báo bao quanh.

Dây tuyệt đối không phải là một chỗ tiện để vứt xác.

Nhưng hiện giờ, ngoại trừ hung thủ và con chó đen nhỏ, không ai biết bàn tay bị chặt đứt ban đầu bị bỏ ở đâu, cũng không ai biết được chủ nhân nhỏ ban đầu của nó bây giờ đang ở nơi nào.

Đây có lẽ là khoảnh khắc cô độc nhất của một bác sĩ pháp y - Nuốt hết mọi nỗi thất vọng, cho phép những gì nhìn thấy trong lòng mình được lật lại.

Báo cáo xong tình hình, anh Đạt cảm thấy cổ họng nghẹn lại, trong miệng toàn là vị đắng, anh ấy bước tới một cửa hàng tiện lợi vẫn còn mở cửa gần đó để mua vài chai nước.

Sau khi uống hết nửa chai, thấy ông chủ cứ thỉnh thoảng lại nhìn quanh sợi dây cảnh báo, trên mặt đầy vẻ buồn chuyện, anh Đạt tiện miệng hỏi: “Xa như thế anh có nhìn thấy không? Có biết chuyện gì không?”

Không nghĩ sẽ có câu trả lời gì hữu ích, kết quả là ông chủ cửa hàng lại chỉ vào cột điện bên ngoài, lấy ra một tờ giấy từ trong quầy hàng.

Đó là thông báo tìm người mất tích của một cậu bé 11 tuổi, cậu bé trong tấm ảnh mỉm cười rất vui vẻ.

Cậu bé tên là Ngô Tử Hào, lúc mất tích, thân trên mặc áo khoác màu đen, bên dưới mặc quần vải màu xanh đậm, chân đi giày thể thao viền xanh để trắng. Thời điểm mất tích là một ngày trước khi tìm thấy bàn tay bị chặt đứt, vào tối ngày 13 tháng 3.

Anh ấy dường như có thể nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của cha mẹ cậu bé qua tờ thông báo tìm người mất tích này.

Khi đó, dù chưa có con nhưng lúc còn học cấp 2 vào 12 năm trước, anh Đạt từng “chứng kiến” một vụ mất tích.

Một hôm, anh ấy vừa ăn cơm tối, vừa nghe mẹ mình nói rằng con gái nhà hàng xóm mất tích rồi.

Anh Đạt lúc đó ngây người một lúc, theo bản năng hỏi, em gái nào?

“Chính là con bé nhà họ Hà, cười rất ngọt ngào, là đứa mỗi lần gặp đều gọi con là “anh” đó. Mẹ nói rồi gấp cho anh ấy một đĩa thức ăn.

Nhà chú Hà hàng xóm có một trai một gái, nghe đâu là hai vợ chồng dắt theo đứa con gái nhỏ hơn 3 tuổi đi dạo phố, nhưng không trông kĩ.

Hai vợ chồng huy động người thân bạn bè, bao gồm cả gia đình anh Đạt, đi tìm suốt hai ngày, nhưng không có manh mối gì. Sau đó báo cảnh sát, nhưng cảnh sát cũng không có manh mối, cuối cùng thì bỏ ngõ.

Kể từ đó trở đi, mỗi đến khi tham gia công việc, mỗi lần anh Đạt về nhà, chỉ cần nhìn thấy gia đình của chú Hà là sẽ vô thức tránh né. Anh ấy biết rằng cặp vợ chồng này chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm con gái, quả thật không nỡ lòng nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy mất mát sau khi hi vọng bị tiêu tan từng lần một. đặc biệt là sau khi khoác lên mình bộ cảnh phục.

Khi anh Đạt mang theo bàn tay bị đứt trở về Cục, cha mẹ của Ngô Tử Hào đã đến và đang chờ lấy máu.

Tuy chưa làm xét nghiệm DNA, nhưng cặp cha mẹ này gần như đã chắc chắn rằng bàn tay bị đứt lìa là của con trai mình: Đứa trẻ vừa biến mất thì bàn tay bị đứt đã xuất hiện ở khu phố thương mại trước nhà, hơn nữa kích cỡ gần như nhau.

Mẹ của Tử Hào đã ngẩn ngơ trong lòng rồi, có lẽ bà ấy đã khóc lóc thảm thiết lúc báo án, giờ đây đối mặt với anh Đạt, bà ấy chỉ đỏ hoe mắt, vừa lau nước mắt vừa lẩm bầm: “Đáng ra phải gọi thằng bé về nhà ăn cơm sớm hơn, đáng ra phải sớm hơn...”

Khi phát hiện ra bàn tay bị đứt ở khu phố thương mại, bà ấy đang tìm kiếm đứa trẻ trong các quán net và khu vui chơi gần đó, một ngày một đêm không chợp mắt. Theo dự đoán của bà ấy, kết cục tồi tệ nhất là Tử Hào đã bị người ta bắt cóc, bà ấy hoàn toàn chưa chuẩn bị để đối mặt với một “bàn tay”.

“Tử Hào rất ngoan, thành tích xuất sắc, hiểu chuyện nghe lời. Thằng bé có ý thức về thời gian hơn những đứa trẻ khác, luôn hoàn thành bài tập đúng hẹn, về nhà ăn cơm đúng giờ...”

Cha của Tử Hào thì bình tĩnh hơn, nhưng nét mặt cũng rất khó coi, ông ấy bất lực nói với anh Đạt rằng bản thân ngày thường bận rộn, không quan tâm đầy đủ đến con cái.

Nhìn cặp cha mẹ này, anh Đạt không nói được lời nào.

Nếu bàn tay bị đứt lìa thực sự là của Tử Hào thì tình hình có thể sẽ tồi tệ hơn nhiều so với tưởng tượng của cha mẹ Tử Hào.

Lấy mẫu máu xong, anh Đạt vừa muốn rời đi thì cha của Tử Hào đột nhiên kéo anh ấy lại.

“Bàn tay đó...có phải đang ở chỗ anh không? Có cần trữ đông nó không? Nếu tìm thấy Tử Hào rồi, có thể nối lại được không?”

Anh Đạt sững người một lúc, anh ấy không ngờ cha của Tử Hào lại đưa ra yêu cầu như vậy. Trên thực tế, khi thấy phần rìa của bàn tay bị đứt lìa không có phản ứng xuất huyết, anh Đạt chắc chắn rằng đứa trẻ đã bị giết hại rồi.

Đây có thể là một vụ án phân xác.

Mà tất cả những điều này, cặp cha mẹ trước mặt hoàn toàn không hay biết. Theo quan điểm của họ, bây giờ chỉ tìm thấy một bàn tay, biết đâu đứa trẻ vẫn còn sống thì sao?

Đúng vậy, cho dù chỉ còn một hi vọng.

Đối mặt với ánh mắt mệt mỏi lại thiết tha này, vị đảng kia lại quay trở về miệng của anh Đạt. Nếu “khổ đau” có mùi vị, hẳn phải là thế này.

Đứa trẻ mất đi, đối với một gia đình có nghĩa là gì? Anh Đạt đã tận mắt chứng kiến. Sau khi Hà Tiểu Muội mất tích, gia đình họ Hà đã sụp đổ trong vòng mấy năm. Đầu tiên là chú Hà không thể tha thứ cho mình vì đã để lạc mất con, suốt ngày uống rượu, cho đến khi qua đời do ung thư gan; cô Hà một mình nuôi nấng con trai trưởng thành, khó khăn lắm mới chịu đựng được đến lúc con trai tốt nghiệp đại học, rồi đi làm, nhưng tiếc vui chóng tàn, chưa đến hai năm, con trai lớn nhà họ Hà đã mất trong vụ tai nạn giao thông. Một gia đình bốn người vốn viên mãn, cuối cùng chỉ còn lại cô Hà lẻ loi một mình.

Anh ấy chẳng bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, quá cay đắng.

Giờ phút này, bóng dáng của họ dường như đang chồng lên nhau: Họ biết rằng hi vọng mong manh, nhưng họ vẫn muốn nắm chặt lấy hi vọng không buông. Mà anh Đạt biết, mình nhất định sẽ khiến họ thất vọng.

Người đàn ông phía đối diện muốn nói gì đó, nhưng yết hầu chỉ di chuyển vài lần, nghẹn lời.

Nhìn người cha không nói nên lời nín thinh này, anh Đạt chỉ có thể quay người rời đi. Anh ấy không muốn, cũng không đành lòng nói với cha mẹ của Tử Hào là: Cho dù mình có 1/10000 cơ hội phán đoán sai lầm, đứa trẻ vẫn còn sống, cậu bé sẽ vĩnh viễn mất đi tay trái - Bởi vì bàn tay bị đứt lìa được tìm thấy kia đã từng bị nấu chín.

Hiện thực tàn khốc ở trước mặt, bác sĩ pháp y không thể đưa ra lời an ủi, nhưng hi vọng một chút sự “che giấu” này có thể khiến cha mẹ cậu bé dễ chịu hơn trước khi sự thật ập đến.

Cha của Tử Hào đang tiếp nhận thẩm vấn, đột nhiên, điện thoại vang lên. Điều tra viên đang thẩm vấn lập tức ra hiệu cho ông ấy đặt điện thoại lên bàn.

Là một số điện thoại lạ, ông ấy bấm loa ngoài, cuộc gọi được kết nối. “Ai đó? Là ai!” Cha của Tử Hào a lô hai tiếng. Đầu dây bên kia lại im lặng, như thể không có ai cả.

Cuộc gọi khó hiểu này chỉ kéo dài hơn 10 giây, cuối cùng phía kia cúp máy trước.

Trong một khoảnh khắc, những người có mặt đều cảm thấy rằng bên kia là kiểu bắt cóc trong phim điện ảnh, nhận ra bên này mở loa ngoài nên mới cúp điện thoại. Nhưng không ai phán đoán được đây có phải là bọn bắt cóc gọi điện đến thăm dò hay không.

Sau hai phút khiến người ta nghẹt thở, lại là một tiếng bíp cùng một số điện thoại gửi đến một tin nhắn: Xin lỗi, lúc này là gọi trâu thôi.

Cuộc gọi xa lạ, tin nhắn kì lạ, một loạt hành động bất thường này ngay lập tức thu hút sự nghi ngờ của anh Đạt.

Trong phút chốc, đội đã kiểm tra vị trí của số điện thoại, chính là ở vùng này, nhưng lại là sim điện thoại không đăng kí.

Sau khi bàn bạc ngắn gọn, điều tra viên lại dùng điện thoại của cha Tử Hào để gọi lại, đầu bên kia chỉ truyền tới âm báo bận. Đối phương tắt máy rồi.

Đội đã cử người đi lấy danh sách cuộc gọi của số này - Về cơ bản, không có cuộc gọi nào được kết nối hiệu quả, tạm thời không thể xác định được danh tính của chủ điện thoại.

Nhiều điều tra viên cho rằng liệu có phải là một vụ án bắt cóc tổng tiền rồi sau cùng giết con tin hay không?

Những năm đó, sự thật là có rất nhiều vụ án chặt đứt bàn tay, ngón tay. Vào những năm 90 của thế kỉ XX, trong các bộ phim Hồng Kông thường xuất hiện tình tiết kẻ bắt cóc chặt các ngón tay, bàn tay của nạn nhân rồi đe dọa, tổng tiền người nhà, sau này xuất hiện nhiều vụ án mô phỏng theo.

Chỉ là trong suy đoán này có một lỗ hổng không vững chắc: Nếu là cầm bàn tay bị chặt đứt để đe dọa, tổng tiền cha mẹ của đứa trẻ, vậy thì hành vi “nấu chín” này có vẻ vô cùng thừa thãi.

Loại người nào lại có ác tâm lớn như vậy đối với một đứa trẻ chứ? Mà phải làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy?

Nếu không phải là để bắt cóc, tống tiền thì trong hoàn cảnh bình thường, điều có thể khiến bọn tội phạm ra tay với đứa trẻ, sự thù hận thường không phải do đứa trẻ gây ra, mà là cha mẹ của đứa trẻ.

Đội trưởng cẩn thận hỏi các chi tiết về cuộc sống của cha mẹ Tử Hào, đặc biệt là liệu có hàng xóm nào oán giận nhiều năm hoặc có kẻ thù nào hay không.

Gia đình của Tử Hào kinh doanh các sản phẩm điện tử thương mại quốc tế, mẹ của Tử Hào nói rằng gần khu phố thương mại hoàn toàn không có đối thủ cạnh tranh, cũng không có mâu thuẫn với các đối tác kinh doanh trước đây. Về phần hàng xóm, đây là khu dân cư mới xây dựng, hàng xóm xung quanh đều rất hòa thuận, bình thường cũng rất ít chạm mặt nên chưa đến mức xảy ra hiềm khích.

Nhưng lúc mẹ Tử Hào đang nói, đội trưởng nhận thấy cha của Tử Hào đang dằn càu mày lại, bộ dạng muốn nói lại thôi. Ông ấy bảo đồng nghiệp thế chỗ để tiếp tục ghi chép biên bản cho mẹ của Tử Hào, bản thân lại dẫn riêng cha của Tử Hào đến một văn phòng khác.

Cửa vừa đóng lại, chưa đợi đội trưởng mở miệng, cha của Tử Hào đã nói với ông ấy trước: “Gần đây, có lẽ tôi đã thật sự đắc tội với người ta rồi!”

Thì ra cha của Tử Hào đã ngoại tình từ 3 năm trước, đối phương là nhân viên xoa bóp ở cửa hàng mát xa chân, tên là A Quyên.

Anh ta thuê nhà cho A Quyên, hàng tháng cho đối phương một khoảng tiền, coi như là tiền nuôi dưỡng đặc biệt. Bình thường sẽ lấy cớ đi công tác để bàn chuyện làm ăn, cứ dăm ba hôm lại đến chỗ A Quyên ở hai ngày, mấy năm nay cũng chung sống hòa thuận.

Nhưng một tháng trước khi xảy ra vụ án, vào một buổi chiều, anh ta đến nơi ở của A Quyên mà không báo trước. Kết quả là vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, A Quyên đang nằm trên giường với một người đàn ông khác, cả hai đều khỏa thân.

Cha của Tử Hào trong cơn tức giận không nghĩ ngợi gì, ông ấy rút thắt lưng ra lao vào đánh cho đôi “gian phu dâm phụ” trên giường một trận.

Có lẽ bởi vì chột dạ, nên mặc dù người đàn ông kia trẻ và khỏe hơn ông ấy, nhưng đối phương chỉ né tránh, chứ không hề đánh trả.

Tối hôm đó, ông ấy đã trả lại căn nhà thuê cho A Quyên, mặc cho đối phương mấy lần gọi điện đến khóc lóc van xin tha thứ, ông ấy vẫn nhẫn tâm

cúp máy. Sau đó, ông ấy không còn đưa tiền cho A Quyên, cũng không gặp lại đối phương nữa.

Sau này, ông ấy cũng không biết A Quyên đã đi đâu, cũng không biết đến tên họ của người đàn ông ở cùng A Quyên.

Việc đến nước này, cha của Tử Hào cho rằng rất có thể đối phương muốn trả thù mình, nên mới làm hại đứa trẻ.

“Người phụ nữ này đã theo tôi 3 năm, cũng coi như hiểu rõ về gia đình tôi.” Ông ấy nói. Điều quan trọng nhất là cô ta còn biết cả Tiểu Hào nữa!

Phòng xét nghiệm DNA tăng ca suốt đêm, cuối cùng đã xác nhận: Chủ nhân của bàn tay bị chặt đứt là và cha của Tử Hào có quan hệ huyết thống.

Đứa trẻ bị giết hại là Ngô Tử Hào đang mất tích.

Toàn bộ quá trình xảy ra vụ án về cơ bản đã lộ diện: Ngô Tử Hào mất tích ở khu phố thương mại vào tối ngày 13, cha mẹ đã trình báo vụ việc. Đêm hôm đó, đứa trẻ bị sát hại rồi phân xác, hung thủ lợi dụng màn đêm để phi tang các bộ phận cơ thể. Sau cả một ngày, vào chiều ngày 14, bàn tay trái của Tử Hào được con chó đen của cửa hàng kim khí tha về chuồng chó.

Trong đó có một điều khiến anh Đạt bất ngờ - Con chó đen ở khu phố thương mại, nó có thể tha bàn tay bị chặt đứt của Tử Hào về, chứng tỏ rằng địa điểm mất tích của Tử Hào và địa điểm vứt xác gần đến bất thường.

Chẳng khác nào vứt các bộ phận cơ thể ở “cửa nhà” vậy!

Trong lòng anh Đạt, việc tìm ra thi thể hoàn chỉnh cũng quan trọng như việc phá án vậy.

Đây là vụ án chặt xác trẻ em đầu tiên mà anh ấy phụ trách, trong hai ngày đó, bất kể là ăn hay ngủ, bàn tay bé nhỏ bị chặt đứt đó cứ xuất hiện lặp đi lặp lại trong tâm trí anh Đạt.

Trong vụ án phân xác, thi thể càng được tìm thấy muộn thì càng khó giữ nguyên vẹn. Anh Đạt phải tìm thấy đứa bé càng sớm càng tốt, trả lại nỗi nhớ nhung trọn vẹn cho cha mẹ.

Anh Đạt nói, tuy đã làm bác sĩ pháp y được vài năm, nhưng anh ấy vẫn không học được cách che giấu cảm xúc như những người đi trước. Đối mặt với tiếng khóc lóc của người nhà nạn nhân, anh ấy vẫn không khỏi đỏ mắt. Sự tiến bộ trong vài năm nay chẳng qua cũng chỉ là học cách tháo kính xuống, sử dụng động tác ấn vào sống mũi để lén lau nước mắt.

Anh không nhìn được mà tìm trong máy tính những tấm ảnh cô Hà chụp cho anh ấy năm đó. Trong ảnh là một gia đình bốn người đang tươi cười vui

vẻ, nhưng trong kí ức của bản thân chỉ có dáng vẻ mỗi lần uống say là khóc nức nở của chú Hà. Thậm chí nếu không lục tấm ảnh ra thì dáng vẻ của Hà Tiểu Muội đã mờ đi trong tâm trí của mình từ lâu.

Khi anh ấy ý thức được rằng đây là một vụ án phân xác, đồng thời nạn nhân là một đứa trẻ, anh ấy đều hi vọng Hà Tiểu Muội được bình an so với bất cứ khi nào trước đây. Anh ấy không muốn nhìn thấy cô ấy trong những hồ sơ tương tự sau này.

Là bác sĩ pháp y, những khi anh ấy có thể mang lại tin vui cho người khác là quá ít.

Cả một buổi chiều, anh Đạt lang thang quanh khu thương mại gần hiện trường, anh ấy cũng không biết mình có thể tìm được gì, nhưng luôn nghĩ rằng đi thêm hai vòng thì có lẽ sẽ có thu hoạch.

Anh ấy bỗng nhiên có phần khó hiểu vợ chồng chú Hà hàng xóm. Hai vợ chồng cứ rảnh rỗi là lại đi loanh quanh trên con phố nơi con gái bị thất lạc, họ thường đi bộ rất lâu, xem xét dọc đường, hỏi tham mỗi người họ gặp được, nhưng cứ thế đi trên con đường mà không biết bản thân đã nhìn thấy những ai, hỏi được những gì.

Cuộc sống của họ mãi mãi mắc kẹt trong ngày lạc mất con, thậm chí con phố đó là thứ khiến họ mong đợi một phép màu, một phép màu mà họ còn không tin rằng nó sẽ xảy ra.

Giờ đây, anh ấy cũng đang chờ đợi một “phép màu” xảy ra.

Vào ngày 15 tháng 3, tờ báo buổi sáng đô thị địa phương đã đưa tin về vụ án này trên tiêu đề của mục xã hội.

Trong bài báo cho biết, khi vợ chồng họ Ngô trình báo vụ việc vào ngày hôm trước, cảnh sát ở đồn cảnh sát đã phớt lờ họ, thậm chí ngăn gọn một lúc thì muốn tổng cổ họ về nhà, lí do là “Thời gian mất tích quá ngắn, không tiện lập hồ sơ”. Kết quả là ngày hôm sau, con chó đen đã tìm thấy bàn tay bị chặt đứt. Ý nói mỉa mai khả năng tìm người của cảnh sát còn không bằng một con chó.

Nhưng tình hình hiện tại còn phức tạp hơn nhiều so với bài báo.

Đội trưởng thẩm vấn 4 người bạn chơi cùng vào ngày Ngô Tử Hào mất tích, đứa trẻ cuối cùng tạm biệt Ngô Tử Hào đã nói với đội trưởng: “Bạn ấy đi về phía quán net.”

Nhưng điều kì lạ là đội đã sao chép camera giám sát ở lối vào quán net rồi xem đi xem lại nhiều lần, đều không thấy Ngô Tử Hào. Ở đầu và cuối khu

thương mại, các camera giám sát ở giao lộ của hai cột đèn giao thông cũng không ghi lại được hình ảnh Ngô Tử Hào rời đi.

Cậu bé 11 tuổi này đã “biến mất” trong khoảng cách chưa đầy 200m.

Đối diện mặt đường chỉ có khoảng hai mươi cửa hàng đang mở, hai dãy nhà cho thuê, những người ở chủ yếu là những người đi làm gần đó.

Anh Đạt ước tính rằng nếu Ngô Tử Hào bị giết hại trong vòng trong chật hẹp này, vậy thì hiện trường đầu tiên hẳn phải ở trên con phố này.

Năm 2005, an ninh xã hội ở đó không tốt, phần lớn trong các cửa hàng đều phải có người ở, sợ là ban đêm sẽ có kẻ cạy cửa trộm đồ. Vì thế, bố cục của các cửa hàng rất đồng đều, đa số đều cao 5m, mặt tiền nhỏ, chiều sâu dài, ngăn cách trước sau, trên dưới hai tầng. Phía sau cửa hàng kèm theo nhà bếp và phòng vệ sinh đơn giản, ngăn trên được dùng làm nhà kho và giường đệm của người gác đêm.

Kết hợp với phân tích thủ đoạn gây án, việc phân xác cần thời gian tương đối dài, vậy nên cần không gian đủ độc lập, không bị quấy rầy, còn phải đáp ứng điều kiện cọ rửa; mà việc nấu chín, có nghĩa là cần đồ làm bếp và bàn bếp tương ứng.

Một cửa hàng kèm theo nhà bếp và phòng vệ sinh gần như phù hợp với những điều kiện này một cách hoàn hảo.

Việc kiểm tra các cửa hàng và người thuê được bắt đầu ngay lập tức - Từ ngày 14 đến tối ngày 15, tổng cộng có 5 người đột ngột rời khỏi những căn nhà cho thuê gần hiện trường, 3 người trong đó có việc đột xuất, hai người còn lại, một người được bạn rủ đi chơi, một người đi công tác.

Thông qua việc truy cập lịch sử cuộc gọi của họ, thẩm vấn đồng hương, nhân viên tạp vụ, về cơ bản đã xác minh được lời khai. Đội cũng sắp xếp riêng các điều tra viên để kiểm tra từng phòng cho thuê của 5 người này, đều không phát hiện ra điều gì bất thường.

Nhận thấy bên đồn cảnh sát không có manh mối nào mới, anh Đạt trở về đội để tiếp tục nghiên cứu bàn tay bị đứt kia, đội trưởng thì dẫn theo người quay lại hiện trường nơi tìm thấy bàn tay bị đứt.

Bắt đầu từ bồn hoa, hướng về phía quán net, đội trưởng đi qua từng cửa hàng sát đường: Công ty nội thất, môi giới bất động sản, in ấn quảng cáo...Một đứa trẻ sẽ không có hứng thú với những cửa hàng này.

Thứ gì có thể thu hút một đứa trẻ?

Đếm tới đếm lui, tầm mắt cuối cùng đội trưởng dừng lại ở hai cửa hàng tiện lợi, một cửa hàng bánh mì và một cửa hàng đồ chơi ảo thuật.

Đúng lúc 4 cửa hàng đều chưa đóng cửa.

Trong cửa hàng tiện lợi, một nam nhân viên hơn 20 tuổi cho biết đúng là thường có trẻ em đến cửa hàng chơi, nhưng rất ít khi ở lại, mua hàng xong rồi đi.

Một cửa hàng tiện lợi khác nằm bên cạnh vành đai xanh nơi tìm thấy bàn tay bị đứt rời, trên cột điện trước cửa còn dán thông báo tìm người mất tích của Ngô Tử Hào. Chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên, hai ngày nay đã bị hỏi đi hỏi lại nhiều lần, nhưng anh ta chỉ hiểu kì buồn chuyện nên nói năng rõ ràng rành mạch, chứ không cung cấp được thông tin nào thật sự có giá trị cả.

Cô gái trong cửa hàng bánh mì nhìn thấy một nhóm người bước vào, ban đầu rất nhiệt tình chào hàng, sau khi đội trưởng tỏ rõ danh tính thì lại căng thẳng ngay tức khắc, rồi đứng đó bất động. Đội trưởng thân nhiên hỏi mấy câu, lại lượn quanh cửa hàng. Cửa hàng bánh trông sạch sẽ ngăn nắp, nhưng bên trong cũng lộn xộn bừa bộn như những cửa hàng khác, bánh mì cũng được giao từ xưởng khác đến. Hơn nữa, trong cửa hàng này không có người ở, không có nhà bếp và phòng vệ sinh.

Lúc bước vào cửa hàng ảo thuật cuối cùng, một chàng trai chưa đầy 20 tuổi đang đóng cửa, có vẻ như chuẩn bị nghỉ bán. Nhìn vào từ cửa hàng, đây cũng là một cửa hàng có bố cục cửa hàng phía trước, gian phòng phía sau, cửa hàng có vách ngăn, hẳn là có người ở. Ngoài việc dán nhiều tấm áp phích ảo thuật gia mà sắc sảo sỡ ở lối vào cửa hàng ra thì tờ “chuyển nhượng cửa hàng” cũng được dán ở vị trí dễ thấy.

Một người đàn ông cúi đầu nghịch điện thoại ngồi trong cửa hàng, trông cũng tầm hai mươi mấy tuổi. Đội trưởng tỏ rõ danh tính, hỏi anh ta đã từng nhìn thấy Ngô Tử Hào chưa, chàng trai đang đóng cửa chỉ vào người đàn ông ngồi sau quầy hàng: “Đó là ông chủ Diệp, có chuyện gì thì cứ hỏi ông chủ.”

Đội trưởng bước vào trong cửa hàng, người đàn ông được gọi là ông chủ Diệp ngẩng đầu, nhìn đội trưởng mấy cái rồi mới miễn cưỡng cất điện thoại, cho biết mình quả thật từng thấy Ngô Tử Hào: “Mấy đứa trẻ hơn chục tuổi đó thường đến cửa hàng để xem tôi biểu diễn ảo thuật.” Nhưng đám trẻ đều không dư dả trong tay, ngoại trừ việc mua mấy món đồ chơi nhỏ tầm mười tệ lúc mới đầu thì không còn quan tâm đến công việc kinh doanh trong cửa hàng của anh ta nữa. Về phần tối Chủ nhật, ông chủ Diệp

nói rằng mình vẫn luôn chơi game trên điện thoại, không để ý đến việc có đứa bé nào từng đến hay đi ngang qua không.

Đội trưởng nghiêng người nhìn gian phòng phía sau, ông chủ Diệp lập tức sốt ruột nài: “Đã có ba, bốn đợt cảnh sát đi vào kiểm tra, bên trong có nhiều đồ, có một ít đạo cụ ảo thuật đều làm hỏng hết của tôi rồi...”

Đội trưởng do dự một lúc, nói vẫn muốn vào xem một chút, ông chủ Diệp đành phải dặn dò đội trưởng cẩn thận một chút, làm hỏng là phải đền tiền.

Những chiếc hòm ở đó đã chất đống thành núi, trên con đường nhỏ dẫn đến căn phòng phía sau cũng chất rất nhiều đồ đạc lộn xộn, mỗi bước đi đều loạng choạng. Đến khi đội trưởng cuối cùng cũng di chuyển đến căn bếp nhỏ trong cùng, ông chủ Diệp đột nhiên hét lên từ gian ngoài: “Hình như tôi đã nhìn thấy Ngô Tử Hào vào Chủ nhật!”

“Khoảng hơn 5 giờ, một người phụ nữ lạ mặt mà tôi chưa từng thấy đã dẫn Ngô Tử Hào lên một chiếc ô tô con màu đen bên đường.”

Người phụ nữ lạ mặt? Phản ứng đầu tiên của đội trưởng chính là nhớ đến nhân tình của cha Tử Hào - A Quyên.

Chẳng lẽ người phụ nữ này thật sự đã sớm lên kế hoạch để đánh lừa những điều tra viên trước đây sao?

Đội trưởng vội vàng lấy tấm ảnh đã in của A Quyên cho bên kia nhận diện, nhưng ông chủ Diệp cao mày nhìn một lúc, nói rằng mình cũng không chắc liệu có phải là người đó không, rốt cuộc cũng chỉ là nhìn một cái, không nhìn kĩ như vậy.

Một người phụ nữ lạ mặt, chiếc ô tô con màu đen, hơn 5 giờ, đậu lại bên đường.

Mặc dù camera ở hai đầu của khu phố thương mại không thể quay tới con đường đối diện cửa hàng ảo thuật, nhưng đối với một chiếc xe qua lại bình thường, tính toán thời gian của đèn giao thông, về cơ bản có thể tính ra khoảng thời gian ước chừng. Mà nếu có chiếc ô tô con màu đen đậu ở đó thì thời gian qua lại nhất định sẽ bất thường. Chỉ cần tóm được chiếc xe kia là có thể lần theo manh mối để tìm ra “người phụ nữ lạ mặt” đằng sau.

Căn cứ vào những thông tin này, đội trưởng đã nhanh chóng liên lạc với nhân viên tình báo và tổ video.

Độ tình nghi của A Quyên đột nhiên tăng cao.

Trong khi đội trưởng đang bận rộn với chiếc ô tô con màu đen và người phụ nữ lạ mặt phía sau, vào khoảng 8 giờ sáng ngày 16, anh Đạt đã gọi cho anh

em của đội chó nghiệp vụ bắt đầu cuộc lục soát hiện trường lần thứ ba.

Anh ấy vẫn đang cố gắng tìm về một thi thể hoàn chỉnh.

Lăn qua lăn lại nơi đi ngang qua mấy ngày trước, mọi người không còn ôm hi vọng gì vào chó nghiệp vụ nữa, không ngờ lúc 10 giờ, chó nghiệp vụ tìm thấy một bàn tay bị đứt lìa khác cách vị trí tìm thấy bàn tay trái chưa đầy 50m, dưới bụi cây trên cùng một con đường.

Anh Đạt lập tức chạy tới, trên mặt đất vẫn còn sót lại một cái hố trũng, bàn tay bị đứt lìa nằm trong hố, bên trên được phủ bằng những chiếc lá rụng dày đặc.

Anh Đạt lần lượt di chuyển những chiếc lá rụng gần bàn tay bị đứt rời, chắc chắn rằng không có mô nào khác bị rơi mất, rồi mới bắt đầu kiểm tra từng bước.

Đây là một bàn tay phải, phương thức chặt giống hệt với bàn tay trái được tìm thấy hai ngày trước, hơn nữa cũng đã được nấu chín. Không có vết đào mới ở mép hố, nhìn hình dạng giống như chiếc hố còn sót lại sau khi cây được trồng trước khi bị nhổ lên. Trên bàn tay bị đứt không có đồ bọc gì, chỉ dùng lá phủ lên một cách tùy tiện. Hung thủ đúng là đã trực tiếp coi bàn tay này là rác rưởi mà vứt bỏ ở đây, cách xử lý vội vàng và cầu thả.

Điều này cực kì bất thường.

Trong Hình sự học có một câu nói “vứt xa chôn gần”, ám chỉ quy luật của đa số hung thủ khi phi tang thi thể: Nếu đã chặt xác, vứt xác thì thường sẽ vứt ở nơi cách xa chỗ mình sống; nếu xử lý ở gần nhà mình thì thường sẽ chọn cách đào hố sâu để chôn xác.

Phân xác là một việc tốn nhiều thời gian và công sức, đòi hỏi tố chất tâm lí mạnh mẽ và thể lực. Kẻ thủ ác chọn cách chặt xác rồi vứt xác thường là để che giấu tội ác, kéo dài thời gian bị phát hiện của bản thân. Tư duy của kiểu hung thủ này tương đối tỉ mỉ, trừ khi giấu đến mức không thể nhận ra, nếu không chúng sẽ lựa chọn địa điểm vứt xác càng xa càng tốt, và lại còn vô cùng kín đáo.

Nhưng kẻ làm hại Ngô Tử Hào vẫn cứ vứt bàn tay bị chặt đứt nổi bật như vậy ở bên lề đường có lưu lượng xe cộ qua lại rất đông mà không kiêng dè gì. Rốt cuộc là do quá trình gây án xảy ra sai sót, hay do kẻ giết người quá dã man?

Loại lí lẽ trái ngược này khiến anh Đạt chần vào nghi hoặc, cũng khiến đội trưởng không thể nắm bắt được việc truy hỏi “người phụ nữ lạ mặt”. Nếu là

A Quyên gây án, cô ta hẳn phải trực tiếp dẫn Ngô Tử Hào đến nơi mà mình quen thuộc, cho dù muốn giết đứa trẻ thì cũng sẽ làm việc đó ở nơi khác. Giết người rồi phân xác, còn vứt thẳng ở vị trí ban đầu là việc làm không hợp lí về mặt logic.

Mọi người trong đội đều cho rằng độ tình nghi của A Quyên ít đi rất nhiều, một suy đoán mới chiếm thế thượng phong sau khi bàn tay phải được tìm thấy: Có khi nào là tên biến thái hoặc kẻ có tiền án không?

Có thể giết người ngay trước cửa nhà rồi vứt xác ở đó, năng lực tiếp nhận tâm lí của người này hoàn toàn không bình thường.

Kết quả là mấy anh em nhân viên tình báo đã thả một quả bom nặng kí, tình hình điều tra còn tệ hơn cả suy đoán của mọi người. Khi họ đang điều tra các bệnh nhân tâm thần gần đó và những người đã mãn hạn tù, lại phát hiện ra rằng một tên tội phạm giết người có tiền án sống trong căn nhà cho thuê ngay phía sau khu phố thương mại. Hơn nữa năm đó, người này còn sử dụng thủ đoạn “phân xác” để phi tang thi thể.

Một hung thủ giết người chặt xác không bị kết án tử hình ư? Còn được ra tù? Ngay cả đội trưởng cũng không dám tin vào tai mình.

Đối tượng tình nghi là Vương Học Vũ, 34 tuổi. Năm 15 tuổi, anh ta đã xảy ra tranh chấp với thầy thợ mộc của mình trong thời gian làm thuê, rồi giết hại đối phương, sau đó chặt xác vứt đi.

Bởi vì khi phạm tội vẫn còn nhỏ tuổi, nên Vương Học Vũ đã bị kết án tử hình hoãn thi hành, sau vài lần giảm hình phạt, anh ta ngồi tù 18 năm, rồi được tự do vào 1 năm trước. Ở quê được nửa năm, anh ta đến địa phương làm thuê, làm công việc sửa chữa.

Các anh em tình báo cũng cảm thấy có chút khó tin, nhưng hiện thực chính là như vậy - Trong khu thương mại mới thành lập này thường có tốt xấu lẫn lộn, không thể kiểm tra toàn bộ, không ai biết được còn có người như thế ẩn mình bên trong.

Việc không thể chậm trễ, đội trưởng cho gọi anh Đạt, lại gọi thêm hai anh em trong đội, rồi cả bốn người đi thẳng đến nơi ở của Vương Học Vũ.

Một người đàn ông ra mở cửa, trên tay đang bưng một bát mì lớn, nhìn thấy bốn người anh Đạt đứng ngoài cửa, anh ta ngẩng người một lúc, tiện tay đặt bánh mì lên tủ ở cửa, khoanh tay chặn cửa, vẻ mặt khó chịu.

Anh Đạt lấy giấy tờ tùy thân ra: “Cảnh sát đây, kiểm tra giấy tờ!”

Người đàn ông hậm hực quay người đi vào nhà, hai anh em canh cửa, anh Đạt và đội trưởng thuận thể đi theo người đàn ông bước vào phòng. Đội trưởng đứng bên giường nhìn đối phương lục tìm giấy tờ, anh Đạt thì đi thẳng đến phòng vệ sinh và nhà bếp.

“Khỏi phải nhìn, không có đồ đặc gì đâu, tôi biết tại sao các anh lại đến.” Người đàn ông đưa giấy phép cư trú tạm thời và chứng minh thư cho đội trưởng, anh ta chính là Vương Học Vũ.

Thái độ của Vương Học Vũ không hề thân thiện, nhưng rõ ràng đây không phải thời gian để so đo thái độ. Nhân lúc đội trưởng đang kiểm tra giấy tờ, anh Đạt lượn lờ trong bếp một lúc, còn xách dao và thớt trong bếp lên xem xét một lần.

Sàn phòng vệ sinh rải rác những đống vết bẩn loang lổ, thậm chí còn có vết dầu đen đặc trên các góc cạnh, vừa nhìn là biết đã rất lâu không dọn dẹp, trên túi bột giặt, chai nước rửa chén bát bám đầy bụi và dầu.

Anh Đạt lắc đầu với đội trưởng. Liệu người đàn ông này có phải là hung thủ hay không, hiện tại vẫn chưa thể khẳng định, nhưng nơi này chắc chắn không phải là hiện trường chặt xác đầu tiên.

Đội trưởng dò hỏi về hành tung mấy ngày trước của Vương Học Vũ, như thường lệ đối phương bất đắc dĩ trả lời, anh ta biết gần đó có một đứa trẻ bị giết, còn bị chặt tay.

“Đúng, tôi đã từng giết người, nhưng tôi đã ăn cơm tù 18 năm rồi, các anh cũng không thể bám lấy tôi không buông cả đời, gán tất cả lên đầu tôi được!”

Không có manh mối và chứng cứ rõ ràng, đội trưởng cũng chỉ có thể sử dụng một số manh mối khéo vòng vèo. Ông ấy tạm thời giữ lại chứng minh thư của Vương Học Vũ, bảo đối phương gần đây không được rời khỏi địa phương.

Cùng lúc đó, các anh em tình báo tiêu tốn hai ngày, cuối cùng cũng tra ra số điện thoại lạ đã gọi điện và gửi tin nhắn cho cha của Tử Hào. Nhưng tình hình phía sau lại khiến người ta ngạc nhiên.

Chủ nhân trước đây của số điện thoại là một ông chú trung niên sống gần đó, vào ngày 13 hôm xảy ra vụ án, ông ta đang đi công tác, hoàn toàn không có mặt ở thành phố; ngày 14 trở về nhà thì nghe tin tức về con chó đen tha bàn tay bị đứt lìa, bèn thử gọi vào số điện thoại trên thông báo tìm người mất tích.

“Nhưng tôi chỉ muốn nghe thêm “tin nóng” mà thôi.”

Kết quả là sau khi cuộc gọi được kết nối, ông ta bỗng nhiên cảm thấy bản thân làm như vậy quả thật rất vô vị, thế là lại soạn một tin nhắn giải thích hành động của mình.

Chiếc điện thoại mà ông chú dùng để gọi là điện thoại dự phòng, gửi tin nhắn xong không lâu thì tắt máy để sạc pin. Vài ngày sau đó đều không sử dụng, cũng không mở máy lên.

Bởi vì trong suốt chuyến công tác có lịch sử mua vé, cũng có đăng kí chỗ nghỉ, nên lời khai của ông chú đã nhanh chóng được chứng thực.

Không ngờ một nghi vấn quan trọng như vậy lại bắt nguồn từ hàng loạt những sự trùng hợp vô lí.

Bên đội trưởng cũng không mang lại tin vui nào. Xác minh rõ ràng hoàn cảnh sơ bộ của A Quyên, sau khi bị đánh, vì không được cho tiền nên cô ta đã đến một thành phố khác không lâu sau, gần đây cô ta hoàn toàn không ở địa phương.

Về người đàn ông ở cùng với A Quyên, theo lời khai của A Quyên, thời gian họ ở bên nhau không dài, đối phương không hề nhận ra cha của Tử Hào, càng không biết hoàn cảnh gia đình của ông ấy. Gần đây hai người cũng không liên lạc qua điện thoại.

Những người khả nghi nhất lần lượt bị loại bỏ, trên dưới toàn đội đều chìm vào im lặng.

Hai bàn tay bị chặt đứt được vứt bỏ một cách tùy tiện trước mặt cảnh sát giống như tín hiệu cầu cứu thầm lặng, lại giống như sự khiêu khích to lớn.

Hung thủ rốt cuộc là ai?

Tử Hào bị sát hại dã man đang ở đâu?

Sự bơ vơ, nỗi sợ mất đi mục tiêu bao trùm lên anh Đạt.

Anh ấy sợ rằng bi kịch của gia đình hàng xóm sẽ tái diễn trên gia đình của Ngô Tử Hào.

Hầu hết gia đình của mỗi đứa trẻ bị giết hại hoặc mất tích đều hỏi một câu giống nhau: Nếu bố trí đầy đủ nhân lực, vật lực để tìm kiếm đứa trẻ ngay khi nó mất tích thì có phải kết cục sẽ khác đi không?

Anh Đạt không bao giờ đưa ra được câu trả lời.

Bởi vì muốn mỗi cảnh sát trực tổng đài phán đoán có nên theo sát một vụ án mất tích ngay từ đầu hay không, điều này thật sự quá khó.

Gần như phụ huynh nào cũng sẽ nói với cảnh sát rằng con cái của họ rất ngoan, tuyệt đối không bao giờ chạy lung tung, cũng sẽ không về nhà mà

không báo trước. Nhưng trong 99% các vụ án, những đứa trẻ “đi lạc” đó chẳng qua chỉ dừng lại ở quán net, khu vui chơi hoặc nhà của bạn thân mà thôi.

Mà tình hình hiện tại là khi cảnh sát nhận được trình báo ban đầu, những chuyện mà họ có thể làm lại rất ít: Lập biên bản, kiểm tra camera gần đó...Đồn cảnh sát hoàn toàn không thể giải quyết những trình báo này dựa theo những vụ bắt cóc trẻ em, thậm chí là những vụ án mạng được, vì không có nhiều lực lượng cảnh sát như vậy.

Thời gian trước đó, tình hình còn tồi tệ hơn.

Vào những năm 90 của thế kỉ XX, khi cô bé hàng xóm Hà Tiểu Muội mất tích thậm chí còn không có camera, ngoài việc giúp đỡ thẩm vấn giáo viên của đứa trẻ rằng cô bé có chạy ra khu vui chơi, điều tra xem có bị đuối nước, tai nạn giao thông hay không thì về cơ bản là họ không biết hành động từ đâu.

Mà trong những hoàn cảnh khó khăn cũ mới chồng chất này, những gì còn sót lại là từng gia đình lần lượt tan vỡ.

Từ năm 1990 đến đầu năm 2000, hơn 10 năm này là thời kì xảy ra nhiều vụ trẻ em bị lừa bán nhất. Những kẻ buôn người hung hăng ngang ngược nhất thậm chí còn vào nhà bắt trộm trẻ em, hoặc đợi trước cửa nhà để trực tiếp cướp trẻ sơ sinh đi. Những chuyện như thế này đều rơi trên đầu của bất cứ một cặp cha mẹ nào, nó trở thành cơn ác mộng trong suốt phần đời còn lại của họ. Mất đi đứa trẻ mới chỉ là sự khởi đầu của nỗi đau, sự bấp bênh và chờ đợi phía sau cũng đủ để kéo người ta xuống rồi.

Cô Hà hàng xóm đã hơn một lần phàn nàn với anh Đạt, mỗi lần bà ấy đến đồn cảnh sát để hỏi về tình hình vụ án là không có ai sẵn lòng để ý đến mình cả. Bà ấy cũng biết rằng thời gian đã trôi qua quá lâu, vậy nên rất khó tìm kiếm, ngay cả cảnh sát phụ trách cụ mất tích của Hà Tiểu Muội năm đó cũng đã nghỉ hưu, nhưng sự chờ đợi không có chút hồi âm này vẫn khiến người ta ảm ức.

Sau khi chú Hà hàng xóm qua đời, lúc anh Đạt sang chơi đã chú ý thấy trong phòng khách của nhà họ Hà vẫn còn giữ lại ảnh chụp gia đình bốn người và đồ chơi trước kia của Hà Tiểu Muội, nhưng cô Hà không còn nhắc gì đến chuyện của Hà Tiểu Muội nữa. Người phụ nữ cũng ngày càng trở nên trầm lặng, hai gia đình cũng ngày càng xa cách hơn. Anh Đạt có gặp cô Hà mấy lần, nhưng đối phương chỉ liếc nhìn anh ấy như người xa lạ, tầm mắt di chuyển sang bên một cách nhanh chóng, đến cả một cái gật đầu chào

hỏi cũng không có. Tình trạng như vậy vẫn luôn tiếp diễn cho đến khi anh Đạt gia nhập lực lượng cảnh sát.

Một ngày nọ, khi cô Hà cố ý tìm đến anh Đạt đang có ở nhà, bà ấy xách theo hoa quả, gõ cửa. Bà ấy ngồi trên sofa, cầm chặt khăn giấy trên tay, vừa nói vừa lua khoe mắt. “Dạo đây cô hay nằm mơ, đêm đến không ngủ được, nhiều lần mơ thấy Tiểu Muội ở trong căn phòng tối đen như mực cứ nhắc hoài “Con muốn mẹ”.” Bà ấy nghĩ rằng rất có thể con gái đang chịu khổ, nói nhất định phải tìm được cô ấy. Lần này đến là muốn hỏi anh Đạt xem liệu có cách nào tốt hơn để giúp cô ấy tìm thấy con gái mình hay không.

Thật ra anh Đạt hiểu rằng không phải con gái đang “báo mộng”, mà là người mẹ đã quá nhớ nhung cô ấy rồi.

Anh Đạt lấy máu cho cô Hà, đánh dấu thông tin của đứa trẻ bị mất tích, nhưng hệ thống DNA không thể nhận dạng trực tiếp mối quan hệ đơn thân của “mẹ và con gái” - Chỉ khi có cả cha mẹ hai bên đối chiếu với đứa trẻ thì mới có thể tự động nhận dạng được.

Ngoài việc cứ cách một khoảng thời gian lại gom dữ liệu để đối chiếu ra, bất kể nơi nào có trẻ em bị bắt cóc được giải cứu, anh Đạt đều sẽ tích cực liên lạc với nơi đó để đối chiếu dữ liệu của Hà Tiểu Muội và của những đứa trẻ kia.

Nhưng đã mấy năm trôi qua, vẫn không có tin tức gì.

Mỗi lần nhìn thấy có đứa trẻ đột ngột tử vong trong những vụ án khác, anh Đạt không thể không nghĩ đến Hà Tiểu Muội, nhưng anh ấy vẫn luôn an ủi cô Hà, không có tin tức gì thì ít nhất cũng chứng minh rằng Hà Tiểu Muội không bị hại, không bị vứt vào cơ quan phúc lợi.

“Có lẽ đứa trẻ đang yên ổn trong gia đình mới rồi.” Anh ấy cũng sẽ tự an ủi mình như vậy: Không có tin tốt, nhưng ít nhất cũng không có tin xấu.

Chỉ cần không có tin xấu thì anh ấy vẫn còn cơ hội.

Cục cuối cùng cũng ban hành “lệnh tử hình”: Huy động toàn bộ lực lượng cảnh sát trong Cục, tiến hành khám xét từng nhà một, đặc biệt là những căn nhà cho thuê ở tất cả những nơi gần trung tâm hiện trường. Phát hiện ra điều gì khả nghi thì phải báo cáo ngay lập tức.

Chiêu này rất hiệu quả, trong phạm vi 500m gần khu phố thương mại đã tìm thấy tổng cộng 6 căn phòng có vết máu khả nghi.

Anh Đạt xách hộp khám nghiệm đi kiểm tra từ căn phòng đầu tiên đến căn phòng cuối cùng. Trong cả ngày 16, anh ấy luôn ở trong vòng lặp không

ngừng của sự mong đợi và thất vọng.

Nhiều cảnh sát tham gia khám xét đều không phải là cảnh sát hình sự chuyên nghiệp, họ không thể phân tích nguyên nhân hình thành của vết máu từ hình dạng của nó, cũng không thể phán đoán ra độ cũ mới dựa vào màu sắc của nó được.

Trong 6 căn phòng này, có 5 căn phòng có vết máu là do tiện tay quét trên tường, những vết máu này đã được hình thành từ vài tuần thậm chí vài tháng trước. Vết máu còn tươi duy nhất là của chủ nhà trong lúc thái rau đã cắt vào ngón tay, không cẩn thận làm văng lên tường, cô ấy còn cho anh Đạt xem vết thương trên ngón tay.

Những căn phòng này đều không phải là hiện trường của vụ chặt xác, vụ án dường như đi vào ngõ cụt. Anh Đạt dường như nhớ đến hai sợi lông chó còn sót lại ở kẽ ngón tay trái của Ngô Tử Hào.

Con chó đen của ông chủ cửa hàng kim khí là con vật đầu tiên tìm thấy bàn tay trái, vậy thì vị trí ban đầu của bàn tay bị đứt lìa chắc chắn phải nằm trong phạm vi hoạt động thường ngày của con chó.

Mấy người bên cạnh anh Đạt bảo ông chủ tháo dây xích cho con chó đen, lượn quanh sau mông con chó từ đằng xa cả buổi chiều, cuối cùng thu được một phát hiện đáng kinh ngạc - Phạm vi hoạt động của con chó nhỏ hơn nhiều so với dự liệu!

Ngoài việc xác định vị trí để phác họa địa bàn đi tiểu ra thì địa bàn hoạt động chính là trước cửa hàng kim khí và bên cạnh bồn hoa, dọc theo con đường không quá 200m - Vừa vặn bao trùm lên đoạn đường nơi Tử Hào biến mất.

Nơi hung thủ ẩn nấp có thể gần hơn chúng tôi tưởng, hẳn rất có khả năng vẫn luôn ở bên cạnh chúng tôi, theo dõi việc điều tra của chúng tôi từng bước một.

Đội ngay lập tức quyết định tiến hành vòng khám xét thứ hai trong phạm vi hoạt động của con chó đen.

Nhưng mọi người còn chưa tản ra, một tình huống mới đã phá tan kế hoạch của anh Đạt.

Các anh em tình báo xem lại video giám sát của khu phố thương mại vào ngày Ngô Tử Hào mất tích, lại không phát hiện ra chiếc ô tô con màu đen đậu bên đường mà ông chủ cửa hàng ảo thuật đã miêu tả.

Từ 4h30 đến 6h30 chiều, tất cả những chiếc ô tô con màu đen đi vào khu phố thương mại đều được đếm bằng đồng hồ, không chiếc xe nào tạm dừng

bên đường cả.

Có điểm đáng ngờ.

Cũng không có bất cứ ai trong số các chủ cửa hàng gần đó từng nhìn thấy cái gọi là “người phụ nữ lạ mặt” nào. Độ tình nghi của A Quyên đã bị loại bỏ hoàn toàn.

Mẹ của Tử Hào còn vỗ ngực cam đoan: “Tiểu Hào sẽ không bao giờ đi với người lạ, càng không thể lên xe với người khác mà không nói với gia đình một tiếng được.”

Lại có điểm đáng ngờ.

Hai điểm đáng ngờ, phải chăng là trùng hợp? Anh em trong đội dần dần nghi ngờ ông chủ Diệp.

Lúc cha mẹ Tử Hào nghe nói rằng manh mối này được cung cấp bởi ông chủ Diệp của cửa hàng ảo thuật, họ còn nhớ ra một chuyện khác. “Vào tối ngày 13 tháng 3, chúng tôi tìm đến nửa đêm mà vẫn không thấy con, khi đến đồn cảnh sát để trình báo vụ việc rồi quay lại khu phố thương mại thì đã là hơn 1 giờ sáng ngày 14...”

Lúc hai vợ chồng đang đi bộ về nhà, họ nhìn thấy ông chủ Diệp của cửa hàng ảo thuật và cậu nhân viên đang đi về phía đối diện. Cha của Tử Hào thuận miệng hỏi đối phương một câu rằng có nhìn thấy con của mình không, ông chủ Diệp nói là không nhìn thấy, bảo rằng hai người họ vừa đi ăn khuya từ quán ăn trở về.

Manh mối cha mẹ Tử Hào cung cấp lập tức thu hút sự chú ý của mọi người trong đội, đội trưởng cử người đi hỏi từng quán ăn ở gần khu phố thương mại, kết quả là chỉ có hai quán ăn mở cửa đến sau 1 giờ sáng vào ngày xảy ra vụ án.

Mà chủ của hai quán ăn này rất chắc chắn rằng ông chủ Diệp và nhân viên của cửa hàng ảo thuật đã không đến quán của họ vào đêm hôm đó.

Nói dối, không ngừng nói dối. Trong phút chốc, đội trưởng nhớ đến sàn nhà trông có vẻ bừa bộn đồng thời lại vô cùng sạch sẽ trong cửa hàng ảo thuật!

Nơi đó, có phải là hiện trường đầu tiên của vụ án hay không?

Vào lúc 1 giờ sáng ngày 18 tháng 3, anh Đạt mang theo toàn bộ thuốc thử và dụng cụ khám nghiệm đến cửa hàng ảo thuật.

Đã có hai anh em đang canh trước lối vào, vẫn chưa kéo dây cảnh báo, ông chủ Diệp Hâm và nhân viên Hoàng Chí Bân vốn ngủ trong cửa hàng đã bị đưa về Cục.

Trước khi bắt đầu thăm vấn chính thức, anh Đạt bắt buộc phải xác nhận xem có vấn đề gì ở đây không.

Anh Đạt bước vào cửa hàng, bật tất cả đèn lên.

Anh ấy đã nhiều lần xem ảo thuật gia biểu diễn ở dưới sân khấu, nhưng chưa bao giờ bước vào cửa hàng chuyên cung cấp dụng cụ làm ảo thuật, giống như một thực khách bình thường chưa từng bước ra sau nhà bếp của nhà hàng vậy. Lúc đầu tưởng rằng trong cửa hàng sẽ có rất nhiều đạo cụ ảo thuật kì dị mới lạ, hoặc thứ gì đó khiến anh ấy mở mang tầm mắt, nhưng anh Đạt lượn quanh một vòng thì lại có chút thất vọng. Tấm áp phích màu sắc sặc sỡ ở cửa đã bạc màu đi đôi chút, có rất nhiều dấu tay trên tủ kính chưa kịp lau, mặc dù trong tủ trưng bày có rất nhiều lá bài poker, bài tarot lòe loẹt, nhưng rõ ràng đã rất lâu không có người động tới.

Một số chiếc hộp, chiếc gậy khác mà anh Đạt không thể gọi tên cũng như không biết sử dụng bị chất đống ở đó mà không có chút cảm giác thẩm mỹ nào, những dải ruy băng ảo thuật trông có vẻ lỏng lẻo trên tường được quan sát kĩ thì cũng đã tích tụ rất nhiều bụi.

Không hề “bí ẩn” chút nào, thậm chí còn lộ ra vẻ đồ nát khắp nơi.

Một tấm màn với những dây hạt cườm nhiều màu sắc ngăn cách ở giữa cửa hàng, phía sau tấm màn chõng chất vài chiếc thùng giấy lớn, bên trong có nhà bếp, phòng vệ sinh đơn giản.

Anh Đạt nhận thấy tuy các thùng giấy được đặt rất lộn xộn, nhưng mặt đất vẫn rất sạch sẽ, thậm chí còn sạch hơn cả sàn của mặt tiền cửa hàng.

Không thể kiểm tra hết phòng chứa đồ trong một thời gian ngắn, vì vậy anh Đạt quyết định đi thẳng đến trọng điểm: nhà vệ sinh.

Mọi thứ bên trong đều rất bình thường. Cánh cửa nhựa trắng rẻ tiền, bồn rửa tay bằng sứ, bồn cầu ngòi xồm chật chội, hai chiếc thùng nhựa màu đỏ, bình nước nóng lạnh trên tường.

Nhưng chính những đồ vật bình thường này, giờ đây lại toát lên vẻ kì lạ trong mắt anh Đạt: Không nhìn thấy bụi đen trên kẽ gạch trong góc, ngay đến vết bẩn thường thấy trên bồn rửa bằng sứ cũng chẳng có... Trong đầu anh Đạt không tìm được mà tái hiện lại cảnh tượng hai người thanh niên đang cong mông, ra sức cọ rửa căn phòng nhỏ này bằng chất tẩy rửa.

Kết quả xét nghiệm không ngoài dự đoán, trong phòng vệ sinh không có gì cả, ngay cả thuốc thử chuyên dùng để xét nghiệm “vết máu ẩn mà mắt thường không thể nhìn thấy” cũng không biểu hiện chút màu sắc nào.

Quá sạch sẽ, sạch sẽ đến mức thậm chí có phần chói mắt.

Anh Đạt lẫn lộn trong căn phòng nhỏ này một tiếng đồng hồ, đầy rẫy điểm khả nghi, nhưng không tìm thấy giọt máu nào.

Anh Đạt vịn vào khung cửa phòng vệ sinh, đang chuẩn bị đi ra ngoài hít một hơi thì đột nhiên - hình như có thứ gì đó trong tay anh ấy. Anh Đạt cầm đèn pin soi vào, rồi dùng kẹp để gắp “thứ” đó ra khỏi khung cửa.

Một chất trong suốt cỡ bằng hạt gạo vừa may dính vào mép khung cửa, dưới ánh sáng của ngọn đèn khám nghiệm, nó lờ mờ hiện ra màu vàng nhạt. Đó là màu sắc của mô mỡ người.

Sau đó, người đồng nghiệp khác đã tìm thấy một vết máu mờ ở đáy chai nước rửa chén khi kiểm tra nhà bếp, giống như vết máu đã được nước làm loãng ra vậy.

Không ngoài dự đoán, đây chính là hiện trường đầu tiên mà Ngô Tử Hào bị sát hại.

12 giờ trưa ngày 18, phòng xét nghiệm xác nhận rằng mô mỡ bị nghi ngờ và vết máu dưới đáy chai nước rửa chén trùng khớp về mặt huyết thống với cha mẹ của Ngô Tử Hào, chúng chính là bằng chứng cuối cùng mà Tử Hào để lại.

Sau khi có kết quả giám định xét nghiệm DNA, ông chủ Diệp Hàm và nhân viên Hoàng Chí Bân bị thẩm vấn từ suốt đêm cho đến sáng, Hoàng Chí Bân sụp đổ đầu tiên. Diệp Hàm cũng sớm không chịu nổi được nữa, cả hai lần lượt thú nhận toàn bộ tội lỗi thực tế.

Cửa hàng ảo thuật bắt đầu kinh doanh cách đây một năm. Ông chủ Diệp Hàm trước kia từng đóng vai chú hề, anh ta từng học vài trò ảo thuật đường phố.

Nhưng do trước đó anh ta đi khắp nơi làm công việc ngắn hạn nên gia đình vẫn luôn giục anh ta tìm một công việc dài hạn, anh ta nhớ đến những đạo cụ ảo thuật mình thường hay sử dụng, cảm thấy rằng đây cũng được coi là một nghề kiếm được lãi, khu phố thương mại Tân Thành vừa mở, chắc hẳn sẽ có cơ hội kinh doanh.

Diệp Hàm hứa với gia đình là mình sẽ yên phận kinh doanh một cách an toàn và lành mạnh, còn khoác lác là có thể kiếm được nhiều tiền. Từ mấy vạn tệ xin của cha mẹ bạn bè, cuối cùng lại mời thêm người đồng hương Hoàng Chí Bân cùng đầu tư. Diệp Hàm làm ông chủ do bỏ vốn nhiều hơn, Hoàng Chí Bân làm nhân viên, cả hai cùng gom đồ để mở cửa hàng ảo thuật.

Nhưng tính một đằng ra một nẻo, xã hội khắc nghiệt này rất nhanh đã dạy cho hai thanh niên trẻ một bài học đắt giá.

Các cửa hàng khác trên khu phố thương mại ít nhiều đều kinh doanh ổn, chỉ riêng cửa hàng ảo thuật của anh ta, ngoại trừ mấy ngày khai trương có trẻ em và phụ huynh gần đó thấy mới mẻ được vào ngày, sau đó ngày càng vắng vẻ. Mỗi ngày chưa nói đến việc kiếm tiền thuê nhà, ngay đến việc ăn uống của hai người cũng trở thành vấn đề.

Thời gian đầu, cả hai cũng thử đấu tranh đôi chút, tìm kiếm những người bạn cũ khắp nơi, nhờ những người đồng nghiệp còn đang tham gia biểu diễn ảo thuật hoặc đóng vai chú hề giúp đỡ, cũng từng liên hệ với trường tiểu học lân cận để biểu diễn ảo thuật, cố gắng mở rộng thị trường.

Khi Diệp Hâm có tâm trạng tốt, anh ta sẽ biểu diễn những trò ảo thuật nhỏ cho những đứa trẻ gần đó, tuy rằng điều này không thể mang lại lợi nhuận, nhưng nó luôn có thể thu hút đông người đến. Ánh mắt ngưỡng mộ của đám trẻ cũng khiến trong lòng anh ta hạnh phúc.

Nhưng những nỗ lực đó cuối cùng cũng không thay đổi được số phận của cửa hàng đang hoạt động không tốt, cả hai mất niềm tin, không thể chấp nhận được kết quả việc làm ăn thất bại đóng cửa vì nợ nần.

“Lời đã nói ra rồi, còn ỉu rĩ về nhà như vậy thì biết để mặt đâu?”

Suy đi tính lại, hai thanh niên cũng chẳng tìm được con đường làm giàu chân chính.

Một cơ hội tình cờ, sau khi Diệp Hâm xem xong một bộ phim về dsát trộm cướp thì đột nhiên nảy ra suy nghĩ, bèn nói với Hoàng Chí Bân: “Làm một vụ lớn là có thể giải quyết mọi vấn đề.”

Cuối cùng, cả hai nhắm đến khu chợ bán buôn quần áo gần đó. Họ thường đi vào xem xét, nhận thấy rằng bất cứ một cửa hàng nào kinh doanh tốt thì có thể thu về mấy chục vạn tiền mặt mỗi ngày.

Xác định được mục tiêu gây án, hai người bắt đầu chuẩn bị công cụ phạm tội, mũ trùm đầu, mặt nạ, những thứ có sẵn trong cửa hàng của mình, nhưng cướp kiểu gì, lấy gì để cướp đã trở thành mấu chốt của vấn đề.

Hai thanh niên đều có dáng người gầy gò, chưa nói đến việc đối phó với những người trưởng thành cường tráng, mà một nữ giới dũng camt cũng có thể khiến họ không móc được túi thì đã phải chuồn rồi.

Thời gian cấp bách, cậu nhân viên Hoàng Chí Bân nhớ đến món “bảo bối” trong cửa hàng ảo thuật.

“50000V, vừa chạm là gục ngay.” Mặc dù trên hướng dẫn sử dụng của súng điện có nói như vậy, nhưng rốt cuộc có tác dụng hay không thì cả hai đều không dám khẳng định. Việc mà bản thân muốn làm là hành động phạm pháp, không thể phạm sai lầm khi chuyện đã đến nước này. Nhưng lấy ai ra để thử đây?

Hai người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, họ đều không muốn làm “đối tượng thí nghiệm.”

Diệp Hàm nghĩ đến đám trẻ thường đến cửa hàng trước kia. “Cho dù đứa trẻ có bị điện giật làm bất tỉnh thì người lớn cũng sẽ coi là nó đang mê sảng, không ai tin là thật đâu.”

Họ cùng đồng lòng, quyết định thử trên người của đứa trẻ, còn nghĩ kĩ, nếu có bị hói đến thì cứ can đảm chịu chết không chịu thừa nhận là được.

Ngày 13 tháng 3, Diệp Hàm và Hoàng Chí Bân đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, chờ đợi “đối tượng thí nghiệm” phù hợp đến trước cửa.

4 giờ rưỡi chiều, Tử Hào tạm biệt những người bạn khác, bước vào cửa hàng ảo thuật mình quen thuộc mà không may mắn cảnh giác.

Ngày thường, Tử Hào đều tự mình bước vào cửa hàng để tham quan, nghịch ngợm các đạo cụ ảo thuật một lúc rồi rời đi. Nhưng hôm nay, Diệp Hàm không mặc kệ Tử Hào chơi một mình, mà còn nhiệt tình sáp đến bên cạnh cậu bé: “Trong phòng chứa đồ phía sau có đồ chơi mới, em vào xem có thích không?”

Một bước, hai bước, Tử Hào đi về phía sau tấm màn với những dây hạt đầy màu sắc.

Sau lưng Tử Hào, một khẩu súng điện được nạp sẵn chằm chằm kề vào gáy cậu bé.

“Tách.” Diệp Hàm nhấn công tắc.

“Á!” Đột ngột bị dòng điện đánh trúng, Tử Hào không hề ngã xuống đất hôn mê như hai người thanh niên nghĩ, trái lại còn lớn tiếng kêu đau, hét rằng phải về nhà mách mẹ.

Cậu nhân viên Hoàng Chí Bân bị tiếng kêu la của Tử Hào làm cho hoảng loạn, nên đã nhắc chiếc búa sắt bên cạnh đập liên tiếp nhiều nhát vào đầu đứa trẻ.

Trong vài giây, Tử Hào không hét lên nữa, cơ thể nhỏ bé ngã xuống đất, tắt thở vĩnh viễn.

Sự việc xảy ra quá nhanh, thậm chí Diệp Hàm còn chưa phản ứng lại thì tất cả đã kết thúc rồi. Cả hai đứng tại chỗ một lúc lâu, nhìn máu của Tử Hào

chảy ra ngày càng nhiều, họ mới dần dần sức tỉnh.

Hai người vứt bỏ hung khí trong tay, chạy vào phòng vệ sinh tắm rửa qua loa, lại thay quần áo, rồi quay người chạy đến quán net.

Cho đến khi chơi game được một lúc, hai kẻ giết người mới bình tĩnh lại, bắt đầu tìm kiếm cách “phi tang xóa dấu vết” trên mạng.

Hơn 10 giờ tối, cả hai cùng nhau trở về nơi ở, trước tiên dọn dẹp vết máu theo cách tìm được trên mạng, rồi xử lí thi thể. Bởi vì lo sợ cảnh sát sẽ xác định được danh tính của đứa bé thông qua dấu vân tay, vì vậy họ cố tình ném bàn tay và hung khí vào trong nồi để nấu lên một lần.

Hơn 12h đêm hôm đó, đợi khi cả con phố vắng bóng người qua lại, họ mới chuẩn bị vứt xác.

Chứng cứ mà cả hai coi trọng nhất - “Bàn tay”, địa điểm vứt bỏ lại được quyết định rất cầu thả.

Ban đầu, hai người muốn vứt bàn tay vào trong thùng rác, nhưng Diệp Hâm vẫn muốn “cân nhắc thêm”, nói rằng thùng rác bên đường thường có người đi bới rác, rất dễ bị phát hiện, chi bằng ném vào bồn hoa làm phân bón còn hơn.

Thế nên, hai bàn tay lần lượt bị vứt trong hố đất của bồn hoa ven đường, chỉ dùng lá cây và rác rưởi phủ lên một cách tùy tiện, hai thanh niên cho rằng việc “vứt xác” ở mức độ này đã đủ kín đáo rồi.

Lúc chuẩn bị quay về để lấy các phần thi thể khác, đúng lúc họ bắt gặp cha mẹ của Tử Hào đi trình báo trở về, cả hai bỗng chốc đều có phần hoảng sợ. May là đối phương chỉ hỏi họ vài câu qua loa rồi rời đi, chứ không hề sinh nghi.

Nhưng lần chạm mặt này khiến Diệp Hâm và Hoàng Chí Bân rất lo lắng, họ không còn dám vứt các phần thi thể còn lại ở gần đó nữa, sau khi quay về cũng không dám gây ra tiếng động phân xác lớn nữa.

Hai người thức một mạch từ 1h đến 6h sáng, cuối cùng quyết định phải vứt bỏ những phần thi thể và quần áo còn sót lại.

Lần này họ tìm thấy hai chiếc túi du lịch lớn, bỏ công cụ gây án, các phần thi thể còn lại và quần áo vào hai túi riêng biệt, bắt xe ra ngoại thành, vứt những thứ này ở trên một ngọn núi.

Trở lại cửa hàng, hai thanh niên cọ rửa phòng vệ sinh sạch sẽ một lần, lại vứt chiếc nồi từng được dùng để nấu xác đi, rồi mới mở cửa kinh doanh như không có chuyện gì xảy ra.

Kết quả là họ “không ngờ” rằng chưa đầy một ngày, bàn tay bị đứt lìa đã bị con chó đen đào lên.

Tối ngày 14, cả hai đóng cửa hàng sớm để tạm lánh đi, tiếc là do không hiểu rõ tình hình kinh doanh trên con phố nên cảnh sát không hề phát hiện ra sự khác thường này ngay từ đầu.

May mắn thay, những cuộc kiểm tra từng nhà khiến hai thanh niên trẻ sợ hãi, họ không dám đầu thú, cũng không dám bỏ trốn.

Khi đội trưởng kiểm tra tới cửa trước đó, Diệp Hâm chỉ lo rằng người cảnh sát già sẽ phát hiện ra trong nhà có điều khác lạ, nên đã tạm thời bịa ra lời nói dối: “Người phụ nữ lạ mặt đã dấn Tử Hào lên chiếc ô tô con màu đen”, thật ra là để phân tán sự chú ý của đội trưởng.

Nhưng chính lời nói dối này đã khiến cho cảnh sát càng sớm nhìn thấu lớp nguy trang của họ hơn.

Kết quả của cuộc thẩm vấn này khiến trên dưới Đội Cảnh sát hình sự đều rất bất ngờ, không ngờ rằng nguyên nhân của vụ án đã man như vậy chỉ đơn giản là sự chuẩn bị phạm tội - “làm thí nghiệm” của hai thanh niên.

Những hành vi làm cho mấy người bên anh Đạt cảm thấy nghi hoặc trong vụ án, hóa ra lại là những “thứ vô căn cứ” học được từ phim ảnh và trên mạng, cộng thêm sự bông bột, liều lĩnh của giới trẻ đã khiến vụ án trở nên thiếu logic.

Hơn 3h chiều ngày 18 tháng 3, hơn chục cảnh sát lần lượt đưa Diệp Hâm và Hoàng Chí Dân của cửa hàng ảo thuật đi nhận diện hiện trường, tìm kiếm những phần thi thể còn lại.

Vụ án đã được phá giải, đáng lí thì việc tìm kiếm các phần thi thể, anh Đạt hoàn toàn có thể bảo bác sĩ pháp y khác đi, dù sao anh ấy cũng đã tăng ca 5 ngày liên tục rồi, nhưng anh Đạt lại lái riêng chiếc xem khám nghiệm của mình đi theo sau.

Đoàn xe xuất phát từ Cục Cảnh sát, đi vòng đến con đường lớn của khu phố thương mại. Bánh xe chạy qua tuyến đường vút xác của hung thủ.

Anh Đạt không tham gia thẩm vấn, đến cuối cùng anh ấy cũng không hiểu tại sao hai thanh niên này lại ra tay tàn độc với một đứa trẻ như vậy.

Hôm đó, xách theo hộp khám nghiệm nặng trĩu, anh Đạt đi theo đội trèo lên đỉnh núi và cuối cùng họ cũng tìm thấy toàn bộ các phần thi thể.

Chiều hôm đó, sau khi khám nghiệm xong thi thể của Tử Hào, anh Đạt tỉ mỉ khâu vết thương giải phẫu lại, rồi đứng đó, lặng lẽ nhìn cơ thể bị phá nát,

còn chưa kịp trưởng thành này.

Người đồng nghiệp ở bên cạnh đã rửa sạch dụng cụ giải phẫu, bắt đầu cởi bỏ bộ quần áo bảo hộ dùng một lần, nhưng anh Đạt vẫn đứng đó.

Anh ấy nhìn chăm chăm Tử Hào trên bàn giải phẫu, luôn cảm thấy cảnh tượng này quá chói mắt. Anh ấy nghĩ đến nét mặt ngấn ngờ cứ lăm lăm của mẹ Tử Hào trong đồn cảnh sát, nghĩ tới cô Hà đang ngồi trên ghế sofa trong nhà mình nhớ con gái đến rơi nước mắt.

Không thể giao Tử Hào thế này cho cha mẹ của Tử Hào được, không thể được.

Anh ấy hỏi đồng nghiệp xem có cách nào khắc phục một chút, khiến Tử Hào “đẹp” lên không, các đồng nghiệp chỉ biết lắc đầu.

Có những qui định chuyên môn, với những thi thể bị phân xác như thế này không thể làm hỏng các vị trí bị cắt được. Nói cách khác, trong những trường hợp bình thường, thi thể của Tử Hào sẽ phải được giữ nguyên tình trạng bị phá hủy như vậy trước khi bị hỏa táng.

Các đồng nghiệp cũng khuyên anh ấy rằng công việc đã xong rồi, đừng gây thêm rắc rối nữa. Nhưng anh Đạt rất bướng bỉnh, anh ấy cho rằng mình nhất định phải làm gì đó. Anh ấy lấy ra cuộn băng dính bản rộng trong suốt dùng để dán dấu vân tay trong hộp đựng dụng cụ, nhẹ nhàng cân chỉnh vị trí bị chặt thành từng mảnh rồi quấn băng dính để nối chúng lại.

Đứa trẻ ngoan, không sao rồi, đều là lỗi của người lớn.

“Thế này không tính là phá hoại vết thương, còn có thể khiến đứa trẻ được hoàn chỉnh nữa.”

Tử Hào như đang mặc bộ quần áo rộng thùng thình, sau khi đội thêm nón, nhìn từ bên ngoài vào thì không có gì khác thường cả.

Đây là một đứa trẻ ngoan, dù có ra đi thì cũng nên đi một cách vẻ vang.

Đến cuối cùng, anh Đạt cũng không biết cha mẹ của Tử Hào sẽ có cảm xúc thế nào khi nhìn thấy di thể của con trai mình, nhưng anh ấy biết bản thân đã cố gắng hết sức rồi.

7 năm sau khi vụ án được giải quyết, anh Đạt kết hôn, có một cô con gái xinh xắn. Lần đầu tiên anh ấy cảm nhận được ý nghĩa của “con cái” đối với cha mẹ.

Chiến dịch đoàn tụ sắp kết thúc rồi. Một ngày nọ, anh Đạt đột nhiên vận ngược màn hình máy tính của mình lại, hỏi tôi: “Cậu thấy họ có giống nhau

không?”

Trên màn hình là hai người phụ nữ có tuổi tác chênh lệch, có hình dạng khuôn mặt giống nhau, lông mày và khóe miệng cũng tương tự.

Tôi hỏi anh Đạt, còn DNA thì sao? Anh ấy bảo với tôi rằng trùng khớp về quan hệ đơn thân, đối chiếu độ giống nhau của mẹ và con gái cũng có hơn 70 điểm.

“Vậy thì còn phân vân gì nữa, giống nhau tuyệt đối! Cứ xác định đã rồi hẵng nói.” Tôi động viên anh Đạt, nhắc nhở anh ấy rằng còn có thể làm thêm di truyền mối quan hệ của mẹ nữa.

Lại qua 3 ngày, anh Đạt nhận được một tin nhắn WeChat, anh ấy thò đầu qua “khoe” với tôi, cười đến tí mắt.

Thì ra hai mẹ con trông giống nhau chính là cô Hà hàng xóm và người con gái thất lạc nhiều năm Hà Tiểu Muội, họ đã xác nhận quan hệ ruột thịt.

Anh ấy giúp cho cô Hà hàng xóm và con gái đoàn tụ trong *Chiến dịch đoàn tụ* rồi.

Cục của anh Đạt tổ chức lễ nhận thân nhân, tiếc là anh Đạt không kịp quay lại, chỉ đành nhờ anh em trong đội gửi ảnh để mẹ con họ nhận ra nhau.

Không có hình ảnh ôm nhau khóc lóc như trong tưởng tượng, trong tấm ảnh là hai người phụ nữ có nét mặt giống nhau, tuổi tác chênh lệch đứng tách biệt, trông có phần dè dặt.

Cô Hà đã cố ý chuẩn bị một ít bánh ống, một loại đồ ăn vặt ở quê hương tương tự nem cuốn, nghe đâu là món ăn yêu thích nhất của Hà Tiểu Muội khi còn nhỏ, nhưng đối phương chỉ nếm thử một cái, chứ không hề bộc lộ quá nhiều sự yêu thích.

Cô Hà cũng có phần bối rối. Cô bé mất tích khi mới 3 tuổi đã trở thành người lớn từ lâu, món ăn yêu thích có thể cũng đã thay đổi từ lâu.

Có lẽ vì xa cách đã nhiều năm, Hà Tiểu Muội nhất thời không thể xoay chuyển tâm lí, cho nên tạm thời cô ấy vẫn có chút xa lánh, nhưng dù sao cũng có quan hệ huyết thống, cuối cùng hai mẹ con hẹn rằng sau này sẽ thường xuyên gặp mặt.

Lúc sắp chia tay, Hà Tiểu Muội chủ động tiến lên ôm chặt cô Hà, người phụ nữ mất chồng, mất con trai, gần như mất tất cả đã bật khóc nức nở ngay lập tức.

Họ đều chờ đợi nhau quá lâu rồi, hãy cho họ thêm chút thời gian đi.

Dĩ nhiên là cô Hà sẽ không quên sự giúp đỡ của anh Đạt, trước khi đi nhận mặt nhau còn gửi một chồng bánh ống lớn đến nhà anh Đạt để bày tỏ lòng

biết ơn.

Sự việc sẽ không suôn sẻ như mong đợi, nhưng cũng sẽ không tồi tệ như tưởng tượng.

Tôi có thể hiểu cảm giác đó, thật ra đối với chúng tôi mà nói, đây đã là “viên mãn” rồi.

Tôi từng thụ lí một vụ án tìm người thân: Một người mẹ bị người ta bắt cóc mất một trong hai đứa con trai sinh đôi của mình khi đang ngủ trưa. Sau sự việc, người chồng cho là lỗi của cô ấy, nhanh chóng bỏ rơi cô ấy và đứa trẻ. Người mẹ này sống ở quê nên không có tin tức, chỉ có thể dẫn con đến Quảng Đông làm thuê. Cô ấy trình báo vụ việc lên khu trực thuộc của chúng tôi. Năm nay, thông qua đối chiếu DNA, chúng tôi đã giúp cô ấy tìm lại đứa con bị đánh cắp sau mười mấy năm.

Năm đó, sau khi đứa bé bị bán đi, thế mà vẫn luôn sinh sống trong khu trực thuộc của chúng tôi. Số phận kì diệu như vậy, chia xa nghìn dặm, lại gặp nhau ở một nơi khác.

Hôm nhận mặt nhau, cô ấy nói với tôi: “Tôi cũng chẳng biết cảm ơn các anh thế nào, nên sẽ cúi chào các anh một cái vậy.”

Tôi tưởng rằng cô ấy sẽ cúi đầu, khi đang vươn tay ra đỡ thì cô ấy đã quỳ xuống đất rồi, tôi bèn vội vàng kéo cô ấy lên. Giây phút đó, cô ấy òa khóc, tôi cũng rưng rưng.

Vì những giọt nước mắt hạnh phúc như vậy, mà tôi, anh Đạt, chúng tôi vẫn sẵn sàng làm việc trong rất nhiều năm.

Phòng máy tính của *Chiến dịch đoàn tụ*, đó là căn phòng mà lúc nào cũng xảy ra “phép màu”, giống như có một loại ma lực nào đó khiến bạn sẵn lòng ở lại lâu hơn bên trong. Bởi vì đằng sau mỗi một con số có thể là một gia đình đang chờ đợi được đoàn tụ.

Cảm giác đó thật tuyệt.

“Hi vọng” quá xa xỉ đối với bác sĩ pháp y, trong phần lớn trường hợp, chúng tôi sẽ chỉ mang đến tin xấu. Đến một hiện trường, thường là bác sĩ cấp cứu sẽ bước vào trước, còn chúng tôi sẽ đi vào từ phía sau. Ánh mắt của người nhà, đám đông vây xem nhìn hai chúng tôi sẽ hoàn toàn khác.

Làm việc càng lâu, tượng đài trong lòng càng nhiều, nỗi đau khổ bất lực, sự tiếc nuối đã trở thành lẽ thường.

Tôi biết rằng, hầu hết các bác sĩ pháp y trong căn phòng đó đều từng trải qua bóng đen của sự chia li và cái chết thì mới tới được đây. Mà *Chiến dịch*

đoàn tụ lại giống như một cuộc chữa lành cho chúng tôi, “hi vọng” đã biến thành từng con số có thể nhìn thấy được.

Lúc chiến dịch kết thúc, anh Đạt là người có thành tích tốt nhất trong tất cả mọi người, những đứa trẻ mất tích được đối chiếu do anh ấy phụ trách đã gần tới 400 đứa. Kết quả phán đoán của một mình anh ấy gấp mấy lần chúng tôi.

Tính đến ngày 30 tháng 11 năm 2021, *Chiến dịch đoàn tụ* đã tìm lại được 10932 trẻ em mất tích do bị bắt cóc trong những năm qua, trong đó thời gian xa cách người thân của người mất tích do bị bắt cóc dài nhất là 74 năm.

Anh Đạt trên sân khấu cười nói: “Tôi muốn chia sẻ một số kinh nghiệm của bản thân, có thể cống hiến một phần sức lực cho việc “đoàn tụ”, đó là điều lớn lao.”

Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy tự hào từ tận đáy lòng.

Pháp y cũng có thể mang đến tin vui: Đoàn tụ chính là điều lớn lao.

LỜI CUỐI SÁCH

Trong phim điện ảnh *Thất cô*, Lưu Đức Hòa vào vai một người cha thất lạc con trai nhiều năm, Quách Cường Đường - nguyên mẫu của bộ phim đã tìm thấy con trai mình trong *Chiến dịch đoàn tụ* vào năm 2021.

Trong đời thực, trải nghiệm của Quách Cường Đường vô cùng gian nan, đứa con trai Mao Dân là “đứa trẻ thứ 30” mà ông ấy tìm lại được. Trước đó, ông ấy đã giúp 29 đứa trẻ tìm về nhà.

Mỗi lần tìm thấy một đứa trẻ đều mang đến niềm hi vọng cho một gia đình, nhưng đồng thời cũng khiến Quách Cường Đường mất hi vọng một lần nữa. Sự khác biệt về tâm trạng này đã được lặp lại 29 lần trong suốt chặng đường 24 năm tìm con.

Trải qua vô số nỗi tuyệt vọng, dò dẫm tìm thấy một tia hi vọng là sự khắc họa quá khứ của Quách Cường Đường, đó cũng là điều mà mỗi bác sĩ pháp y đang kiên trì thực hiện hằng ngày.

Lưu Lương – người được ca ngợi là thiên tài của giới Pháp Y học trong nước từng nói rằng: “Ngành pháp y có một ưu điểm, đó là luôn luôn thoát khỏi nghịch cảnh.:

Gặp phải mỗi “ngõ cụt”, có thể sẽ bị chặn lại hàng thập kỉ. Trong khoảng thời gian này, phân tích đi phân tích lại các manh mối, đổi mới công nghệ

hết lần này đến lần khác, cho đến khi đục được một vết nứt trên “ngõ cụt”.
Viết tới đây, dường như tôi lại thấy anh Đạt đang ngồi trong căn phòng máy tính nhỏ bé đó, nhìn chăm chăm vào những con số trên màn hình để đối chiếu từng cái một.

Trong lòng anh ấy từ đầu đến cuối đều thấp lên ngọn đèn đưa những đứa trẻ về nhà đoàn tụ.

HẾT